

ΕΡΩΤΙΚΑ

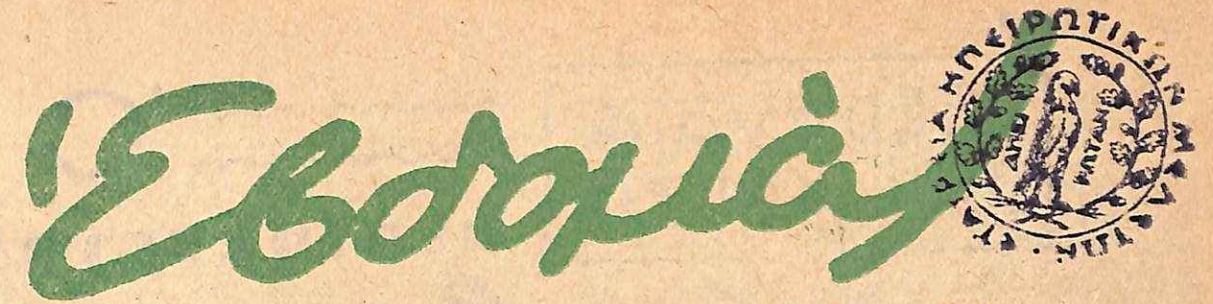
ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡΙΘ. 465

ΚΑΡΟΛ ΛΟΜΠΑΡΝ

53

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1936

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΑ ΑΠΟΔΗΜΗΤΙΚΑ

«Τέλος της εποχής» όπως λένε συνήθως τα μεγάλα καταστήματα, όταν πρόκειται να ξεκάνουν τό... έμπορεύμα που τους έμεινε.

Με μεγάλα βήματα, πλησιάζει ο Σεπτέμβριος, εποχή που επανακάμπτουν τ' αποδημητικά. Δεν πρόκειται μονάχα για τα πουλιά: έχομε τους παραθερίζοντας που πήγαν στην έξοχ'—κατ' έξοχ'—ν ακριβή φέτος—κι' εκεί άφοδ', αντί να δροσιστούν, κ' άη καν... με τις τιμές, έρχονται ν' ανασάνουν λιγάκι στα παλιά τους λημέρια. Στα αποδημητικά, συγκαταλέγονται κι' οι έγνωιες που μ'ας είχαν φύγει με τις διακοπές και ξανάρχονται—πρώτες και χειρότερες—στις άρχες Σεπτεμβρίου,—σαν τα πιά άνεπιθύμητα... πουλιά! «Πάμε ν' αλλάξουμε σπίτι!» λέει ή σύζυγος που βαρέθηκε νά βλέπει την γειτόνισσά της ν' αλλάζει κάθε τόσο τουαλέτες, χωρίς νά μπορέ νά την μιμηθ' ή ίδια. 'Η μετακόμιση είναι έξοδο. Μεγάλο μάλιστα, γιατί οι τιμές των μεταφορικών είναι, κρατημένες τον Σεπτέμβριο. «Υστερα λογαριάστε τα μικρά αποδημητικά—τα παιδάκια—που επανακάμπτουν απ' τα μπάνια, θά πάνε στο σχολείο: έγγραφη, δίδακτρα, βιβλία. Άλλες έγνωιες. Έτερον αποδημητικών, συμπαθέστατο στους θεατρικούς κύκλους είναι το κοινόν που είχε σκορπιστή στα περίε των Άθηνων καθώς και στα διάφορα πάρκα της πρωτεύουσας. Με τις πρώτες ψυχρες, αυτό το τελευταίο αποδημητικό εγκαταλείπει το ύπαιθρο, δεν κάθεται μασώντας το παγωμένο καρπούζακι του στο παγκάκι ή φλερτάροντας... συνοδεία πασατέμπου με μιά τρυφερά ύπαρξη στα σκοτεινά...

Τα μόνα δυστυχώς, που δεν είναι αποδημητικά είναι τα νειάτα που φεύγουν μιά και καλή κι' ύστερα όσο θές, περιμένε τα να ξαναγυρίσουν...

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

ΣΤΗΝ "ΕΒΔΟΜΑΔΑ,,

NEON ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩ.
ΔΕΣ ΚΑΙ ΑΦΑΝΤΑ-
ΣΤΟΥ ΠΛΟΚΗΣ ΜΥ-
ΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τόν αγαπούσε ο λαός,
ο κόσμος τόν ελάτρευε:
τόν κύρ Βαγγέλη, τόν γνωστόν,
άρχιατρον όνομαστόν—
πού ή πείρα του ή πάνσοφος
τήν κάθε νόσο γιάτρευε!

Σου πόναγε ο καλός σου!...
στόν έκοθε: όλα έν τάξει...
είχες συνάχι;... ένα ζεστό...
Τό έργο του ήταν θαυμαστό!
Κι' όλοι τόν είχαν στο γυνάδι...
μή θρέξη και μή στάξη!

'Η πελατεία του έπασχε
από... κακοήθη ύγεια!
Κι' άν πέθαινε ένας... τι μ' αυτό!
Λέγαν: «του ήταν γραφτό!»
Και όλοι πιά τό έργον του
θαυμάζαν: «Τι μαγεία!»

Μά τώρα αποκαλύφθηκε...
άλμπανης, λαοπλάνος!
Και τό χωριό, έν έπωδω,
τόν θρίζει σάν... Έξαποδω:
καλά τόν μυριστήκαμε
πώς ήταν τσαρλατάνος...

□ □

Βαδίζοντας άσύστολα
στών διαρρηκτών τ' άχνάρια,
θά τό πιστεύατε ποτέ;
Πλαστογραφοῦν οι μαθηταί
και κάνουν τα μηδενικά,
χωρίς ντροπή... δεκάρια!

Μά έλα που τρών μηδενικό
όπου τους πάει... καπνός!
Και για δικαιολογητικά
σου λένε οι νέοι, τελικά:
«Με τέτοια ζέστη, είναι οι θαμο!»
άνω του μηδενός!»

□ □

Ειδήσεις ραδιο... φονικές
πότε καλές-πότε κακές

ΙΣΠΑΝΙΑ

'Αλληλοτρώνονται οι 'Ισπανοί...
μή θέλης «πού;» και «πόθεν;»
Στίφη συμπλέκονται, όρδοι:
κι' οι μ'έν σκοτώνουνε τους δέ...
ούχι άπλως στο Μπανταχόθ,

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤ ΜΕΜΕΣΤΡΕΛ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

ΔΑΜΠΑΛΗΔΡΟΜΙΑ

'Η νέα σατυρική επιθεώρηση του Γιώργη 'Ασημακοπούλου, με μουσική του Γρηγόρη Κωνσταντινίδη είναι πραγματικώς ένα καλό παράδειγμα για τους νέους συγγραφείς, που ή προληπτική λογοκρισία τους άπαγορεύει την πολιτική και κοινωνική βωμολοχία με την οποία προσπαθούσαν νά καλύψουν την παντελή σχεδόν έλλειψη πνεύματος από τα κατασκευάσματά τους. 'Η «λαμπαδηδρομία» είναι μιά λεπτή σάτυρα των γεγονότων της εποχής, πνεύμα άπληλαγμένο από κοινοτυπίες, στίχος στρωτός και πρόζα δεμένη.

'Ο Κυριακός είναι άμύλητος και δημιουργικώτατος σε τύπους ή Καίτη Βερώνη όλοένα και συμπαθητικώτερη στις άρραίες της σκηνές και στους χορούς, Ιδίως στο «'Ισπανικό σκέτος», ο Δούκας έ-ξαιρετικός Τζιμ Λόντος, ο Δαμασιώτης, ο Καμβύσης, ο Θάιος, ο Ράλλης, κ. τ. λ. 'Ο νέος κομπέρ Μ. Τραϊφόρος πολύ καλός.

'Η 'Αλεξάνδρα Δέλτα όσο πάει και καλλίτερη στην ρομάντσα, στα νούμερα. 'Εξαιρετικό—τό καλλίτερο ίσως—νούμερο ή «Τριφωνία» που έκτελούν: ή Δέλτα ή Ραίτα κι' ή Μαίρη. Οι θεαταί δεν βαρυώνται νά τό άκούν επαναλαμβανόμενο και τρεις και τέσσερις φορές. 'Ας αναφέρουμε επίσης την 'Ελλη 'Αφεντάκη και την Κική Μαχαίριδου.

'Η χορογραφία του Ν. Κωνσταντινίδη εξαιρετικά έπιμελημένη.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ... ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΕΣ

Ζήν επικινδύνως, όπως έννοεί ο Ντούτες, τό καταλαβαίνουμε, ζήτημα ι-διοσυγκρασίας και αντίληψεως των πραγμάτων, αλλά... φιλοσοφείν επικινδύνως, ίδού κάτι που δεν είναι διόλου προς τό συμφέρον του καλού κου-ρέως γειτονικής λουτροπόλεως, έφόσον μάλιστα έχει νά κάνει με τόν μεγαλείτε-ρο κίνδυνο του κόσμου: τις γυναίκες. Τί έμπνευση, αλήθεια, ήταν εκείνη νά βαφτί-ση τό κουρέιο του... «'Η Ματαία Κ'α-λονή»!

Και είναι καιρός νά θυμηθούμε την λαϊκή εκείνη άπορία που έκδηλώνεται σε στιγμές υπερτάτης...άκαταληψίας για τα άπέναντι συμβαίνοντα: ποιος νουνάς σε βάφτισε κουμπάρε μου;

Βέβαια, κανείς δεν συζητά με τους ψαλμούς όταν μ'ας θυμίζουν την ματαιό-τητα των έγκοσμίων, αλλά νά θυμίσης την ματαιότητα της καλλονής της σε μιά γυναίκα, τί πρόκλησις είναι αυτή, και πως βαστάς τό μαγαζί σου άκόμα άνοιχτό, ταλαίπωρε Φίγκαρο;

Εξυπνα και κουτά

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΗ

«Η κυρία αφού παρήγγειλε στη μανάβισσα να της στείλη σπíti τὰ ψώνια, έκαμε να φύγη».

Εξάφνα γύρισε και της ειπε:
—Τὰ δαμάσκηνα να μη μου τὰ στείλεις γιατί βλέπω ότι κοιμάται πάνω σ' αυτά ή γάτα σου.

—Τί λόγος, κυρία, έκαμε ή μανάβισσα. Να την ξυπνήσουμε!...

■ ■

ΤΙ ΝΑ ΦΤΑΙΗ Η ΚΑΥΜΕΝΗ

—Μαρία τί κατάσταση είναι αυτή; Στις πολυθρόνες, στον καναπέ, στα τραπέζια, σ' όλα τὰ έπιπλα, σ' όλο το σπίτι είναι καθυμενή έξη μηνών σκόνη...

Η Μαρία ψύχραιμη:
—Πιθανόν, κυρία, αλλά τί φταίω εγώ; Έγώ μόνα τρεις μήνες είμαι στο σπίτι σας...

■ ■

ΣΩΣΤΟΤΑΤΑ

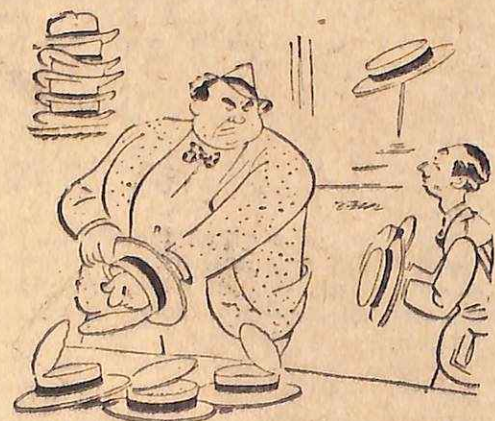
Η μητέρα.—Και τώρα, παιδί μου, να θυμάσαι ότι υπάρχει ένας τρομερός θυνό-λακας μέσα σ' εκείνο το έρμιο ύπου φυλάγω το γλύκισμα.

Ο μικρός.—Είναι παράξενο όμως πώς δεν τὰ βάζεις με τον θυνόλακα, όταν χάνεται το γλύκισμα και τὰ βάζεις μαζί μου.

■ ■

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ

Δάσκαλος.—Αν στην άριστερή τσέπη του πανταλονιού έχεις 105 δραχμές και στη δεξιά 56.70 τότε τί έχεις επάνω σου; Μαθητής (ήλικίας 6 ετών).—Το πανταλόνι του μπαμπά.

Ο ΠΥΓΜΑΧΟΣ ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΚΑΠΕΛΛΟ

—Δεν έχετε κανένα καπέλλο πιο στερεό;

Ο Τρελλός ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Βοήθησέ με, Βόρι Άνκρόφ, και σου έπαναλαβένω πώς θα σου δώσω 2.000 δολάρια! Είναι ποσόν για το όποιο, να πάρη ή όργη, αξίζει να ρισκοκινδυνεύη κανείς, έκαμε ο Σέργιος Σμόλεφ σφίγγοντας το χέρι του συνομιλήτου του.

Μιά άστραπή φωτίσε εκείνη την στιγμή τὰ σταχτιά μάτια του Άνκρόφ, του κυνηγού των γουναρικών, που το βλέμμα του κύτταζε την γυναίκα του, την Σόνια, που έτοιμάζε το δείπνο και τις κορούλες του την Έλενα και την Νάδια, πέντε και τριών χρονών. Η Νάδια, μικροσκοπική, ξανθούλα και ροδοκόκκινη, ήταν φιλάσθενη και δεν μπορούσε να άναπτυχθί στο θαρύ κλίμα της βορείου Σιθέριας. Με 2.000 δολάρια, θα μπορούσαν να έγκαταλείψουν την χώρα και να πάνε σε μέρος όπου ο ήλιος θερμαίνει τους ανθρώπους.

—Δέξου για μέε, για την μικρή, φαινόταν να λήη το βλέμμα της Σόνιας.

Χρόνια, ο Βόρις Άνκρόφ, ζούσε στην έρημη χώρα που εκτείνεται απ' τον Παγωμένο Ωκεανό ως τον Πολικό Κύκλο. Ήταν ο καλλίτερος κυνηγός. Η καλύβα του βρισκόταν σε μέρος, που έβλεπε ό,τι συνέβαινε σε όλο το δάσος. Το θράδυ της προηγουμένης μέρας, ο Σέργιος Σμόλεφ είχε φθάσει εκεί, με συστατική έπιστολή απ' τον έμπορο, που κάθε άνοιξη άγόραζε τα γουναρικά του Βόρι. Και του είχε κάνει άμέσως την καταπληκτική πρόταση.

Επρόκειτο να συλλάβουν αίχμαλω-το εκείνον που ήταν γνωστός υπό το ψευδώνυμο «Ο Τρελλός των Πάγων».

—Είναι επικίνδυνη ή άποστολή, ψιθύρισε ο Βόρις. Ο Τρελλός είναι προικισμένος με ήράκλεια δύναμη. Υστερα, έχει και το κοπάδι των άγρίων σκύλων, που είναι σαν τους λύκους και δεν τον έγκαταλείπουν ούτε στιγμή, νύχτα-μέρα. Μυρίζονται έναν άνθρωπο σε άπόσταση θέρσας.

—Πώς είναι αυτός ο «Τρελλός των Πάγων»; διέκοψε ο Σέργιος, που το πρόσωπό του φανέρωνε άγωνία.

—Ψηλός ως εκεί-πάνω... Ξανθά γένεια που του σκεπάζουν το πρόσωπο... Μαλλιά σταχτιά... Μάτια γαλανά... Γιατί όμως θέλετε να τον συλλάβετε; Ο άλλος δίστασε. Σε λίγο όμως, ειπε:

—Γιατί νομίζω πώς είναι αδελφός μου... ο αδελφός μου που μ' έχει άνα-θρέψει κ' έχω δεκαπέντε χρόνια να τον δω.

Η οικογένειά τους — πλούσιοι έμποροι απ' την Μόσχα — είχαν άφισει τον αδελφό του Νικήτα να έκδηλώνη φιλελεύθερος ιδέες που έγιναν άφορμή να άνακατευθί σε μια συνωμοσία και να έξορισθί στη Σιθέρια. Αυτά συνέβαιναν πριν απ' τον Μεγάλο Πόλεμο.

Κατά την πτώση του τσαρικού καθεστώτος, οι πολιτικοί έξόριστοι έπα-νέκτησαν την έλευθερία τους. Σε λίγο όμως, σε μια συμπλοκή, ο Νικήτας απινώθηκε στο κεφάλι κ' έξαφανί-

στηκε.

Έξη χρόνια ο Σέργιος τον άναζη-τούσε στην Μαντζουρία και στην Νότιο Σιθέρια. Και κατέληξε στην καλύβα του Βόρι Άνκρόφ.

Ο Βόρις έξήγησε πώς για να συλλάβουν τον Τρελλό, θάπρεπε ν' άγωνισθούν εναντίον του. Πιθανώτατα, θάπρεπε να τον δέσουν.

—Άφού είναι Τρελλός, τί θα τον κάνετε; ρώτησε ο Βόρις κουνώντας το κεφάλι.

—Θα τον πάω σε κλινική να θεραπευθί! ειπε με πεποίθηση ο Σέργιος. Να φύγουμε λοιπόν το ταχύτερο. Άφριο άν θέλετε...

—Άφριο, έστω...
«Έξω, λυσομανούσε ο άνεμος.

■ ■

Το πρωί, είχε κοπάσει ή θύελλα, κ' οι δυο άνδρες ξεκινούσαν με το γυλιό στην πλάτη. Είχαν μαζί τους τρόφιμα, άποξηραμένο κρέας, μια λάμπα οινόπνεύματος και σκεπάσματα.

Επί τέσσερες μέρες, προχωρούσαν κατευθείαν προς βορράν. Ο καιρός ήταν υπέροχος και τους διευκόλυνε πολύ.

Συχνά, ο Βόρις σταματούσε κυτάζοντας με το διαπεραστικό του βλέμμα την άπέραντη πεδιάδα. Το κρύο ήταν φριχτό. Παραπάνω από τριάντα βαθμούς υπό το μηδέν και στην παραμικρή στάση, οι άνδρες έτρεμαν κάτω απ' τις γούνες των.

«Ένα θράδυ, που ήταν σκυμμένοι μπροστά στη φωτιά τους, στην πλαγιά ενός λοφίσκου, ο Βόρις άδραξε ζωηρά το χέρι του Σέργιου:

—Άκουσε, του ειπε.
«Ακούγονταν ούρλιάσματα και δυνα-τές κραυγές.

—Είναι το κυνήγι του Τρελλού, ψιθύρισε ο κυνηγός. Μαζί με τὰ σκυλιά του θα καταδιώκη κανένα τάρανδο... «Έλα έδω.

Σκαρφάλωσαν άπάνω σ' ένα πελώριο έλατο κ' είδαν έναν τάρανδο να τρέχη. Πίσω του μια ψηλή σκιά χειρονομούσε.

Σε λίγο, το κυνήγι περνούσε, σε άπόσταση εκατό μέτρων απ' τους παρατηρητές. Θωβούς μάοτυρας του φανταστικού θεάματος. Τὰ σκυλιά, μολυντόγκ της Σιθέριας, σκυοπισμένα νύρω σε σχήμα θεντάγιας, έσπρωνχαν τον τάρανδο μπροστά τους.

Ο Σέργιος τὰ είδε μαζί με τον κύριό τους, έναν κολοσσό ντυμένο με προτιές ζώων που κράδαινε μια πελώρια μαγκούσα. «Υστερα, όλα χάθηκαν προς άνατολάς.

Την αύγή της επομένης, άκολουθώντας τὰ πρόσφατα ίχνη, ο Σέργιος και ο Βόρις άνακάλυπταν τον σκελετό του τάρανδου. Τρεις μέρες προχωρούσαν πίσω απ' τὰ ίχνη, άναπαύομενοι όσο τὸ δυνατόν πιο λίγο.

«Ένα θράδυ, ο Βόρις άνήγγειλε θύελλα για την επομένη νύχτα. Ο ούρανός είχε σκοτεινιάσει και δεν έλαμπε κανένα άστέρι.

—Πρέπει να κατασκευάσουμε ένα

των πάγων του Μολνταρς

καταφύγιο σαν τους Σαμογέτας, συμ-βούλεψε ο κυνηγός.

Οι κυνηγοί έσκαψαν μέσα σ' ένα βουναλάκι από χιόνι κ' άνοιξαν κάτι σαν δωμάτιο. Εκεί μέσα δεν φοβόταν την θύελλα.

Δυο μέρες, ή θύελλα λυσομανούσε άδιάκοπα.

—Άφριο θα φύγουμε, ειπε ο Βόρις. Τὰ ίχνη όμως του Τρελλού έχουν χα-θί και δεν ξέρω που θα τὰ ξαναβρού-με και πότε...

Ο Σέργιος δεν άποκρίθηκε. Είχαν έξαντλήσει όμως τὰ μισά τους τρόφιμα και ήσαν υποχρεωμένοι να έπιστρέψουν στην καλύβα του Άνκρόφ. Την νύχτα, ο Σμόλεφ όνειρευτηκε τον άδελφό του μέσα στο σαλόνι των γονέων τους, στην Μόσχα, να τραγουδή ένα παλιό ρωσικό τραγούδι στο πιάνο.

Τί μακρυνά που ήσαν αυτά!

Ξαφνικά, ο νέος ζύπνησε. Το ένστι-κτό του τον είδοποιούσε πώς κάτι το άσυνήθιστο συνέβαινε. Προτού ν' άνοί-ξη τὰ μάτια, έσπρωξε με τον άγκώνα τον Βόρι. «Ό,τι είδε τον έκανε να μπή-ξη μια κραυγή.

«Ένας άνδρας με πελώριο κεφάλι ήταν στην είσοδο του δωματίου που είχαν σκάψει και κάρφωνε άπάνω τους τὰ βλέμμά του. Τὰ χέρια του άγκώνα τον Βόρι.

—Θεέ μου! φώναξε ο Βόρις, άρ-πάζοντας το ρεβόλβερ του, αυτός είναι!

«Ήδη όμως ο άγριος τόδεξε στα πό-δια. Οι κυνηγοί ώρμησαν έξω.

—Νικήτα!... Νικήτα!... φώναξε ά-πελπισμένος ο Σέργιος.

Μάταια τον άναζητήσαν δυο μέρες. Την νύχτα της δεύτερης μέρας, εί-χαν έγκατασταθί σε μίαν έγκαταλε-λειμμένη καλύβα. Τὰ ημερώματα ο Βόρις έμπηξε μια κραυγή!

—Οι Όστιακ—Ζορδγκ μας κύκλω-σαν!

«Ήσαν κάτι Ιθαγενείς που δεν μπο-ρούσαν να υποφέρουν τους λευκούς. Ο άριθμός τους — ήσαν 50 περίτοι — δεν επέτρεπε στους λευκούς ν' άντιστα-θούν. Παρ' όλα αυτά, ο Σέργιος πήρε μίαν άπελπιστική άπόφαση:

—«Ας πολεμήσουμε! φώναξε.

—Τρόφιμα δεν έχουμε! μουμούρι-σε ο Βόρις.

Σε λίγο, άρχισε ή μάχη.

Οι λευκοί, άχυρωμένοι, πυροβολού-σαν. Κάπου-κάπου το τουφεκίδι έπαυε άπόξω. Ο Άνκρόφ όμως ήξερε πώς ή-ταν κόλλο για να παρασυρθούν έξω οι λευκοί.

Την επομένη, οι Ζορδγκ σήκωσαν ναν πελώριο κενό δένδρου και προ-χώρησαν έκείνους τρεις μέρες της κα-λύβας. Δεν άργησαν να την παρα-βιάσουν.

Οι Ζορδγκ έκαναν μέσα με δυνα-τές κραυγές, ενώ ο Βόρις με την Σέρ-γιο έξαντλούσαν τὰ τελευταία τους φυσίγγια.

Ξαφνικά, άκούστηκε ένα φοβερό ούρ-λιαχτό. Καμιά είκοσαριά άγρίοσκυ-

λοι ώρμησαν με όρθάνοιχτα στόματα, απ' τὰ γειτονικά δάση. Πίσω τους, στο σκοτάδι, ο Τρελλός έτρεχε κραδαινόν-τας την μαγκούρα του.

Οι Ζορδγκ, θερισμένοι απ' τους σκύ-λους, δεν άργησαν να τὸ θάλουν στα πόδια. Οι σκύλοι τους κυνήγησαν.

—Πρέπει να τελειώσουμε, μουμού-ρισε ο Βόρις Άνκρόφ που είχε το σχέ-διό του.

«Απότομα τύλιξε μια θηλειά γύρω απ' το λαιμό του Τρελλού. Ο Βόρις την τράβηξε κ' ο άγριος μισοπνιγμέ-νος, σωριάστηκε με μια κραυγή λύσ-σας.

Ο Βόρις ώρμησε, τον έδεσε χειρο-πόδαρα, ενώ έσπευδε ο Σέργιος:

—Τί κάνει εκεί;... Άφού μας βοή-θησε...

—Να δούμε άν είναι αδελφός σου... Κάνε γρήγορα γιατί τὰ σκυλιά μπο-ρούν νάρθουν από στιγμή σε στιγμή...

Ο Σέργιος έσκυψε στο θυμωμένο πρόσωπο του άγρίου:

—Αυτό τὸ βλέμμα... Νικήτα... Νική-τα... δεν με άναγνωρίζεις; Είμαι ο Σέργιος... Θυμήσου...

Ο Σμόλεφ είχε πέσει γονατιστός. Η φωνή του ήταν ίκετευτική. Μεσολά-βησε μια στιγμή πραγματικά τραγική.

Ο Τρελλός δεν φαινόταν να καταλα-βαίνει καθόλου. «Υστερα, τὰ χαρακτη-ριστικά του προσώπου του τεντώθηκαν, τὰ βλέμματά του έπαψαν να πετούν ά-στραπές. Η φωνή του άκούστηκε σαν τὸ ούρλιασμα των λυκόσκυλων με τους όποιους είχε κάνει παρέα τόσα χρόνια...

—Σέργιε... Σέργιε, τραύλισε ο Τρελλός. Ναι, θυμούμαι... Στην Μόσχα. Μια λάμψη διαυγείας άκτινοβολούσε στα μάτια του. Με όλες τις δυνάμεις του, ο άνθρωπος άγωνιζόταν, άναζη-τώντας την λογική, την μνήμη. Με μια υπέρτατη κραυγή χαράς, ο Σέργιος τον είχε άγκαλιάσει κ' ύστερα, εια-στικά, τον απάλλαξε απ' την θηλειά, απ' τ' άλλα δεσμά.

—Αδελφέ μου! τραύλισε ο Σέρ-γιος, άγκαλιάζοντάς τον...

■ ■

Τρεις μέρες άργότερα, ο Βόρις και ο Σέργιος έφερναν στην καλύβα του Άνκρόφ τον Τρελλό που φαινόταν ή-συχος. Είχε διώξει τὰ σκυλιά του. Ο Άνκρόφ έξεψε το έλκυθρό του κ' ά-δήγησε τους δυο άδελφούς ως τὸ πιο κοντινό χωριό, όπου ο Σέργιος τὸ μέ-τρησε 2.000 δολάρια, όπως τὸ είχε ύποσχεθί.

«Ένα δόλοκληρο νόνο, στην κλινική της Γιοκονάβιας, όπου μετεφέρθη, ο Νικήτας Σμόλεφ πολεπούσε με την τρέλλα. Τέλος, οι προσπάθειες των νια-τοδών υπερίκησαν τὸ κακό κ' ο Σέρ-γιος έσφίξε στην άγκαλιά του τον ά-δελφό του, δριστικά θεραπευμένο.

Σήμερα, ο Νικήτας Σμόλεφ, ο Τρελ-λός των Πάγων, διηθύνει μαζί με τον αδελφό του μια Τράπεζα της Σαγ-κάπς.

ΠΩΛ ΝΤΑΡ ΣΥ

Εξυπνα και κουτά

ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝΕ ΚΑΙ ΑΥΤΟ

—Πατέρα δεν έπρεπε να γράψης τόσο ψυχρά στον άρραβωνιαστικό μου...

—Γιατί ψυχρά;

—Νά, άρχίζεις στο γράμμα σου: ά γ α π η-τέ μου κύριε.

—Μείνε ήσυχος και όταν θα τὸ μετρήσω την προίκα θα τὸν προσφωνώ ά κ ρ ι β έ μου παιδί.

■ ■

ΤΙ ΚΥΝΗΓΟΥΣΕ

«Ένας μύψ κατά την διάκριση ενός άνε-μοστρόβιλου έχασε τὸ καπέλλο από τὸ κεφά-λι του και τὸ κυνηγούσε.

—Τί κάνετε εκεί; τὸν ρώτησε μια γυναίκα που στεκόταν στην πόρτα της αὐλῆς τὸ σπι-τιού της.

—Τρέχω να πιάσω τὸ καπέλλο μου, της απάντησε.

—Τὸ καπέλλο σας! Μά αὐτὴ είναι ή... μαύρη κόττα μας που κυνηγάτε.

■ ■

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΜΙΜΗΣΙΝ

«Ο τσιτισερόνε.—Αὐτὸ έδὼ τὸ σπί-τι, κύριοι, επί τρεῖς αἰῶνες δεν έχει ύπο-στή καμιά αλλαγή.

Μια κυρία (στον άνδρα της).—Αὐτὸ να τὸ βλέπης, έσύ Γουσταύε, που μὸς λές κάθε τόσο να κάνουμε μετατροπές στο σπίτι μας.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΕΝ ΑΠΕΛΠΙΖΕΤΑΙ

«Ο α' Ιατρός.—Πλησιάζει ή τελευταία του ώρα... Τί λές να κάνουμε;

«Ο β' Ιατρός.—Ενὼ λέω να σταματήσω με τὸ ρολόι...

Τώρα πού σ' ένοιωσα... Ήρθες τότε κι' έκμεταλλεύτηκες τή συμπεριφορά του Άλκευ. Μου είπες τὸ παραμύθι τοῦ έρωτος καί μ' έφερες στήν άγκαλιά σου, γιατί είχα τήν άνοησία νά σε πιστέψω. Ένῳ έσύ, κατά θάθος, γελοῦσες μέ τήν άφέλειά μου. Καί μου λέγες πώς θάθελες νά ζήσουμε μαζί, άγαπημένοι, γιατί ήξερες πώς δέν θά φηνα ποτέ τόν άντρα μου γιά τόν έρσαστή μου.. Έγώ σε πίστεψα. Σε πίστευα ώς αὐτή τή στιγμή, πού συχαίνομαι τόν έαυτό μου γιατί γελάστηκα τόσο πολύ, γιατί έπασα σ' έναν ύπουλο χαρακτήρα, χειρότερο από τόν άλλο. Νόμιζα πώς μ' άγαπούσες, πώς ό,τι μουλέγες, ήταν αλήθεια. Είχα πάντα τήν ιδέα πώς είχα μιὰ καρδιά πού μπορούσα νά ελπίζω ότι θά μέ δεχόταν μέ χαρά, όταν θά ζητούσα καταφύγιο σ' αὐτήν. Τώρα όμως έρρίσκομαι έρημη, άπελπισμένη, γελασμένη.

—Έλα... Μήν παραφέρεσαι, ψιθύρισε ὁ Γιώργος.

Κι' έκανε νά τής πιάση τὸ χέρι.

Έκείνη τραβήχτηκε:

—Άσε με! Μή μ' άγγίξεις! φώναξε... Σε μισώ, περισσότερο από τόν άντρα μου...

Κι' εξακολούθησε:

—Κι' έσύ σκεπτόσουν... Όραία τήν καταφέραμε τήν κυρία. Κι' έρχομουν έδω, κι' έσύ διασκεδάζες...

—Νομίζω πώς ή διασκεδάσις ήταν άμοιβαία!

—Αὐτή ή άπάντησή σε χαρακτηρίζει! Έκείνο πού φοβάσαι είναι τὸ σκάνδαλο, όχι γιά μένα, αλλά γιά σένα... Σε νοιώθω πολύ καλά, κύριε Δόν Ζουάν. Τι θά πῇ ὁ κόσμος γιά σένα! Τι θά πῇ ὁ άνδρας μου γιά τόν φίλο του! Θέλεις ν' άποφύγης τήν εὐθύνη... Πρό παντός ή ήσυχία σου, ή αξιοπρέπεια σου, κι' έγώ άς γίνω ή τί θέλω. Γι' αὐτό μου δες νά ξαναγυρίσω στόν άντρα μου. Έτσι;

—Αφοῦ τὸ θέλεις, έτσι!...

—Λοιπόν, έγώ είμαι άποφασισμένη νά μὴν ξαναδῶ ποτέ τόν άντρα μου... Φυσικά οὔτε κοντά σου θά μείνω.

—Ωστε, θά φύγης;

—Ναι, θά φύγω γιά πάντα. Όμως πρὶν φύγω, θά σοῦ κάνω ένα δώρο... Έσύ, θέλεις ν' άποφύγης τὸ θόρυβο, νά μὴ γνωσθῇ ποτέ πώς ύπηρεξά έρωμένη σου... Αὐτή τή χάρη δέν θά σοῦ τήν κάνω όμως. Δέν θά φύγω πρὶν έκδικηθῶ... Θάναί ή μόνη έκδίκησίς πού σοῦ χρειάζεται, ή πρώτη κι' ή τελευταία μαζί!...

Λέγοντας αὐτά ή Ρέα τραβήχτηκε λίγα βήματα πίσω.

—Τί πρόκειται νά κάνης; ρώτησε ὁ Γιώργος.

Μέσα στό μισοσκότεινο τοῦ δωματίου, φάνηκε μιὰ στιγμιαία λάμψη κι' άκούστηκε ένας πυροβολισμός.

Τρομαγμένος ὁ Γιώργος, είδε τή Ρέα νά πέφτῃ χάμω, χτυπημένη. Έτρεξε κοντά της, έσκυψε...

—Ρέα! φώναξε...

—Είναι... ή τελευταία... μου... έκδίκηση... ψιθύρισε κείνη.

Καί τίποτα πιά.

□ □

Σέ λίγο, ένα πλήθος ὀλόκληρο είχε μαζευτῇ έξω από τὸ σπίτι τοῦ Γιώργου...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΚΛΑΙΚΕΥΜΕΝΗ

Η πράσινη άχτίδα

Όσοι περνάτε τὸ φετεινό σας καλοκαίρι στό βουνό ή—άκόμη καλλίτερα γιά τήν περίπτωσή μας— στή θάλασσα, προσπαθήστε, νά συλλάβετε, μ' ένα βλέμμα πού δέν θά διαρκέσῃ παρὰ ένα μικρό μέρος τοῦ δευτερολέπτου, τὸ περίεργο αὐτό φαινόμενο πού λέγεται πράσινη άχτίδα. Ασφαλώς θά τήν έχετε δῇ τήν άχτίδα αὐτή ως τώρα αλλά δέν τήν προσέξατε, οὔτε καί άκούσατε νά μιλοῦν γι' αὐτήν. Μιά έξήγησή λοιπόν στό ενδιαφέρον αὐτό φαινόμενο δέν θά περιττεύῃ.

Ας άνακεφαλαιώσωμε σύντομα: τήν στιγμή πού δύνει ὁ ήλιος κι' ή άτμόσφαιρα εἶνε πολύ καθαρή, άπληλαγμένη δηλ. από κάθε μάοιο σκόνης, συμβαίνει ὥστε ή τελευταία

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Αργοναύτης

Δέν είναι μιὰ...πολλές εἶν' οἱ Κολχίδες! Καί σ' όλες, ὦ, άργοναύτη, ένας ά-γέρας

σ' έσπρωξε άνησυχίας, μ' ώραιές έλ-πίδες πώς θαῦρης τὸ Χρυσόμαλλο τὸ Δέρας.

□ □

Μά τὸ Χρυσόμαλλο τὸ Δέρας, είδες πώς σε καμμιὰ γωνιά τούτης τής Σφαίρας δέ θρίσκεται. Καί ξενητειές, πατρίδες είδες σκιές πώς είναι τής Χιμαίρας.

□ □

Μά τάχ' από τά πρὶν, καθώς τόσοι άλλοι, δέν τώξερες αὐτό : Κι' όμως στιγμή ή ψυχή σου δέ δίστασε ή μεγάλη.

□ □

Κ' είπες : — Άκόμα ένας χαμός τί βλάφτει; — Ό,τι στό θάθος έποθοῦσες, μὴ δέν ήταν τάχα ὁ τίτλος τοῦ Άργο-ναύτη;

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

□ □

Σταυρόξυλο

Τὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ μου άργοπελέ-κῃσα κάποια θαρειά θραδειά χωρίς νά κλά-ψω γερὸ γιά ὅσους ποντοῦν κοντύλι τό-καμα καί στήν έρμιά μου άπόγειρα νά γρά-ψω!

Πῆρα χαρτί τ' αὐλα πλάτεια τ' άπει-ρου, τοῦ νοσταλγοῦ άηδονιοῦ πῆρα τή χάρη κι' άπ' τὸ κορμί μου—προδομένο λεί-ψανο—

ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

(«Πνοή καί Τέχνη»)

A. B.

από τήν άχτίδα πού μᾶς στέλνει, τήν ὥρα πού χάνεται πίσω από τόν ὀρίζοντα, εἶναι ἑνὸς θαυμασίου πρασίνου χρώματος, πού θυμίζει τὸ διανγνὸς πράσινο τοῦ σμαραγδιοῦ. Τὸ φαινόμενο, τὸ ἐπαναλαμβάνομε αὐτὸ μόλις διαρκεῖ ένα ποσοστὸ τοῦ δευτερολέ-πτου. Υἱάσχει όμως γενικώς, ὁ καιρὸς, έ-ξαιρετικά σύντομος καί αὐτός, γιά νά ἰδῇ κανεῖς τὸ φαινόμενο νά δημιουργηθῇ.

Πραγματικά, οἱ τελευταῖες λάμψεις τοῦ ή-λιου, περνοῦν πολύ γρήγορα από τὸ κόκκινο πού εἶναι τὸ συνηθισμένο τους χρώμα, έ-κείνη τήν ὥρα, σὲ πορτοκαλί, εἵπειτα σὲ κίτρινο καί τέλος αφήνουν σάν έναν ὕστατο άποχαιρετισμὸ τήν περίφημη πράσινη ά-χτίδα.

Τί εἶναι ἐκεῖνο πού τήν παράγει τήν ά-χτίδα αὐτή; Καί γιατί δέν τήν βλέπομε κά-θε βράδυ;

Γιά νά τὸ καταλάβετε αὐτό, πρέπει πρῶ-τα νά θυμηθῇτε ὅτι τὸ ήλιακὸ φῶς πού μᾶς φαίνεται λευκὸ τήν ήμέρα, αποτελεῖ-ται από ἑπτὰ χρώματα: κόκκ (βιολετί) λου-λαί, μπλέ, πράσινο, κίτρινο, πορτοκαλί, καί κόκκινο, δηλ. από ὅλα τὰ χρώματα τής ἱρι-δος, τοῦ οὐρανίου τόξου πού σχηματίζεται ὕστερ' από τήν βροχή, όταν οἱ σταγόνες τής πού βρίσκονται ἀκόμη στήν άτμόσφαιρα, παῖζουν τὸ ρόλο πρίσματος, πού χωρίζει τὰ χρώματα, πού άποσυνθῆτε δηλ. τὸ ἐνιαῖον κατὰ τὰ φαινόμενα ήλιακὸν χρώμα σὰ συν-θετικά του χρώματα πού αναφέρουμε.

Στὰ παραλία, τὸ πρῖσμα αὐτὸ τῶν σταγό-νων τής βροχῆς, τὸ ἀντικαθιστᾷ ὁ αέρας πού εἶναι θαυρότερος καί πῶς ὕγρὸς στήν έ-πιφάνεια τής θάλασσας; όταν λοιπόν, ὁ ή-λιος μᾶς στέλνει τῆς τελευταῖες του λάμ-ψεις γιά νά χαθῇ κατόπι στόν ὀρίζοντα, πρώτη χάνεται ή κόκκινη άχτίδα, έπειδή θρίσκεται χαμηλότερα από τις άλλες, κατό-πι ή πορτοκαλί, ὕστερα ή κίτρινη...

Άλλά, θά πῇτε, ή τελευταία άχτίδα, θά-πρεπε σέ μιὰ τέτοια περίπτωση νάναί ή βι-ολετιά, αφοῦ τὸ χρώμα αὐτὸ εἶναι τὸ τελευ-ταῖο τοῦ πρίσματος.

Αὐτὸ εἶναι αλήθεια. 'Η άτμόσφαιρα όμως άπορροφᾷ τὸ βιολετί καί τὸ μπλέ γιά λό-γους, τοῖς ὁποίους δέν μπορούμε τώρα νά σᾶς άναπτύξουμε έδῶ. Θά μᾶς χρειαζόνταν στήλες.

Η τελευταία λοιπόν, ὁρατὴ άχτίδα θάναί ή πράσινη. Καί ἀκριβώς τήν στιγμή αὐτή καί τὸ μάτι μας θάχῃ τήν ἐντύπωση ὅτι πῇ-ρε μιὰ άχτίδα τοῦ χρώματος αὐτοῦ.

Γιατί όμως αὐτὸ δέν γίνεται κάθε φορὰ; Γιατί δέν συμβαίνει πάντα ὁ αέρας νά εἶ-ναι πολύ καθαρός; Άν δέν εἶναι καθαρός, άπορροφᾷται καί τὸ πράσινο άκρόμ.

Έπειδὴ δὲ τὸ πορτοκαλί, συγγέεται μέ τὸ συνηθισμένο χρώμα πού παίρνει ὁ ήλιος όταν δύνῃ, δέν παρατηροῦμε τίποτε τὸ ἰδι-αίτερον τήν στιγμή τής εξαφανίσσεώς του.

Γι' αὐτό, λοιπόν, συμβαίνει συχνά, όταν άμέσως άποκαθίσταται ή διάγνεια τής άτιο-σφαίρας, ὕστερ' από δυνατὴ βροχή, βλέπομε τήν πράσινη άχτίδα.

Η βροχή, έχει πλύνει, έχει καθαρίσει τήν άτμόσφαιρα καί ὁ ὀρίζων εἶναι διαγνῆς. Όλα αὐτὰ βέβαια ὑπὸ τήν προϋπόθεση ὅτι δέν θά ὑπάρῃ οὔτε τὸ παραμικρὸ συννεφά-κι, ή ελαφρότερη ὀμίγλη!

Προσέξτε λοιπόν τώρα, μέ τὰ αἰγυσιότι-κα δειλινά τήν πράσινη άχτίδα!

ὁ κ. Ναπολέων Πιζολέ ήταν πενη-τάξῃ χρονῶν, μέ μεγάλη κοιλιά, μέ μιὰ κόρη χαριτωμένη κι' έναν μεγάλο καυμό: πού ήταν πολύ γέρος γιά νά κάνῃ σπόρ. Άν όμως τοῦ ήταν άδύνατο νά ἐπιδοθῇ σὲ φούτ-μπῶλ, παρευρισκόταν σέ ὅλα τὰ μάτς, καί διά-βαζε ὅλες τις έφημερίδες πού ἐξυμνοῦσαν τήν άνωτερότητα τής γαλλικῆς δμάδος ἐναντι τῶν ξένων ὀμάδων—καί τανάπαυιν. Φυσικά, δέν ἐνδιαφερόταν μοναχά σὲ φούτ-μπῶλ. Ένδιαφερόταν ἑπίσης πο-λύ σὲ τένις, στήν πυγμαχία, στήν εἰ-φασκία...

Κι' έλεγε στοὺς φίλους του: «Η κόρη μου θά παντρευτῇ μόνο σπόρτσμαν. Εἶ-ναι ἐξ ἄλλου ή ἐπιθυμία τής μακαρίτισσας μητέρας τής πού παραπονιόταν πώς είχα μεγάλη κοιλιά. Ώ! αν μπορούσα νά ξαναφτιάξω τήν ζωή μου, σᾶς ὀρκίζομαι πώς δέν θά είχα καθιστικὸ ἐπάγγελμα γιά νά παχαίνω! Θά είχα όμως μιὰ πα-ρηγοριά: τὰ ἐγγόνια μου θά ήσαν τέλειοι σπόρτσμαν».

Άν όμως ὁ κ. Ναπολέων Πιζολέ ήταν φανατικός τῶν σπόρ, ή δις Σουζάννα Πι-ζολέ δέν έδινε δεκάρα τσακιστή γι' αὐ-τά. Καί γι' αὐτό, σήκωσε τοὺς ὤμους τής όταν τήν πληροφορήσε πώς είχε βρῇ έναν σύζυγο τής έκλογῆς του: τὸν κ. Ά-λέξη Ρουμέλ, τοῦ ὀποθηκοφυλακείου, πού ήταν μανιώδης στήν εἰφασκία καί στήν πυγμαχία.

Η Σουζάννα δήλωσε καθαρά καί ξά-στερα πώς δέν θά παντρευόταν ποτέ αὐ-τό τὸ δίπλοδο πού ήταν γεμάτο έγωισμό.

Έξ ἄλλου, είχε καί δεύτερο λόγο γιά ν' άρνηθῇ νά γίνῃ γυναίκα του: είχε με-γάλη συμπάθεια γιά τόν κ. Λουσιέν Ντυ-μόν, παιδικὸ φίλο τής, ένα ήσυχο νέο, τρυφερό, πού είχε ἀρκετὸ εἰσόδημα γιά νά ζῇ εἰς γναιοιαστος.

Γιά νά μὴν λογαριάξῃ ὁ κ. Πιζολέ χω-ρίς τὸν ξενοδόχο, ή Σουζάννα, μόλις τής μίλησε γιά τόν κ. Ρουμέλ, δέν δι-στάσε νά τοῦ άποκαλύψῃ τὰ τρυφερά αἰσθήματα πού έτρεφε γιά τὸν ποιητὴ τής.

Ό κ. Ναπολέων Πιζολέ τινάχτηκε: —Ποτέ! είπε. Ποτέ δέν θά κάνω γαμ-πρό έναν πιτσιρίκο.

—Πρῶτα άπ' ὅλα, ὁ Λουσιέν δέν εἶναι πιτσιρίκος! άποκρίθηκε ή νέα. Ίσως νά μὴν έχῃ τριπλοῦς μῦς σάν τὸν ὀποψήφιό σου, εἶναι όμως άνδρας πού μοῦ γουστάρει. Έσύ, νομίζω, δέν παντρεύεσαι, άλ-λά έγώ!

—Πιθανόν. Καθώς όμως εἶσαι μόλις δεκαεννιὰ χρονῶν, σέ προειδοποιῶ πώς πρέπει νά περιμένῃς νά ἐνηλικιωθῇς προ-τοῦ δείξης άνυπακοή στίς θελήσεις μου. Στὸ άναμεταξύ, θά παρακαλέσω τὸν Λουσιέν νά άραιώσῃ τις ἐπισκέψεις του.

—Έ λοιπόν! αν τὸ έκανες αὐτό, θά ήσαν πολύ άχάριστος!

—Άχάριστος! Γιατί

Ένας σπόρτσμαν πεδερὸς

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ τοῦ ΖΑΝ ΤΟΜΕΡΥ

—Γιατί ἐπὶ τρεῖς μήνες τώρα, μόνο καί μόνο γιά νά γίνῃ άρεστός σέ σένα, παίρ-νει μαθήματα εἰφασκίας.

—Όχι—δὰ!

—Λυπούμαι πολύ πού σοῦ τὸ εἶπα αὐ-τό. Γιατί ήθελε νά σοῦ ἐπιφυλάξῃ μιὰ έκπληξη. Πρὶν άπ' τις διακοπές, ὁ ὀπλο-διδάκαλός του θά δώσῃ μιάν αθλητικὴν έορτὴ στήν ὁποία θά παρευρεθοῦν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι. Κι' εἶναι πιθανόν ὁ Λουσιέν, πού σημείωσε μεγάλες προόδους, νά ά-γωνισθῇ μπροστά σὲ κοινόν.

—Αὐτὸ εἶναι έξοχο! άποκρίθηκε ὁ κ. Πιζολέ, συγκινημένος, ὅπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους, δέν θά τοῦ πῶ νά ξεχάσῃ τὸν δρό-μο τοῦ σπιτιοῦ μου. Σοῦ ζητῶ όμως, εἰς ἀντάλλαγμα, νά μὴν άποκροῦσῃς τὸν ὀ-ποψήφιό μου προτοῦ τὸν δῇς. Δέξου νά κάνῃς τήν γνωριμία τοῦ κ. Ρουμέλ. Αὐ-τό μόνάχα σοῦ ζητῶ.

—Έστω!

Λίγες μέρες άργότερα, ὁ ἑμορφος Ά-λέξης ήταν καλεσμένος σέ γεῦμα, σέ στε-

Άρχισε νά καταφέρνῃ στόν Σάμ γροθιές.

νώτατο κύκλο. Έφθασε φορτωμένος λου-λούδια πού ὁ κ. Πιζολέ τὰ βρῇκε ὕπεροχα. Η Σουζάννα άρκεάστηκε νά τὰ βρῇ «πο-λύ ὥραϊα».

Καί—μὰ τήν πίστη μου!—δέν άργησε νά σκεφτῇ πώς αν δέν είχε διαλέξει τὸν Λουσιέν, ασφαλώς θά κατέληγε νά δε-χτῇ νά γίνῃ σύζυγος τοῦ κ. Ρουμέλ πού ήταν τόσο εἰς θυμὸς καί ζωηρός. Είχε μά-λιστα τήν ἐντύπωση πώς ήταν λιγώτερος φαφλατάς από ὅ,τι ὕπεθετε.

Ξαφνικά όμως είχε τήν διάσωση πώς ἐκεῖνος ήταν προσεκτικός σάν νά τὸν εἶ-χε νοθεύσει ὁ πατέρας τής.

—Υστερα άπ' τὸ γεῦμα, ὁ κ. Ρουμέλ πρότεινε έναν περίπατο σὲ πανηγύρι τοῦ Νεϊγύ.

—Φαίνεται, είπε στόν Πιζολέ, πώς εἶ-ναι ἐκεῖ ένα νέγρος πυγμάχος ὀλωσδιό-λου ἐξαιρετικός πού δίνει μάτς μπροστά σέ μιὰ παράγκα.

Θά ήμουν περιεργὸς νά τὸν δῶ. —Κι' έγώ τὸ ἴδιο! φώναξε ὁ Ναπολέων Πιζολέ.

Η Σουζάννα είπε πώς θά τήν διασκέ-δαζε ὑπερβολικά νά δῇ ένα μάτς πυγ-μαχίας. Κι' ὕστερα από μιὰ ὥρα, βρί-σκονταν μπροστά σέ μιὰ ἐξέδρα ὅπου πέντε ὀλοηταί, μεταξύ τῶν ὁποίων ένας

μαῦρος, έδειχναν καμαρωτοὶ τοὺς μῦς των.

Καθώς έφθαναν ἐκεῖ, ὁ Σάμ Μπροῦκερ έβαζε νὸκ-άουτ έναν μαντράχαλο πού τὸν είχε προκαλέσει.

—Έχω διάθεση νά τὸν προκαλέσω! ψιθύρισε ὁ Άλέξης.

—Προσοχή! είπε ὁ Ναπολέων Πιζολέ. Εἶναι ένα κτήνος. Θά σᾶς σπάσῃ τὰ μοῦ-τρα!

Ό Ρουμέλ όμως, ὕστερα από μερικά δευτερόλεπτα, πρὸς μεγάλην διασκέδα-σιν τῶν θεατῶν, άρχισε νά καταφέρνῃ στόν Σάμ γροθιές! Ό αντίπαλός του μό-λις καί μετά βίας προλάβαινε ν' άμυνθῇ. Άνεδεῖχθησαν ἰσόπαλοι.

Μολονότι ή Σουζάννα είχε τήν ἐντύ-πωση πώς παρέστη σέ μιὰ κατωδία δέν είπε λέξη. Άπεναντίας, έδειξε ζωηρὸ ἐν-διαφέρον γιά τήν πυγμαχία. Ό Άλέξης Ρουμέλ ήταν κατενθουσιασμένος: πρὶν περάσῃ μιὰ βδομάδα, ή νέα δεχόταν νά γίνῃ γυναίκα του.

Γι' αὐτὸ καί δέχτηκε μέ χαρὰ νά έπα-ναλάβῃ ὁ Ρουμέλ τὸ μάτς μέ τὸν νέγρο. Τὸ ἴδιο βράδυ, αὐτὸς έλεγε στόν Σάμ:

—Σοῦδωκα ἑκατὸ φράγκα γιά νά βγοῦμε ἰσόπαλοι. Πόσα θέλεις γιά νά σε νικήσω;

—Τουλάχιστον 500 φράγκα!

—Πάρε τὸ πεντακοσάκικο.

□ □

Τήν ήμέρα τοῦ μάτς, ὁ κ. Ναπολέων Πιζολέ είχε κουβαλήσει ὅλους τοὺς γνω-στοὺς του γιά νά θαυμάσουν τὸν σπόρ-τσμαν. Στὴν άρχή, ὁ Ρουμέλ είχε μεγά-λη ἐπιτυχία. Στόν τρίτο γύρο όμως, ὁ νέγρος ὤρμησε ἐναντίον του καί μ' ένα ὀποσάγωνιο ντιρέκτ τὸν ξάπλωσε ἀναί-σθητο, μέ σπασμένη μύτη.

Η Σουζάννα είπε στόν πατέρα τής: —Παρά νά παντρευτῶ αὐτὸν τὸν τύπο, προτιμῶ νά γίνω... καλόγρη!

Στὸ άναμεταξύ, ὁ Σάμ Μπροῦκερ έ-λεγε στόν Λουσιέν Ντυμόν, τὸν άντερα-σὴ τοῦ Ρουμέλ:

—Εἶμαι ἐν τάξει, άφεντικό; Τοῦδωκα γροθιές γιά 2000 φράγκα... ἐνῶ έσύ μέ πλήρωσες μόνο 1000!

ΖΑΝ ΤΟΜΕΡΥ

Ό Νέγρος ὤρμησε καί μ' ένα ὀποσάγωνιο ντιρέκτ...

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Τὰ καραβάνια περιηγητῶν

ΠΟΤΕ... ΕΦΕΥΡΕΘΗΚΑΝ--ΠΩΣ ΔΙΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΙ

Είναι τώρα ή εποχή τῶν περιηγητῶν. Κατά καραβάνια καταφάνουν αὐτοί, γυρίζουν ἐπάνω σέ μιά ἀτελείωτη σειρά αὐτοκινήτων τὴν πόλη καὶ τὰ ἐργαζία καὶ φεύγουν γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν ἄλλους τόπους, ἄλλες πολιτείες. Καὶ αὐτοὶ θὰ διαρκέσῃ δδομάδες καὶ κάποτε κῆνες. Θὰ πάνε οἱ περιηγηταὶ ὅπου τοὺς πᾶνε καὶ μετὰ θὰ ἐπιστρέψουν στὴν πατρίδα τους, εὐχαριστιμένοι ἀπὸ ὅσα εἶδαν καὶ ἀκούσαν.

Εἶπαμε «τοὺς πᾶνε» καὶ εἶναι ή κυριολεξία. Γιατί οἱ περιηγηταὶ δὲν πηγαίνουν ὅπου θέλουν αὐτοὶ ἀλλ' ὅπου τοὺς πᾶνε τὰ πρακτορεῖα περιηγήσεων.

Πρακτορεῖα περιηγήσεων! Μαγική λέξη γιὰ ὅσους διαθέτουν μερικὲς λίρες τὸν χρόνον καὶ τὴν διάθεσιν νὰ ἐκκλήσονται λίγο ἀπὸ τὸν τόπον τοὺς νὰ ἰδοῦν καὶ ἄλλα μέρη. Εἶναι ή ταξιδιωτικὴ πανάκεια, ποὺ σὰς ἀπαλλάσσει, μιά καὶ ἀποφασίσετε νὰ κάνετε τὸν «λόρδο» ὅπως λένε οἱ ἀπλοῖκοι ἄνθρωποι τὸν περιηγητή, ἀπὸ ὅλα τὰ δεινὰ ποὺ συμπαρομαρτοῦν μιά μετακίνησιν ἀπὸ τὸ σπίτι σας.

Εἶναι ὁλόκληρες ἐταιρίες με κεφάλαια καὶ με διαβολάνθρωπους ὡς ἐμψυχον ὕλικόν, ποὺ διοργανώνουν περιηγητικὰ ὁμαδικὰ ταξιδία, «κουκουτίζοντες» ὅπως τις λένε τώρα καὶ ποὺ ἀναλαμβάνουν ἀντὶ ὁρισμένου ποσοῦ νὰ σᾶς πᾶρουν ἀπὸ τὸ σπίτι σας νὰ σᾶς γυρίσουν σὲ ὁρισμένα μέρη με ὁρισμένες προϋποθέσεις καὶ νὰ σᾶς ἐναποθέσουν πάλι σὲ ὁρισμένες μέρες στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ σας φρέσκους φρέσκους ἢ πὺδ τσαλακωμένους παρ' ὅτι φύγατε—κατὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν σας αὐτὴν.

Ἔτσι ἐρχονται καὶ ὅλοι οἱ περιηγηταὶ ποὺ βλέπουμε στὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ἑλλάδα μὲς γενικά, αὐτὴν τὴν εποχὴ καὶ τὴν αἰοίτη.

□ □

Ἀπὸ πότε ὅμως ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται τὸ περίεργον ὅσο καὶ πρακτικώτατον αὐτὸ σύστημα τῆς διοργανώσεως ὁμαδικῶν ταξιδίων, καὶ ποῖος ἦταν ὁ ἐγκαινιστὴς του; Πολλοί, ὅσοι ἔχουν ὁποσδήποτε μιά ἰδέαν περὶ τουρισμοῦ, θὰ σᾶς πουν ὅτι τὰ ἐγκαινίασε ὁ περίφημος Ἀγγλος Θεωμὰς Κούκ, τοῦ ὁποῖου πρακτορεῖα ὑπάρχουν καὶ σήμερον παντοῦ τοῦ κόσμου.

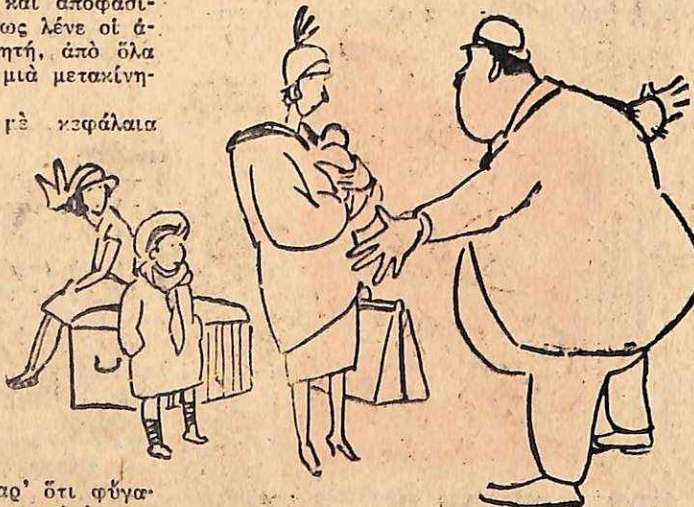
Ὁ Κούκ μπορεῖ νὰ συστηματοποιήσῃ... τὸ σύστημα, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε καὶ ὁ ἐφευρέτης του. Προῦπήρξαν τὰ κλασικὰ καραβάνια προσκυνητῶν ποὺ—διάβολοι!—κάποιοι τὰ διοργάνωναν καὶ αὐτὰ.

Ἢδη, ἀρχῆς τοῦ 16ου αἰῶνος, ὑπῆρχαν στὴν Βενετία πρακτορεῖα ταξιδίων καὶ γιὰ τοὺς προσκυνητὰς τῶν Ἁγίων Τόπων. Οἱ προσκυνηταὶ αὐτοὶ συνοδεύοντο ἀπὸ ἕνα ἀντιπρόσωπον τῶν Πρακτορείων, τὸ ὁποῖον ἀνελίμβανε νὰ μεταφέρει τοὺς προσκυνητὰς διὰ θαλάσσης ὡς τὴν Γιάφφα τῆς Παλαιστίνης, νὰ τοὺς προμηθεύσῃ ἐκεῖ καμὶ καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ, ὑπὸ κουστωδίας στοατικῶν, γιὰ τὸν φόβον τῶν ληστών, στὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἀλλὰ καὶ παλαιότερα, πρὶν τὸ 1500, διοργανώνονταν καραβάνια περιηγητῶν γιὰ τὴν Ρώμην ἰδίως καὶ τὰ ἄλλα προσκυνήματα, ὅχι δέβαια με σύστημα καὶ γιὰ ὁρισμένο ποσό. Διοργανοῦνται αὐτῶν τῶν καραβανίων ἦσαν διάφοροι ἐπίσκοποι. Ἐνας ἐπίσκοπος μάζευε καμμιὰ πεντακοσαριά χριστιανούς τῆς περιφέρειας του, ἐμπαινε ἐπὶ κεφαλῆς τὸν καὶ διηθύοντο ὅλοι μαζί... περὶ τὴν Ρώμην. Κανένα ἐξέδον δὲν εἶχαν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν διατροφή του. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ δὲν ἦσαν διόλου πρόβλημα—τουλάχιστον γιὰ τοὺς πτωχοτέρους ἀπ' αὐτούς, γιατί στὸ δρόμον τοὺς οἱ προσκυνηταὶ συναντοῦσαν ἀπειρα μοναστήρια—κάθε θῆμα τοὺς καὶ ἀπὸ ἕνα μοναστήρι—τὰ ὁποῖα τοὺς φιλοξενούσαν καὶ τοὺς περιέβαλλαν.

□ □

Πρῶτος ποὺ σκέφθηκε νὰ συστηματοποιή-

Ὁταν δὲν ἐπεμβαίνει... ὁ Κούκ:

Ἡ οἰκογένεια δὲν εἶναι ποτὲ ἔτοιμη πρὸς ἀναχώρησιν, πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τοῦ «πάτερ-φαμιλίας».

στὴν ὁμαδικὰ ταξιδία στὴν Γαλλία ὑπῆρξε—2 αἰῶνες πρὸ τοῦ Κούκ—ὁ Γάλλος Θεόφραστος Ρενωντό.

Πρόκειται περὶ ἐνὸς καταπληκτικοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καραβάνια περιηγητῶν ἐφευρε ἐπίσης τὴν διαφήμιση διὰ τοῦ τύπου... τις δωρεὰν λατρίκες ἐπισκέψεις, καὶ τὸ ἐνεχυροδανειστήριον!

Κατ'ὁρθωσεν, ὁ διαβολάνθρωπος αὐτὸς νὰ κἀν τὸν ἀτομικιστὴν Γάλλο, τὸν Γάλλο ποὺ λατρεύει τὴν ἀνεξαρτησίαν του, ποὺ ἐννοεῖ νὰ πάγῃ ὅπου αὐτὸς θέλει καὶ ὅπου ὅπου τὸν πᾶνε, νὰ διασκεδάσῃ ὅπως θέλει, χωρὶς νὰ τὸν ἔχῃ κανεὶς προϋπολογισμὸν τὰ λεπτὰ καὶ τις ὥρες ποὺ θὰ διέθετε γι' αὐτὸ, νὰ φάγῃ τέλος καὶ νὰ κοιμηθῇ ὅπου καὶ ὅπως αὐτὸς θέλει, ὅχι σ' ὅποιο ξενοδοχεῖο θέλουν οἱ ἄλλοι, κατ'ὁρθωσεν λοιπὸν νὰ κἀν τὸν καθέστιον καὶ ἰδιότροπον—ἀπὸ ταξιδιωτικῆς ἀπόψεως—αὐτὸν Γάλλο, ἕναν περιήγητον καὶ πειθαρχικώτατον «ὁμαδικὸν περιηγητὴν».

Τὸ πρῶτον περιηγητικὸν ταξίδι ποὺ διοργάνωσε ὁ Ρενωντό, ἔγινε μέσα στὴν Γαλλία καὶ εἶχε ὡς δρομολόγιον: Παρίσι—Ὁρλεάνς—

νι—Σαιντ Ἐτιέν—Λυὼν—Ντυζόν—Παρίσι. Ἀργότερα ὁ Ρενωντό διοργάνωσε ταξιδία καὶ στὸ ἐξωτερικόν, στὴν Ρώμην κ.χ.

□ □

Ἀς ἐρθοῦμε τώρα στὸν Κούκ. Δὲν ἦταν διόλου διοργανωτὴς ταξιδίων ὁ ἄνθρωπος αὐτός ποὺ γεννήθηκε στὰ 1809 στὸ Λάιμπεστερ τῆς Ἀγγλίας.

Στὴν ἀρχὴ ἦταν τυπογράφος. Διὰ εἶχε ἕνα μικρὸ τυπογραφεῖον γιὰ «τραβάν-νέ-βιλ».

Μιά μέρα, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰ μέλη ἐνὸς σωματεῖου τοῦ ὁποῖου ἦταν πρόεδρος, σκέφθηκε νὰ διοργανώσῃ μιά μικρὴ ἐκδρομὴν στὸ Λάιμπεστερ. Κάθε ἐκδρομὴς θὰ πληρωνε ἕνα σελλίνι καὶ θὰ εἶχε μ' αὐτὸ εἰσιτήριο μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς μαζί με τὸ γεῦμα.

Ἡ ἐκδρομὴ αὕτὴ ἐπέτυχεν τόσο ποὺ ὅλος ὁ κόσμος κατενθουσιασμένος ζήτησε ἀπὸ τὸν Κούκ νὰ διοργανώσῃ καὶ ἄλλες παρόμοιες ἐκδρομὲς. Ὁ Κούκ δὲν ἀνήχηκε. Διοργανώνοντας ὅμως αὐτὰ τὰ φιλικὰ «πικνίκ» τοῦ ἤλθε μιά μέρα ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ κἀν καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ κἀν καὶ καλλίτερον ἀπὸ τὸν συνηθισμένον ἐρασιτεχνισμόν.

Πουλεῖ λοιπὸν μιά καὶ δυὸ τὸ τυπογραφεῖον του καὶ ἀνοίγει τὸ πρῶτον τὴν Ἀγγλίαν γραφεῖον διοργανώσεως ἐκδρομῶν. Οἱ ἐκδρομὲς ἔγιναν μικροτάξιδια, τὰ μικροτάξιδια ταξιδία μεγάλα καὶ περίεργα καὶ ὁ Τόμας Κούκ ἔγινε ὁ μέγας καὶ τρανὸς Κούκ τῆς παγκοσμίου φήμης! Ἐκανε φυσικὰ ἑκατομμύρια.

Τὸ σύστημα ποὺ ἐφήρμοξε ὁ Κούκ ἦταν πρακτικώτατον: συνεννοεῖτο με τις ἐταιρίες μεταφορικῶν μέσων καὶ τὰ ξενοδοχεῖα τῶν διαφόρων πόλεων ποὺ περιελάμβανε τὸ δρομολόγιόν του, ἔκανε προϋπολογισμὸν ὅλων τῶν ἐξόδων μέχρι καὶ τῶν παραμικροτέρων, ἔβαζε καὶ ἕνα μικρὸ κέρδος, καὶ ἐκαλοῦντο τὴν ἄλλην μέρα διὰ τῶν ἐφημερίδων οἱ φιλοτάξιδοι Ἀγγλοὶ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν «Πόλιν-Φῶς, τὸ ὁραῖον Παρίσι» ἢ τὴν μαγευτικὴν Ἑλβετίαν,—μόνον με τὸσες λίρες. Μόνον, γιατί ὁ Κούκ ἔβαζε ὅσο τὸ δυνατόν χαμηλότερες τιμὰς, με ἕνα μικρὸ κέρδος, ἐφαρμόζοντας τὴν ἐμπειρικὴν ἀρχὴν «τὸ κέρδος ἐν τῇ καταναλώσει». Ὁ περιηγητὴς δὲν εἶχε νὰ σκεφθῇ οὔτε γιὰ βαπόρια, οὔτε γιὰ τραῖνο, οὔτε γιὰ ξενοδοχεῖα, οὔτε γιὰ τίποτε. Αὐτὸ γιὰ τὸν Ἀγγλὸ ποὺ θέλει μόνο νὰ πληρώσῃ, ἦταν ἡδὴ κατὰ.

Ἀπὸ τότε δρέθηκαν πολλοὶ μιμηταὶ τοῦ Κούκ καὶ ἔχομε σήμερον τὰ διεθνή γραφεῖα ταξιδίων με τὴν τεραστίαν τους κίνηση.

Κανένα σημεῖον τῆς ὑδρογείου δὲν ὁρίσκει σήμερα ἀπὸ τὴν ἀντικειμενικὴν «δικαιοδοσίαν» τῶν πρακτορείων αὐτῶν. Μποροῦν νὰ σᾶς διοργανώσουν ταξιδία γιὰ τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν, γιὰ τὴν Γῆ τοῦ Πυρός, γιὰ τὸν Πόλο ἢ ἀγαπάτε. Καὶ με ὅλα τὰ μέσα συγκοινωνίας: με πολυτελέστατα ὑπερωκεάνεια με γιῶτ, με κότερα, με ἀεροπλάνα, ἀκόμη καὶ... με βάρκες, ὅπως ἔχει γίνει καὶ αὐτὸ, χάρις στὴν ἰδιοτροπία κάποιου ἀμερικανοῦ πολυδολλarioύ, ποὺ σκάρωσε μέσον ἐνὸς Πρακτορείου Ταξιδίων, καὶ Περιηγητῶν, μιά ἐκδρομὴ με βάρκες κατὰ μήκος τῶν Ἀκτῶν τῆς Φλωρίδας!

Τὸ σφάλμα τοῦ πατέρα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΕΜΠΕΡ

Οἱ τρεῖς ἄνδρες τὴν κύτταζαν ἐκμυθνετισμένοι ὅπως ἦσαν, με οἶκτον ἢ με ἀηδία, ποῖος ξέρει...

Ἦταν ποτὲ δυνατόν αὐτὰ τὰ λεπτὰ χεράκια, ποὺ τὸ χᾶδι τοὺς θὰ ἦταν τόσο ἀπαλόν, νὰ εἶχαν σκοτώσει; Αὐτὴ ἡ τόσο καθὼς πρέπει γυναῖκα νὰ εἶχε σκοτώσει ἕνα παιδί, τὸ παιδί τῆς;

Διαδοχικὰ, ἐξεδήλωνε βαθὺ σπαραγμὸν ἢ ἐδειχνεν πολὺ μεγάλη ἠθικὴ κατὰπτωσιν. Καὶ τὸ μόνο λογικὸ συμπέρασμα ἦταν ὅτι εἶχε σκοτώσει σὲ μιά στιγμὴ τρέλλας. Ἐξὸν ἂν βρισκόταν σὲ κατάστασιν ὑπνωτικὴν, ὑπὸ τὴν καταιστροπικὴν ἐπιρροίαν μιᾶς θελήσεως ποὺ γιὰ μιά στιγμὴν εἶχαν ἐκμυθνετίσει τὴν δικὴ τῆς; Ἐξόν;...

Ἰὼντως, τοῦ κάκου ὁ ἀνακριτὴς ἐπιχείρησε νὰ τῆς ἀποσπᾷ τὸ βαρὺ μυστικόν τῆς. Σὲ κάθε ἐρώτησιν, ἡ δολοφόνος μητέρα ἀπαντοῦσε: «Δὲν ξέρω...»

Καλεσμένος στὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖον, ὁ σύζυγος δὲν εἶχε ἀπαντήσῃ ἄλλο τίποτα. Ἀσφαλῶς, κ' ἐκεῖνος δὲν θὰ ἔξερε. Δὲν μπορούσε νὰ τὸ χωρῇ ὁ νοῦς του πὼς ἡ ἀγαπημένη του Γαβριέλλα εἶχε διαπράξει αὐτὸ τὸ τεραστίον ἐγκλημα. Γι' αὐτὸ, ἔκλαιγε, σιωπηλὸς κ' ἀξιοπρεπῆς, τόσο γιὰ τὸ ξαφνικὸ κατάντημα τῆς μητέρας, ὅσο καὶ γιὰ τὸν θάνατον τῆς μικρῆς τῆς Μιρέϊ καὶ γιὰ τὴν ἀτομικὴν του κακοτυχίαν.

Τὸ αἰνίγμα ἦταν ἀκόμα πιὸ δύσλυτον γι' αὐτὸν, ἴσως, παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλον. Μήπως ἡ γυναῖκα του δὲν ἦταν ἀνέκαθεν μιά γλυκεῖα ὑπαρξὴ, εὐθὺς χαρακτήρ, ἠθικώτατη γεμάτη τρυφερότητα; Ἡ εὐλικρινὴς πίστη τῆς τὴν προφύλαγε ἀπ' τὴν κακίαν κ' εἶχε ἀφροσύνη στὰ καθήκοντα τῆς συζύγου καὶ τῆς μητέρας. Νίσιος νὰ ἦταν κάπως νευρικὴ καμμιὰ φορὰ. Τίποτα τὸ νοσηρὸ ὅμως. Τὸ πολὺ—πολύ, ἕνας δυσάρεστος ἀταβισμός.

Κ' ὅμως ἡ Μιρέϊ;... Ἐ λοιπὸν, ναί, αὕτὴ ἡ δεκατριὼν χρονῶν μικρούλα εἶχε μάλλον παράδεινον χαρακτήρα καὶ καπριτσιόζικα γούστα. Ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἄργησε νὰ διαπιστώσῃ πὼς ἡ φορτωμένη αὕτὴ κληρονομικότητες γυναῖκα ἔπαιρνε μάλλον ἀπὸ τὸ πατρικὸ μέρος. Οἱ τέσσαρις ἀδελφοὶ τοῦ κ. ντὲ Πλούκ, ἰσορροπημένοι καὶ ὑγιεῖς φαινομενικῶς, ὅπως κ' αὐτὸς ἐξ ἄλλου, εἶχαν παιδιὰ φιλάσθενα, με τὴν σφραγίδα τοῦ ἀταβισμού.

Ὁ ἀνακριτὴς εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς μιά ἀντιπαράστασις μετὰ τῆς Γαβριέλλας καὶ τοῦ συζύγου τῆς, θὰ ἔφερε εἰς φῶς κάτι ποὺ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας.

Τὴ ἀπογοήτευσεν! «Ὑστερα ἀπ' τὴν ἀντιπαράστασιν, ὁ κ. ντὲ Πλούκ ζήτησε νὰ συναντηθῇ ἰδιαιτέρως με τὴν κατηγορουμένην. Παρὰ τὸ ἀπρόοπτον τῆς αἰτήσεως, ὁ ἀνακριτὴς τοῦ τὸ ἐπέστρεψε.

Ποῖος ξέρει ἂν αὐτὸ τὸ τὲτ-α-τὲτ δὲν ἂν προδιέθετε κατόπιν τὴν μητέρα νὰ μιλήσῃ. Ὁ κ. ντὲ Πλούκ εἶναι τώρα μόλις με

τὴν γυναῖκα του. Γιὰ μιά στιγμὴ, μένει ἀναποφάσιτος. Ὑστερα τὴν πλησιάζει κ' ἀκουμπᾷ τὸ χερί του στὸν ὄμο τῆς, διακριτικὰ:

—Γαβριέλλα!

Ἐκεῖνη σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ καρφώνει ἀπᾶν τοῦ δυὸ παραγμένα μάτια. Ὁ ἄνδρας τῆς τὴν φιλεῖ στὸν λαιμό, παρὰ θὰ ἔφθανε σὲ κανένα ἀποτέλεσμα ἀντιμεταπίπτοντας αὕτὴ τὴν δύναμιν ποὺ κινεῖ ξαφνικὰ ἐναντίον του αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο ράκος ποὺ προσπαθεῖ, πρὸ ὀλίγου, νὰ ἐπαναφέρῃ στὴν ζωὴ.

—ὦ! Μπερνάρ, Μπερνάρ, τί ἔκανα! Ἡ φωνὴ τῆς ἐκφράζει τὴν πιὸ βαθεῖα δόλυν. Ὁ τόνος τῆς, τὴν ντροπὴ ποὺ νοιώθει γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς.

Ὁ κ. ντὲ Πλούκ εἶναι κατασυγχυσμένος κ' ἂν ἐκρῦβε μέσα του κάποια μνησικακίαν... πᾶν, ἔσβυσε κ' αὕτὴ.

Χαϊδεύει ἕνα δυστυχισμένον παιδί ποὺ

μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ αὕτὴ τὴν ἀπότομην μεταμόρφωσιν. Καὶ νὰ ποὺ τώρα νοιώθει πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ κατηγορούμενος.

Γιατὶ κατηγορεῖται ὅμως;

Ἡ περιέργεια τοῦ ἐρεθισμένη ὑπερηκᾷ τὴν συγκίνησίν του. Θὰ ἀντιδράσῃ ἀπότομα. Ὅχι, διατήρησε ἀρκετὰ τὴν ψυχραιμίαν του γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν θὰ ἔφθανε σὲ κανένα ἀποτέλεσμα ἀντιμεταπίπτοντας αὕτὴ τὴν δύναμιν ποὺ κινεῖ ξαφνικὰ ἐναντίον του αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο ράκος ποὺ προσπαθεῖ, πρὸ ὀλίγου, νὰ ἐπαναφέρῃ στὴν ζωὴ.

Ἀποφεύγοντας τὸ βλέμμα τῆς, χαϊδεύει ἀπαλὰ τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας του. Τὴ φριχτὴ τραγωδίαν νὰ εἶχε ζήσει ἄραγε ἡ δυστυχισμένη τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ τρέλλα τὴν ἔκανε νὰ στραγγαλίσῃ τὸ παιδί τῆς!

—ὦ! Μπερνάρ, Μπερνάρ, τί ἔκανα! εἶπε ἡ Γαβριέλλα.

συγκλονίζουν οἱ λυγμοί. Δὲν βρίσκει ὅμως τὰ λόγια ποὺ παρηγοροῦν κ' ἐπαναλαμβάνει μονάχα ἱκετευτικά: «Ἀγάπη μου... μικρούλα μου ἀγαπημένη...»

Τέλος, θυμώνει με τὴν ἀδελειότητά του καὶ τὸ μυστήριον τὸν ἀπασχολεῖ καὶ πάλι: γιατί ἄραγε σκότωσε ἡ Γαβριέλλα;

Παίρνει κουράγιον.

—Μὰ ἀγάπη μου, εἶναι ἀλήθεια πὼς...;

Σ' αὕτην τὴν ἀπροσδόκητη ἐρώτησιν ποὺ τὴν βγάξει ἀπ' τὸν ὄνειροπόλῳ τῆς, ἐκεῖνη τινάζεται:

—Ἀλλοίμονον ναί!

—Πὼς ὅμως;... Γιατί;...

Ἡ Γαβριέλλα, ποὺ εἶχε σκύψει καὶ πάλι τὸ κεφάλι με τὴν θλίψιν τῆς, τὸ ἀνασήκωσε σιγὰ—σιγὰ, ἀποφασιστικὰ. Τὸ βλέμμα τῆς εἶναι ἀλλαγμένον: τὰ δάκρυά τῆς ἔχουν στεγνώσει.

Μηχανικὰ, ὁ ἄνδρας ὀπισθοχώρησε σὺν τὸν ἔρριχνε πίσω ἀπὸ μιά ἀόρατη πυνὴν σαστισμένους ἀποβλακωμένους, Δὲν

Ἡ κ. ντὲ Πλούκ συνήθε. —Ἀγάπη μου, μπορεῖς νὰ μὲς ἀπολύτῃ τὴν ἐμπιστοσύνην σέ μένα. Πές μου: τί συνέβη;

Ἐκεῖνη ἀνασηκώθηκε ἀπότομα.

—Ὡστε ἐπιμένεις νὰ τὸ μάθης.

Δὲν τολμᾷ πιά νὰ τῆς πῇ «ναί».

Μιά ἐκφραση οἶκτου παίρνουν τὰ μέτωπα τῆς Γαβριέλλας στὴν θέαν αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός ποὺ τὸν εἶχε νομίσει δυνατόν. Καὶ ποὺ τῆς ἀποκαλυπτόταν τώρα τόσο ἀδύνατος, ὥστε ἡ ὑπερηφάνειά του ἦταν ἐπὶ ζῶντα—τώρα τὸ ἀντιλαμβάνεται—κ' ὅχι ἐν δόλυν χαρακτηρισ.

Σηκώνει τοὺς ὤμους τῆς.

—Ὅχι, ἀντιλαμβάνομαι πὼς δὲν εἶσαι σὲ κατάστασιν νὰ δεχθῇς τὴν ἀλήθειαν. Προτιμώτερον, ἴσως, νὰ μὴ τὴν μάθης ποτέ.

Ἡ καμουτσιὰ αὕτὴ τὸν ἔκανε νὰ πο-

νέσῃ:

—Ναί, ἐπέμεινε ἐκεῖνος, θέλω νὰ μά-

Θω! 'Εκείνη δὲν εἶχε προβλέψει αὐτὴ τὴν ἀντίδραση. 'Εξαντλημένη ἀπ' τὴν ὁδὴν της, εἶχε ὑποταχθῇ μὲ τὴν σειρὰ της.

—Μπερνάρ, σὲ ἱκετεύω, στέναξε, προσπαθώντας νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ.

—'Εκείνος ὅμως ἐπέμενε:

—Ναί, σοὺ λέω, τὸ θέλω!

Εἶνας βαθὺς στεναγμὸς ἐξέφυγε ἀπ' τὰ στήθη της δυστυχισμένης. Τὸ μέτωπό της ἔσκυψε κάτω ὑπὸ τὴν ἀνηλεή πυγμὴ τοῦ πεπρωμένου κι' ὕστερα ὑποταγμένη, μελαγχολική, σὲ κατὰστασιν μισο-ὕπνωσως, μὲ θολὸ βλέμμα, μίλησε μὲ ἀργὴ φωνή, ὑπόκωφα.

—Τόσο τὸ χειρότερο! Εἶχα εὐχηθῇ νὰ μὴ σοὺ ἐξομολογηθῶ κάτι ποὺ δὲν ἦταν λιγώτερο σκληρὸ σὲ μένα, παρὰ σὲ σένα. Δὲν μ' ἀφῆσες οὕτε καν αὐτὴ τὴν παρηγοριά: νὰ θυσιασθῶ γιὰ τὴν εὐτυχία σου...

—'Ελα, τώρα, τῆς εἶπε ἀπότομα.

—'Εκανε καὶ στὸν ἴδιο κατὰπληρῇ ἡ βιαστικότης του κι' ἐνοίωσε κάποια ἀπογοήτευση.

—'Η γυναῖκα φάνηκε προσβεβλημένη.

—'Ελα τώρα, πειράζεσαι μὲ τὸ παραμικρὸ, τῆς εἶπε σὰν νὰ τῆς δικαιολογῶταν καὶ γιὰ νὰ μὴν δείξῃ πὼς ἐτοιμαζόταν νὰ ὑποχωρήσῃ.

—'Η σαστισμάρα του ἔρριξε τὸν θυμὸ τῆς Γαβριέλλας καὶ τὸν ἔκανε περιφρόνηση.

—Δὲν μαντεύεις λοιπόν, καὺμένη, τοῦ εἶπε, πὼς ὕστερα ἀπ' τὴν ἐξομολόγησή μου ἡ ζωὴ σου θὰ εἶναι τόσο ἄθλια ὅσο εἶναι κι' ἡ δική μου;

—'Ο κ. ντὲ Πλούκ ἦταν ἀπὸ τοὺς δειλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους ποὺ ἡ ἀπειλὴ ἐνδὸς ἐπικειμένου κινδύνου, ξετρελλαινόντας τους, τοὺς κάνει ἀμέσως τολμηροὺς κι' ἀπότομους. 'Εναντιώθηκε:

—Καὶ τί μὲ νοιάζει τώρα γιὰ τὴν ζωὴ μου, ἀφοῦ ἐξ αἰτίας σου δὲν μπορῶ στὸ ἐξῆς νὰ ζήσω, παρὰ χωρὶς ὑπόληψη καὶ χωρὶς χαρὰ.

—'Εκείνη εἶχε ὀρθωθῇ χλωμὴ, τρέμοντας, ἀντιμέτωπη μ' αὐτόν, ἐπαισθημένη. Μηχανικὰ, ἐκείνος, ὀπισθοχωρεῖ... 'Η δὴ ὅμως ἐκείνη δάμασε τὰ νεύρα της—ποῖος ξέρεῖ μὲ τί ὑπεράνθρωπὴ δύναμη!—καὶ σωριάστηκε πάλι στὸ κάθισμά της.

—'Ε λοιπόν, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς τόσο πολὺ, θὰ σοὺ τὰ διηγηθῶ ὅλα.

—'Οχι, ὅχι, δὲν τὸ ἐπιθυμῶ πιά.

—'Αλλοτε, ἂν θέλεις, ὅχι ὅμως σήμε-
ρα, τραυλίζει.

—Πολὺ ἀργά, φῦλε μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ προκαλέσεις, νὰ μάθης τὸ μυστικὸ μου. Τώρα πιά, δὲν ἀνήκει μονάχα σὲ μένα: ἀνήκει στοὺς δύο μας. 'Ακουσέ με.

—'Εκείνος ἔκανε μιὰ χειρονομία ἐγκαρτερήσεως, ἀφῆσε ἕναν ἀνστεναγμὸ καὶ περιμένει... Κι' ὅμως, ἐκείνη ἐξάκολουθοῦσε νὰ διστάζῃ.

Τὸν κύτταξε ἐπιληκτικὰ καὶ μέσα στὰ μάτια της φάνηκε μιὰ λάμψη τρυφερότητος. —'Υστερα, κατεβάζοντας τὰ βλέφαρά της γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα, ἀρχισε:

—Θυμᾶσαι ποὺ ἡ ἀγαπημένη μας Μιρέι μᾶς εἶχε ἀποκαλύψει ἕνα ἐξαιρετικὸ χάρισμα: νὰ διακρίνῃ κάποτε ἐξ ἀποστάσεως, τόσο καθαρά σὰν νὰ βρισκόνταν κοντὰ της, τὰ πρόσωπα ποὺ ἀγαποῦσε. Θυμᾶσαι μόνον τὴν μέρα ποὺ τῆς εἴπαμε πὼς ἡ μητέρα μας βρισκόταν στὸ Ρενώλ. Μᾶς ἀποκρίθηκε: «'Οχι, ἡ γιὰ

γιὰ ἔμεινε στὴν Γκαρεν!» Τὸ εἶπε μὲ τόση πεποίθηση ποὺ γελάσαμε. Τὸ πρῶτὴ τῆς ἐπομένης, λαβαίναμε τὸ γράμμα: ἡ Μιρέι καλὰ τὸ εἶχε δῇ!

—Πραγματικά, τὸ θυμᾶμαι, εἶπε ὁ κ. ντὲ Πλούκ.

—'Η νέα αὐτὴ ἐκδήλωση τοῦ καταπληκτικοῦ χαρίσματος μὲ τὸ ὁποῖο ἡ φύση εἶχε προικίσει τὸ παιδί μας, μὲ ἀναστάτωσε. Ξεχώριζα σ' αὐτὸ κάτι τὸ νοσηρὸ κι' ἀπαγόρευσα στὴν γκουβερνάντα τὰ πειράματα τηλεπαθείας στὰ ὁποῖα ὑπέβαλε τὴν μαθήτριά της, χωρὶς νὰ φαντάζεται τὰ φοβερὰ ἐπακόλουθά τους.

—Σ' αὐτὸ εἶχες ἀπολύτως δικη, παραδέχτηκε ὁ σύζυγος ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ συντρίχεται σιγὰ-σιγὰ.

Μήπως ἡ συνειδησὴ του δὲν ἦταν ἡ συγχρὴ-πάνω-κάτω ἡσυχία τουλάχιστον; Κι' ὅμως ἕνα ἔλαφρὸ συννεφάκι ἀησυχίας κυμάτιζε μέσα στὸ γαληνεμένο πνεῦμα του.

Μὲ τὴν ἴδια θαυμάσια, σιγανὴ φωνή, ἡ Γαβριέλλα συνέχισε:

—Πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν—ἦταν Τρίτη βράδυ—εἶπα δυνατὰ μπροστὰ στὴν Μιρέι χωρὶς τὴν παραμικρὴ κακὴ πρόθεση, σὲ βεβαίω: «Μπα! ὁ μπαμπᾶς ἀργεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ σήμερα. Οἱ κοῦρσες τοῦ Σαντιγὺ ὅμως πρέπει νάχουν τελειώσει πρὸ πολλοῦ».

—'Ο κ. ντὲ Πλούκ μ' ἔναν μορφοσμο φανερῶν πὼς τὸν ἐνοχλεῖ νὰ συζητοῦν γιὰ ἕνα τόσο «συνηθισμένο» πρᾶγμα...

—'Ατάραχη, ἡ Γαβριέλλα συνεχίζει:

—'Ο μπαμπᾶς στὶς κοῦρσες τοῦ Σαντιγὺ; ἔκανε ἡ Μιρέι. 'Οχι, μαμά. Πηγαίνει περίπατο μὲ μιὰ γυναῖκα, Τινά-χτηκα. Γιατί; Μήπως δὲν ἦταν φυσικὸ νὰ εἶχες συναντήσει στὶς κοῦρσες μιὰ γνωστή σου καὶ σὰν τζέντλεμαν νὰ πρότεινες νὰ τὴν συνοδεύσεις ὥς τὸ σπίτι της; 'Εκείνη ἀμέσως αὐτὴ τὴν παρατήρησιν. «Μὰ ὅχι, εἶπε ἡ Μιρέι, σὰς λέγω πὼς ὁ μπαμπᾶς δὲν πῆγε στὶς κοῦρσες. Συνάντησε αὐτὴ τὴν κυρία σχεδὸν τὴν στιγμὴ ποὺ ἔβγαине ἀπ' τὸ σπίτι μας κι' ἀπὸ τότε πηγαίνουν περίπατο οἱ δύο τους... Εἶναι μιὰ κυρία πολὺ ὁμορφ. Κυττάξτε μόλις ἔστριψαν ἕνα μεγάλο δρόμο ποὺ δὲν ξέρω. Τὴν κρατᾷ στὸ μπράτσο κι' εἶναι πολὺ περιποιητικὸς μαζί της».

—'Ο κ. ντὲ Πλούκ, ποὺ εἶχε χάσει πιά κάθε χρῶμα, ἀναζητοῦσε μέσα στὸ μυαλό του μιὰ δικαιολογία... μιὰ ἰσανίδα σωτηρίας...

—Εἶναι θύμα παραιοθήσεως, γιατί...

Τὸ βλέμμα τῆς γυναίκας του τὸν ἔκοψε στὴ μέση. Τότε, μὲ ἐκνευρισμένη φωνή, ἐκείνη συνέχισε:

—'Ὅσο μεγάλῃ κι' ἂν ὑπῆρξε ἡ ταραχὴ μου, ἀντλήσα ἀπ' τὴν ἐμπιστοσύνη μου σὲ σένα, ποὺ δὲν εἶχεν ἐκλείψει ἀκόμα ἀρκετὴ ψυχραιμία, ὥστε νὰ ἐχω ἀμφιβολίες. Τὸ παιδί μας δὲν ἀποκλειόταν νὰ κάνῃ λάθος στὴν ἐρμηνεία, παρὰ τὸ καταπληκτικὸ του χάρισμα. Παρὰ τὴν ἐπιθυμία μου νὰ μάθω ποιά ἦταν ἡ «ὁμορφὴ γυναῖκα», ἡ σύντροφός σου, ἀπομάκρυνά τὴν Μιρέι μὲ μιὰ ὁποιαδήποτε πρόφαση.

—'Επὶ τέλους, ἐπέστρεψες δύο ὄρες ἀργότερα, δύο ὄρες ποὺ μοῦ φάνηκαν ἐλδὸκνηροι αἰῶνες, γιατί σιγὰ-σιγὰ τὸ

φίδι τῆς ἀμφιβολίας ἔτρωγε τὴν καρδιά μου...

—Τὴν ἐρώτηση ποὺ μοῦκαίγες τὰ χεῖλη, σοὺ τὴν ἔθεσα ἀμέσως, μὲ τὴν βιασύνῃ νὰ μάθω πὼς ἦσαν ἄθως. Λυτὴ ἡ βιασύνῃ, καὶ ἡ ἀλλοιωμένη φωνή μου πρόδωσαν τὶς ὑποψίες μου καὶ σ' ἔκαναν προσεκτικὸ. Γι' αὐτὸ καὶ μοῦ ἀπάντησες: «'Οχι, δὲν πῆγα στὶς κοῦρσες. Φαντάσου ὅτι συνάντησα τὴν κ. ντὲ Λ... τὴν ἐξαδέλφη μου, περαστικὴ ἀπ' τὸ Παρίσι. Τὴν μάλωσα ποὺ δὲν ἦρθε νὰ μᾶς δῇ...» Καὶ μονομιᾶς κατασκεύασες ὁλόκληρο οἰκοδόμημα ἀπὸ ψευτιὲς ποὺ ἐγὼ παραδέχθηκα μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ περισώσω τὸν ἑρωτὰ μου ἀπ' τὸ ναυάγιο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε. Κι' ὅμως, ἡ δυσπιστία φώναζε πιά μέσα μου καὶ τὴν νύχτα εἶχα ἐφιάλτες. Νὰ τὸ μάντεψες, ἄραγε; Τὴν ἐπομένη μοῦ φέρθηκες μὲ μεγάλῃ λεπτότητά, κι' ἦσαν τόσο περιποιητικὸς!

—'Ολη μέρα, ἀγωνίστηκα ἐναντίον αὐτῆς τῆς δυσπιστίας μὲ ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά μου, μὲ ὅλη τὴν λογική μου. Στὸ τέλος, καθὼς δὲν μπορούσα ἴσως νὰ κρατηθῶ κι' ἐκείνη τὴν μέρα ἀργόσυρος νὰ ἐπιστρέψῃς, κάλεσα τὴν Μιρέι εἰς βοήθειάν μου.

—Τι κάνει ἄραγε ὁ μπαμπᾶς σου αὐτὴ τὴν ὥρα; εἶπα. Μέσα μου, ἔλπιζα πὼς δὲν θὰ μπορούσε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ... Δεῖ παίζει κανεὶς ἀτιμηροῦ μετὰ τὴν φωτιά...

—'Α, βλέπω... μοῦ εἶπε (αὐτὸ τὸ «βλέπω» σήμαινε πάντα τὴν στιγμὴ ποὺ ἐμπαινε σὲ καταληψία). Εἶναι μὲ τὴν προχθεσινὴ κυρία... Κρατιῶνται ἀπὸ τὸ μπᾶ-
τσο καὶ χαμογελοῦ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο...Τι εὐχαριστημένους ποὺ φαίνεται ὁ μπαμπᾶς!... Μπήκαν τώρα σ' ἕνα ὠραῖο σπίτι... Φθάσανε στὸ δεύτερο πάτωμα... 'Ο μπαμπᾶς βγάζει ἕνα κλειδί ἀπ' τὴν τσέπη του...

—'Ενῶς μιλοῦσε, ἡ δυστυχισμένη εἶχε γίνῃ πῶς ζωντὴ, στὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ τῆς διηγῆσώς της, θόλωσε κανεὶς πὼς ἡ ζωὴ της θάφευγε σὰν μιὰ πνοή. Τρέμοντας, κατάχλωμη, διεκότη, 'Ο κ. ντὲ Πλούκ ἦταν κίτρινος σὰν τὸ κερί.

—'Αφοῦ σκούπισε τὸν ἰδρώτα ποὺ ἔβρεχε τὸ μέτωπό της, συνέχισε:

—Τότε, θάπρεπε νὰ εἶχα διακόψει τὴν Μιρέι. 'Ηταν ἀκόμα καιρός... γι' αὐτήν, γιατί, ἐγώ, ἀλλοιμονό! εἶχα καταλάβει... Πὼς καταράστηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν στιγμὴ τὴν ἀναθεματισμένη μου περιέργεια!...

—'Επιστρέφοντας στὸ παρελθὸν μὲ τὸν νόνο ποὺ ἐνεργεῖτο ἀπάνω της σὰν ναρκωτικὸ ξανσεῖδε λέξη πρὸς λέξη, κίνηση πρὸς κίνηση, τὴν φριχτὴ σκηνὴ τοῦ ἡ μητρικῆ στοργῇ τὴν ἔφερε μέχρι φόνου.

—'Ω, συνέχισε ἡ Μιρέι μὲ τὴν ἄτονη φωνή της, ὁ μπαμπᾶς βγάζει τὸ καπέλο τῆς ὠραίας κυρίας καὶ τὸ παλτό... τὴν φιλά στὸ λαιμό... Μπαίνουν μαζί σὲ μιὰ κρεβατοκάμαρα...

—'Ηταν σὰν νὰ εἶχε δεχθῇ μιὰ γροθιά κατὰσθησι! 'Ευτῆρα μιὰ κραυγὴ ἀπογνώσεως κι' ἔμεινα γιὰ λίγα λεπτὰ λιπόθυμη. 'Οταν συνήλθα, ἤμουν τσακισμένη. Κι' ὅμως, στὸ ἀναμεταξύ, ἡ Μιρέι συνέχισε τὴν φριχτὴ καταγγελία της. Εἶχα τότε συγκεχυμένα τὴν συνείδησιν ὅτι κάτι τὸ ἀπαίσιο συνέβαινε, ὅτι τὸ ν' ἀφίσω τὴν Μιρέι νὰ πρόχωρῃ, θὰ ἦταν ἐγκλημα. Μὲ ἀπότομη χειρονομία τῆς βούλωσα τὸ στόμα καὶ λαχανιασμένη ἱκέτευσα: «Φτάνει, ἀγάπη μου, σὴν καὶ πῆνανε νὰ παίξῃς... Λὲς κουταμάρες...»

Μὲ ἀπόθησιν

—Μὰ ὅχι, μαμά σὰς βεβαίω, βλέπω, βλέπω...

Τρομαγμένη, τῆς ἔκανα ἐπίδεσμο μὲ τὰ δύο μου χέρια, γιὰ νὰ καλύψω τὰ μάτια της. Σὲ τὴν ὁφελοῦσε ὅμως, ἀφοῦ δὲν ἔβλεπε πιά μὲ τὰ μάτια της. Ἀπληλόγη ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμά μου, γιατί σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς εἶχε ἐξαιρετικὴ νευρική δύναμη.

—'Αφήστε με, εἶπε, θέλω νὰ «δῶ»!

—'Ολη ἡ ὑπαρξὴ της ἦταν προσηλωμένη στὸ θέαμα. Τὴν νὰ κάνω γιὰ νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπ' τὸ φριχτὸ σκάνδαλο;... Ξετρελλαμένη, ὥρμησα ἀπάνω της. «'Αρχισε ἀγρίως ἀγών...» 'Ενῶ ἐκείνη ἀγῶνοζόταν ὅμως, «ἔβλεπε», ἐξάκολουθοῦσε νὰ «βλέπῃ» καὶ στὸν θυμὸ της μοῦ ἐφώνιζε σὰν προσβολὴ ὅτι «ἔβλεπε».

—Τὴν νὰ συνέβῃ ἄραγε;... Δὲν θυμοῦμαι πολὺ καλά... Ναί, τῆς κόλλησα ἀπάνω στὸ πρόσωπο ἕνα μαξιλάρι γιὰ νὰ μὴν βλέπω πιά τὰ τρομακτικὰ μάτια της ποὺ κύτταζαν γουρλωμένα, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούω πιά. 'Οταν τὸ ἀπέσυρα σὲ λίγο... ἦταν... ἦταν πολὺ ἀργά... εἶχε πνιγῇ!

—'Ο κ. ντὲ Πλούκ σωριασμένος σ' ἕνα πάγκο ἔκλαιγε. 'Η Γαβριέλλα, μὲ βλέμμα ἀπλανές, ψιθύριζε ἀκατάληπτα λόγια. 'Η σικιὰ τοῦ παιδιοῦ τοὺς ἀπλωνόταν ἀπᾶν στὴν μεταμέλεια τοῦ πατέρα, στὴν σκοτεινὴ ἀπελπισία τῆς μητέρας...

■ ■

Χτυποῦν τὴν πόρτα. 'Ο κ. ντὲ Πλούκ ἀνατριχιάζει, σκουπίζει βιαστικὰ τὰ μάτια του καὶ σηκώνεται. 'Ο ἀνακριτὴς μπαίνει, συνοδευόμενος ἀπ' τὸν γραμματέα του. Στὸ βουβὸ του ἐρωτηματικὸ, ὁ κ. ντὲ Πλούκ ἀπαντᾷ σηκώνοντας μὲ ἀποκαρδῶση τοὺς ὄμους. 'Ο δικαστὴς τὸ ἐρμηνεύει σὰν ἀποτυχία. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μᾶθῃ...

—'Οἱ τρεῖς βγαίνουν κι' ἐνῶ ὁ σύζυγός της κατηγοροῦμένη περνᾷ μπροστὰ τους, μὲ σκυμμένους ὄμους, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, τσακισμένος ἀπ' τὴν ἄδυνα, ὁ γραμματεὺς νοιώθει οἴκτο γι' αὐτόν:

«Τὸν φτωχό! Σίγουρα δὲν εἶναι κατὰ θόλου εὐχάριστο γι' αὐτόν...»

■ ■

—'Υστερα ἀπὸ δύο μέρες, ἕνα ἀμάξι τῶν φυλακῶν ἔφερε στὴν φυλακὴ τῆς Φρέν μιὰ δυστυχισμένη τρελλὴ ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τις λέξεις:

«'Ηταν πολὺ ἀργά... εἶχε πνιγῇ...»

Τὸ πρῶτὴ τῆς ἐπομένης, στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Πασσό, ἀπάνω σ' ἕνα φρεσκοσκασμένο τάφο, ἀνακάλυπταν ἕναν κομψοφάντο κύριο σωριασμένο, μὲ τὸ κεφάλι στὴ γῆ. Τὸν ἔσπρωξαν γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσουν: ἦταν πεθαμένος...

ΠΩΛ ΕΜΠΕΡ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΟΛΟΥ... ΚΟΥΤΟΡΝΙΘΙ

(ΑΠ' ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ)

«Κουτορνίθι» λέμε ἕναν ἄνθρωπο δταν θέλουμε νὰ δώσουμε τὸ μέτρο τῆς ἀφέλειάς του. Κρατεῖ φαίνεται ἡ ἀντίληψις ὅτι κατ' ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα ὄρνιθι δὲν ὑπάρχει. Καὶ ὅμως... ἀπεναντίας! Τὸ ἐξυπνότερο πλάσμα στὸν κόσμον εἶναι τὸ κλωσόπουλο. Εἶναι πρῶτα-πρῶτα ἱκανὸ, μόλις βγῇ ἀπὸ τὸ αὐγὸ του, νὰ ζητήσῃ μόνον τὴν τροφὴν του. Πρᾶγμα ποὺ ἦταν ἐντελὲς ἀδύνατο νὰ τὸ κάνει ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλο ὄν, καὶ πολὺ ὀλιγώτερο, ὁ ἄνθρωπος!...

Καὶ ἔρετε πὼς βγαίνει στὸν κόσμο, τὸ κουτορνίθι;

Θαυμάστε: δὲν σπάζει ἔτσι στὴν τύχη τὸ τσόφλι τοῦ αὐγοῦ, ἀλλὰ χτυπᾷ κινονικῶς... καὶ μὲ δὴν πορεῖ περισσότερη διάκριση, τὸ κέλυφος μὲ τὴν μυτίτσα του, διαγράφοντας σιγὰ-σιγὰ ἕναν τέλειο κύκλο ποὺ πᾶει πάντα ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ στὰ δεξιὰ. 'Οταν ἔχει χαράξει ἔτσι κυκλωτικῶς τὸ κέλυφος τοῦ αὐγοῦ μὲ τις τριπλίτσες ποὺ τοῦ ἔχει ἀνοίξει, τοῦ δίνει μιὰ καὶ τὸ στρουγγυλὸ κομμάτι πέφτει, ἀφήνοντάς του ἐλευθέρην τὴν διάβαση.

Μπορεῖτε λοιπόν, νὰ πῆτε ὕστερ' ἀπὸ αὐτό, κανένα ἢ καμμιά—κατὰ προτίμησιν—κουτορνίθι;

Καὶ ἐν τούτοις, τὸ ἐξυπνότερο αὐτὸ πλάσμα, δταν θὰ μεγαλώσῃ καὶ γίνῃ ὄρνιθι ἢ πετεινὸ, δὲν εἶναι πιά ἐκεῖνο ποὺ ἦταν μέσα σ' αὐγὸ.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ ὄρνιθα καὶ ὁ πετεινός, εἶναι τὰ πύθ κούτὰ πλάσματα τοῦ κόσμου.

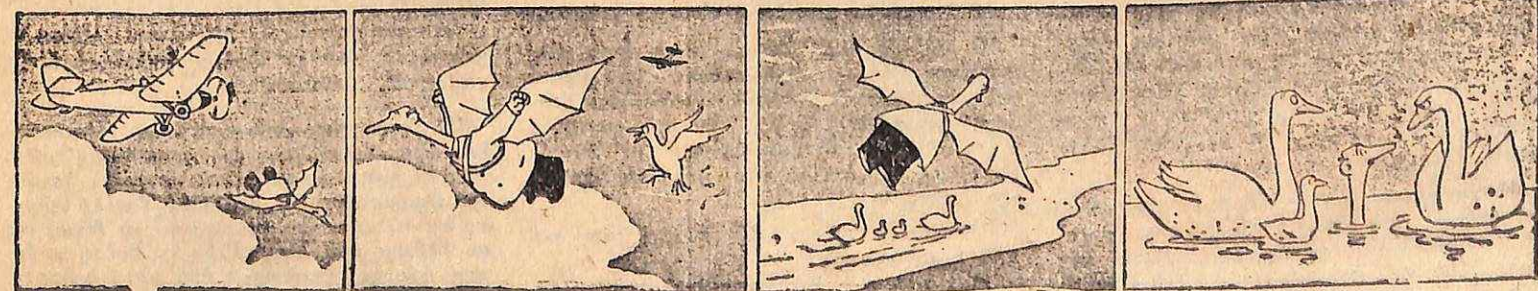
Εἶναι καὶ ἐδῶ ἡ ἱστορία τῶν μικρῶν ποὺ θαυματουροῦν ὡς κάποια ἡλικία καὶ μόλις μεγαλώσουν γίνονται κάτι ὀλιγώτερο ἀπὸ συνηθισμένοι ἄνθρωποι. 'Ενῶ ἦσαν μεγαλοφρονεῖς...

Εἶναι πολὺ περιέργως καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο βγαίνει τὸ στρουθοκαμηλάκι ἀπὸ τὸ αὐγὸ του.

—'Η στρουθοκαμηλὸς, ἐναποθετεῖ τὰ αὐγά της σὲ κούλαμα, μέσα σπῇ γῆ, στὴν ἄμμο κατὰ προτίμησιν. τὰ σκεπάζει, καὶ τὰ ἀφήνει νὰ ἐκκολαφθοῦν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ακτίνων. 'Οταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ νὰ βγῇ, τὸ στρουθοκαμηλάκι, δὲν κάνει ὅτι καὶ τὸ κλωσόπουλο, παρὰ...φουσκώνει, φουσκώνει τόσο ποὺ πιά γεμίζει ὅλο τὸ κέλυφος ποὺ σὲ λίγο τὸ σπᾶνε παραβιάζοντας τὴν χωρητικότητά του.

Τὸ κέλυφος πετάγεται σὲ χίλια κομματάκια καὶ τὸ θαυματουργὸ μικρὸ, φουσκωμένο ἀκόμα—ἴσως ἀπὸ περηφάνεια—πνᾶνι νὰ βρῇ τὴν μάννα του.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

—'Ο κ. Πειραχτήρης ἐφευρέτης, ἡ οἱ συνέπειες τῆς ὁμοιότητος,

Τοικίδη Ιστορίαι

ΔΕΝ ΤΟΝ ΕΘΘΑΝΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ

—'Ενας ἐργάτης ἀπὸ ἀπρροεξία τοῦ ἔπασε ἀπὸ τὴν σκαλωσιά τοῦ σπιτιοῦ ποὺ χτιζόταν, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ πάθῃ σπουδαία πρᾶγματα. Μόλις βρέθηκε στὸ ἔδαφος, φωνάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους, συγκεντρώθηκαν γύρω του οἱ ἄλλοι ἐργάτες τῆς οἰκοδομῆς.

—'Ὅλοι ἦσαν περιεργοὶ ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τὰ συναισθήματα ποὺ ἔχει δοκιμάσει τὴν ὥρα ποῦπεφτε, καὶ κείνος μὲ κάποια δόση φαντασίας τοὺς περιέγραψε τί εἶχε ἀισθανθῇ.

—'Εκεῖνο ποὺ θέλω νὰ μάθω, ἐπενέβη καὶ τοῦ εἶπε ἕνας συνάδελφός του, εἶναι, ἂν, γιὰ μιὰ στιγμὴ, πέρασαν μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια σου ὅλες οἱ κακὲς πράξεις ποὺ ἔχεις κάνει ὡς τώρα.

—Μὴν εἰσαι ἀνόητος, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλλος. —'Επεςα ἀπὸ ἐνῆα μέτρα καὶ ὅχι ἀπὸ τριάντα μίλια!

■ ■

ΕΛΕΙΠΕ ΤΟ ΣΚΥΛΑΚ

Σὲ μιὰ οἰκογένεια ἡ ὁποία μετακόμισε ἀπὸ τὴν πόλιν σ' ἕνα προάστειο, εἶπαν νὰ πάρῃ κι' ἕνα σκύλο γιὰ νὰ τοὺς φυλάξῃ τὸ σπίτι τὴν νύχτα. 'Ετσι ἡ οἰκογένεια τῶν παραθεριστῶν ἀγόρασε τὸν μεγαλειότερο σὲ μπότὶ σκύλο ποὺ πουλοῦσαν στὴν κυριακάτικη ἀγορὰ τῆς συνοικίας.

—'Επειτα ἀπὸ λίγες μέρες ὅμως στὸ ἐξοχικὸ σπίτι, μῆτηκαν κλέφτες χωρὶς νὰ τοὺς πάρῃ χαμπάρι ὁ κρεμανταλάς σκύλος, ποὺ ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα κοιμόταν.

—'Ο οἰκοδεσπότης μόλις ἀντελήφθη τὸ ἄλλο πρῶτὴ τὴν κλοπὴ καὶ εἶδε τὸν σκύλο νὰ χασμουριέται ἀκόμα, ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν πωλητὴ τοῦ σπῆν πόλιν καὶ νὰ τοῦ κάνῃ τὰ παράπονά του:

—Τὸ ξέρω τὸ ἰδιώματά του, τοῦ ἀπάντησε ὁ πωλητὴς. Γι' αὐτὸ σὲ συμβουλεύω ν' ἀγοράσῃς κι' ἕνα σκυλάκι γιὰ νὰ ξυπνᾷ τὸν μαντρόσκυλο!

■ ■

Η ΜΑΡΙΑ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΜΕΤΡΑ

—'Η κυρία φωνάζει στὸ τραπέζι τὴ

«Κατσίκια, παληογκαμήλα» κτλ.

Στο γραφείο του άνακριτου.

Ανακριτής.— Τό όνομά σας κυρία μου;

Καλλιθέα.—Καλλιθέα Τρολλέ, κ. άνακριτά, 44 έτών.

Ανακριτής.— Έπάγγελμα;

Καλλιθέα.— Εισπράκτωρ στην Η. Ε. Μ.

Ανακριτής.— Καί υποβάλλατε μήυση έναντίον μιός επιβάτιδος;

Καλλιθέα.— Μάλιστα, κ. άνακριτά.

Ανακριτής.— Διηγήθητε μου τό ποδ καί πώς συνέβη τό άδίκημα. Μήπως ή κυρία δέν είχε πληρώσει εισιτήριο;

Καλλιθέα.— Δέν τό είχε πληρώσει. Καί ζήτησε νά μου τήν σκάση... καί νά τό σκάση, χωρίς νά πληρώση! Έκει πού πλησιάζαμε στην στάση Άκαδημίας, τής ζητώ νά πληρώση εισιτήριο. «Τό κράταγα στο χέρι, λέει, καί μούπεσε!»

Ανακριτής.— Συνηθισμένο κόλπο γιά νά γλυτώσουν τό δίφραγκο ή τό τριάρι! Έσείς επιμένετε, φυσικά, νά κόψετε εισιτήριο. Καί τί σας άπάντησε;

Καλλιθέα.— Μά είπε «κατσίκια»!

Ανακριτής (στον γραμματέα).— Γράφε: «μέ είπε κατσίκια». Ύστερα, κυρία μου;

Καλλιθέα.— Μά είπε παληογκαμήλα.

Ανακριτής.— Λαμπρά! Γράφε: «μέ είπε ύστερα παληογκαμήλα».

Καλλιθέα.— Μά είπε φοράδα, καρακάξα, παληογαϊδούρα...

Ανακριτής (στον γραμματέα).— Γράψε «κ.τ.λ.» γιατί άλλωώς τελειωμό δέν θάχουμε. Κι' έσείς, κυρία μου, τί τής άπαντήσατε;

Καλλιθέα.— Τής άπάντησα: «Δέν έσθε καθόλου... μά καθόλου έν τάξει!»

Ανακριτής.— Φυσικά, δέν ήταν καθόλου... μά καθόλου έν τάξει. Τήν στιγμή εκείνη κατεβήκατε άπ' τό τράμ καί παραπονείσθε ότι σας χτύπησε.

Καλλιθέα.— Μοι' κάθισε έναν φούσκο καί μέ γρατζούνισε.

Ανακριτής (στον γραμματέα).— Γράψε «σκαμπίλι». Δέν μοι' λέτε, σας γρατζούνισε μέ όρμη;

Καλλιθέα.— Άκούς εκεί, λέει! Κι' είχε καί κάτι νυχάρεις!

Ανακριτής.— Είναι λυπηρόν νά δημιουργούνται τέτοιες φασαρίες... γιά ένα δίφραγκο! Γραμματέυ, διάβασε τήν κατάθεση τής κυρίας.

Γραμματέας (διαβάζει).— Καλλιθέα Τρολλέ, 44 έτών, εισπράκτωρ Η. Ε. Μ. Μιά επιβάτις δέν μέ πλήρωνε. Μ έβρισε κατσίκια, παληογκαμήλα, κ.τ.λ. Κι' ύστερα μέ σκαμπίλισε καί μέ γρατζούνισε. Ύπέβαλα μήνυσιν. Έν Άθηναις τή...»

Ανακριτής.— Έχετε καμμιάν άντίρρηση, κυρία μου; Όχι; Ύπογράψτε λοιπόν. Τώρα θά άκούσουμε τήν κατηγορουμένη. Άς κοιτάξη ή κ. Λιλή Σελεμίδου. Πλησιάζετε, κυρία μου...

Η κατηγορουμένη πλησιάζει δέν είναι καθ' έκείνες πού έχουν θάσος καί τσιμπά από άγριότητα γιά νά μήν τους πάρουν τόν άέρα. Ίσα-Ίσα, πού φαίνεται νά άντιμετωπίζη μέ μεγάλη άνησυχία τις συνέπειες τού

άδικήματός της. Πάντως, θά υπερασπισή τόν έαυτό της.

Σελεμίδου (κοπετοί).— Χιχι!...

Ανακριτής.— Νά ζητε, όχι κλάματα... Δέν πρόκειται νά παραπεμφθήτε στο κακουργιοδικείο. Τό όνομά σας, παρακαλώ;

Σελεμίδου.— Λιλή Σελεμίδου, 25 έτών... άντα.

Ανακριτής.— Δέν άκουει κανείς λέξη. Σκουπίστε τά δάκρυά σας...

Σελεμίδου.— Κ. άνακριτά, συναχώθηκα άπ' τήν σύγχυσή μου.

Ανακριτής.— Καλλίτερα νά πληρώνετε τό εισιτήριό σας καί νά μή γίνουν όλα αυτά...

Σελεμίδου.— Ψέμματα, κ. άνακριτά. Νά τί έγινε. Είχα πάρει τό 12 γιά νά πάω άπ' τό Παγκράτι στην Άκαδημία... Δέν είμαι άπό εκείνες πού δέν πληρώνουν. Πληρώνω πάντα... άκόμα κι' όταν δέν πρέπει, κ. άνακριτά...

Ανακριτής.— Πάντως, τό εισιτήριό σας δέν τό είχατε πληρώσει.

Σελεμίδου.— Ναι... Όχι, ήθελα νά πω. Τό κρατούσα στο χέρι.

—Είμαι τής εταιρίας πρós προστασίαν των ζώων...

Ανακριτής.— Άφού τό κρατούσατε στο χέρι, πώς έγινε όλος ο καυγάς;

Σελεμίδου.— Τό κρατούσα στο χέρι... καί τό πήρε ο άέρας. Τότε αούή ή γυναίκα μοι' πέρασε γενεές δεκατέσσερις. Μά είπε κατσίκια, παληογκαμήλα...

Γραμματέας.— Κ.τ.λ... Κ.τ.λ... **Α**νακριτής (σαστισμένος).— Μά... εκείνη λέει πώς τήν βρίαστε έσείς μ' αυτές τις λέξεις!

Σελεμίδου.— Ψέμματα! Έτσι είναι όλες τους!

Ανακριτής.— Τής δώκατε ένα χα στούκι; Τήν γρατζούνισατε;

Σελεμίδου.— Έκείνη μοι' έπετέθη. Έξ άλλου έχω καί μάρτυρες... Όλο τό τράμ...

Ανακριτής.— Φέρατε κανέναν μάρτυρα;

Γραμματέας.— Ήρθε έθελοντής.

Ανακριτής.— Ποι' είναι ο μάρτυς;

Ο μάρτυς εμφανίζεται. Είναι ένας ήλιωμένος ήσυχος άνθρωπάκος, πού κρατά στα χέρια του. δυο μεγάλες σακκούλες. Στην άρχή, τά χάνει; άφήνει τήν μιά σακκούλα γιά νά βγάλη τό καπέλλο του κι' ύστερα ξαναφορή τό καπέλλο του γιά νά σπρώσει τήν σακκούλα.

Ανακριτής.— Τό όνομά σας καί τήν ήλικία σας;

Μάρτυς.— Εδνώριος Λαλιστόπουλος, 79 έτών.

—Βριστήκανε, δαρθήκανε, γδαρθήκανε...Δέν είδατε τίποτα;

Ανακριτής.— Όστε, κύριε, παρέστητε στον καυγά πού έγινε στην Άκαδημία; Έξηγήστε μας υπό ποίας συνθήκας...

Λαλιστόπουλος.— Κάθε Σάββατο, κ. άνακριτά, πηγαίνω νά ψωνίσω κανναβούρι γιά τά πουλιά μου... Ή γυναίκα μου κουράζεται νά κάνη αυτόν τόν δρόμο καί γι' αυτό...

Ανακριτής (άπαυδής).— Έπί τού προκειμένου!

Λαλιστόπουλος.— Φιλονεικούσαν στον μπροστινό έξώστη... ένώ έγώ βρισκόμουν στον παινό... Δέν πάω ποτέ στον μπροστινό... Φοβάμαι μήν δώ τό τράμ νά κόβη κανέναν σκύλο... Είμαι τής Έταιρίας πρός προστασίαν των Ζώων...

Ανακριτής.— Έπί τού προκειμένου! Είδατε τήν κυρία νά πληρώνη τό εισιτήριό της;

Λαλιστόπουλος.— Τέτοιο πράγμα δέν ξέρω. Είχα τόν νοι' μου στο κανναβούρι πού πάλι τό ακριβήσαν μιά δεκάρα, ανάθεμά τους!

Ανακριτής.— Πώς δέν ξέρετε τίποτα, άφού άναφέρεσθε ως ο κυριώτερος μάρτυς τής ύποθέσεως;

Λαλιστόπουλος.— Τήν στιγμή πού κατέβαινα, είδα δυο γυναίκες νά μιλούνται στον μπροστινό έξώστη...

Ανακριτής.— Βριστήκανε, δαρθήκανε, γδαρθήκανε, δέν είδατε τίποτα;

Λαλιστόπουλος.— Τίποτα απολύτως. Πήγα καί ψώνισα τό κανναβούρι μου...

Ανακριτής.— Μά... γιατί δώσατε τήν κάρτα σας ως μάρτυς;

Λαλιστόπουλος.— Νόμισα πώς οι κυρίες ήθελαν ένα χαρτί νά γράφουν...

Σελεμίδου.— Πώς; Λέει πώς δέν άκουσε τίποτα; Πώς δέν είδε τίποτα; Δέν είδες, χριστιανέ μου, τί μούβικαν αούή ή παληογκιδόσα;

Ευγένιος.— Ούτε είδα, ούτε άκουσα τίποτα, κ. άνακριτά. Τώρα, θά μοι' επιτρέψετε, περιμένουν τά πουλιά μου τό κανναβούρι...

Ανακριτής.— Νά ήσαν όλοι οι μάρτυρες σάν κι' έσένα, θάπρεπε έμείς νάμιαστε... μέντοιμι!

Ο άνακριτής, άποκατωμένος, έξαποστέλλει τήν Σελεμίδου στο πταισματοδικείο. Νέοι θρήνοι, γοεροί, μετά κοπετών, δοιούν τήν ατμόσφαιρα. Η Καλλιθέα Τρολλέ Ικανοποιημένη, νιττάζει προκλητικά τό θυμό της μέ βλέμμα πού λέει: «Άν σ' άρέση μπάμπα Λάμπρο, ξαναπέρνα από τήν Άντρο!».

ΦΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Μύριαμ Χόπκινς

Η Μύριαμ Χόπκινς έκλεισε προχθές τά τριάντα χρόνια της. Μά δέν δίνει καμιά σημασία σ' αυτό καί άνασηκώνει τούς άγαλματένιους ώμους της μέ παντελή άδιαφορία. Πράγματι, πώς νά τήν φοβίζουν καθόλου τά χρόνια, τήν στιγμή πού δυο μήνες πρίν καθώς μπήκε σ' ένα μπάρ τής Σάντα Βαρβάρα καί ζήτησε τό αγαπημένο της δυνατό κοκταήλ, ο μπάρμαν τήν έδιώξε μέ τις λέξεις αυτές:

—Δέν ντρέπεσαι έτσι μικρό κορίτσι νά πίνης κοκταήλ; Δέν ξέρεις ότι τό άπαγορεύει ο νόμος στους άνήλικους; Φύγε από δω!

Κι' ή Μύριαμ διασκέδασε τόσο πολύ μ' αυτό πού έσκασε στα γέλοια καί γελά άκόμη.

Ήταν όμως τυχερός ο μπάρμαν πού ή Μύριαμ ήταν στα καλά της καί τό πήρε σ' άστείο τό πράγμα άντί νά τού έκσφενδονίση κανένα ποτήρι στην κεφαλή. Γιατί πρέπει νά ξέρετε ότι ή Μύριαμ είναι πολύ ευερέθιστη καί δέν συνηθίζει νά μετρά ούτε τά λόγια της ούτε τά «έρ-γα» της. Στο Χόλλυγουντ τήν άποκαλούν «διαβολόγата».

Έχει ώρισμένες ιδέες περί τού πώς πρέπει νά παιχθή μιά σκηνή καί όταν ο παραγωγός ή ο σκηνοθέτης τύχη νά έχουν άντίθετη γνώμη, ή Μύριαμ δέν παραλείπει νά τούς «τά ψάλλη από τήν καλή».

Λέγουν ότι είναι λίγο σκληρή καί πολύ άπότομη καί φέρνουν τό εξής παραδειγμα:

Η Μύριαμ συνεδέετο στενώτατα μ' έναν νεαρό συγγραφέα ο οποίος βρισκόταν μακριά καί μιά μέρα τής τηλεφώνησε πρωί γιά νά τής άναγγείλη ότι ένας έκδοτικός οίκος είχε αγοράσει τό πρώτο του βιβλίο. Η Μύριαμ πού έτυχε νά κοιμάται άκόμη καί άγουροξύπνησε πήρε τό τηλέφωνο έξω φρενών.

—Καί τί μέ σκοτίζεις έμένα μ' αυτές τις άνοησίες; φώναξε μόνο καί κρέμασε τό άκουστικό.

Καί όμως δέν έχουν δίκην όσοι λέγουν πώς είναι σκληρή. Είναι απλούστατα νευρική μόνο. Γιατί άν ήταν σκληρή δέν θά εργαζόταν συνέχεια δεκαοχτώ ώρες επί τρείς δλόκληρες μέρες χωρίς νά είναι άποχρεωμένη, αλλά μόνο καί μόνο γιά νά μπορέσουν οι βοηθοί μηχανικοί καί ήλεκτρολόγοι ν' αναλάβουν τό «γύρισμα» ενός φίλμ μιας άλλης εταιρίας πού άρχιζε εκείνη τή μέρα ακριβώς πού τελείωσαν αούτοι.

Αν δέν δεχόταν νά εργαστή έτσι ή Μύριαμ θά έμεναν χωρίς δουλειά επί ένα μήνα.

Έτσι τής δίνουν τόν δξύμωρο χαρακτηρισμό ότι είναι «ή αγαθώτερη σκληρή καρδιά τού Χόλλυγουντ».

Καρδιά; Η δική της ράγισε δυο φορές ως τώρα. Ο πρωτος της σύζυγος ήταν ο Ώστεν Πάρκερ, ο γνωστός συγγραφέας πού συνηθίζει νά φορή ένα μακρύ μανδύα κι' ένα ψηλό καπέλλο καί μοιάζει σάν Δράκουλας.

Μόλις παντρεύτηκαν κατάλαβαν ότι δέν ήταν εύκολο νά συνεννοηθούν καί έτσι

έπεξείρησαν νά ζούν χωριστά. Άλλά καί πάλι τό πράγμα ήταν ένοχλητικό καί πήραν διαζύγιο. Τώρα είναι δυο καλοί φίλοι μέ τόν πρwήν σύζυγό, τόσο καλοί μάλιστα πού ο Ώστεν Πάρκερ μέ τήν τωρινή φίλη του τρών συχνότατα στο σπίτι τής Μύριαμ.

Η Μύριαμ Χόπκινς είναι πολύ μορφωμένη. Έκτός άπό τ' Άγγλικά μιλάει Γαλλικά καί Ίσπανικά περίφημα. Τής άρέσει πολύ νά ταξιδεύη όταν δέν έχει δουλειά, καί σερβίρει μόνη της σαμπάνια στους δημοσιογράφους πού τής παίρνουν συνεντεύξεις. Έχει καί μιά άθώα μανία: νά τρέχη στις χαρτομάντιδες, στις πυθες καί σέ άλλες παρόμοιες «προφητίσες» γιά νά τής άποκαλύψουν τό μέλλον της.

Άλλοτε πάλι τις προσκαλεί στο στούντιο καί στο διάλειμμα, ανάμεσα σέ δυο σκηνές, τής λέν τήν τύχη της στο καμαρίνι της είτε ρίχνοντας τά χαρτιά, είτε κυττάζοντας τά φύλλα τού τσαγιού (δ-

πως έδω λένε τόν καφέ) είτε μέ τό κρόσταλλο, είτε τής κάνουν τό άροσκοπό της σύμφωνα μέ τόν άστερισμό της. Συχνότατα τούς λέει ότι δέν πιστεύει λέξη από όσα τής λέγουν!

Επισκέφθη τούς καλύτερους φυσιογνωμistas: ένας άπ' αούτους τής είπε ότι είναι πολύ έξυπνη, πολύ φιλόδοξη καί ότι θά επιτύχη ό,τι θελήση.

Έκείνο πού τήν κάνει νά διαφέρει πολύ άπό τις άλλες στάρ είναι ότι δέν πιστεύει ότι είναι όμορφη καί ούτε δίνει σημασία στην όμορφιά της. Ούτε ένδιαφέρεται καν νά παίξη ρόλους ώραίων γυναικών. Βαρέθηκα νά είμαι όμορφη κι' έκθαμβωτική στην όδόν, λέγει. Πιστεύω ότι καί τό κοινόν επίσης θά βαρέθηκε νά βλέπη τις ήρωίδες του νά πέφτουν στον ποταμό κι' ύστερα νά βγαίνουν από τά νερά μ' ένα τέλειο μακιγιάζ.

Είναι έκλεκτική στις φύλιες της. Έκεί-

Η πάντοτε νέα καί θροσερή Μύριαμ Χόπκινς.

το που επιζητεί κυρίως είναι κάποιος με τον οποίο να μπορεί να συζητήσει. Θα προτιμούσε ασφαλώς ένα σωφρόνισμα που θα ήταν εις θέση να συζητήσει ξύπνια από έναν βαθύπλουτο αριστοκράτη που θα ήταν ήλιος. Κάποτε ήταν σε ένα γιγώ με μια παρέα βαθύπλουτων ανθρώπων για μια τριήμερη εκδρομή. 'Η Μύριαμ έπληξε τόσο πολύ με τις κουβέντες τους που παρουσιάστηκε με δλη της την άτακτα στον ιδιοκτήτη του γιγώ και τον υπερέσσε να γυρίση πίσω για ν' αποβιβασθή!

Τα δείπνα της και οι συγκεντρώσεις του σπιτιού της είναι περίφημες. Νομίζουν όλοι ότι βρίσκονται στο σπίτι των. Συνηθίζει να αφήνη τους φίλους της να μαγειρεύουν μόνοι τα φαγητά, γιατί ξέρει ότι οι περισσότεροι άνδρες θεωρούν τον εαυτό τους ικανώτατο μαγειρο. Αυτό δεν την εμποδίζει να έχει στην υπηρεσία της έναν από τους καλύτερους μαγειρούς του Χόλλυγουντ για την περίπτωση που θα χρειασθή.

'Η Μύριαμ δεν κάνει καμιά δίατα γιατί το βάρος της μένει πάντα στα 50 κιλά. Εύτυχής θνητή!

Έχει για οδηγό της ζωής της ένα ρητό. Είναι το ίδιο με το Μουσσολίνι: «Ζήν επικινδύνως!» 'Ισως χάρις στο ρητό αυτό έχει σπάσει ως τώρα δύο φορές το πόδι της και μια φορά το χέρι της!

Θέλει να ταξιδεύη, μόνη της, σε τόπους εξωτικούς, παράξενους. 'Ιδιαίτερος θέλει να πάη στο Πεκίνο και στο Τομ-ποκτο, γιατί τα όντα των πόλεων αυτών την γοητεύουν.

'Η πιο μεγάλη της αγάπη είναι ένα παιδάκι που υιοθέτησε πριν από τέσσερα χρόνια όταν ήταν ακόμη δυο μηνών: ο Μίκαελ. 'Ο Μίκαελ την φωνάζει Μύριαμ και την αγαπά υπερβολικά. Όταν έρχεται να την επισκεφθή στο στούντιο ο σκηνοθέτης πάει περίπατο γιατί ξέρει ότι πριν φύγει ο Μίκαελ—και δεν φεύγει χωρίς—δεν γίνεται δουλειά με την Μύριαμ.

'Η Μύριαμ δεν παίζει μπριτζ ούτε φρόλφ γιατί δεν έχει τον απαιτούμενο καιρό να εξασκηθή για να παίζει καλά. Παίζει τένις περίφημα και νικά σχεδόν πάντοτε τους συμπαίκτες της, όσο ικανοί κι' αν είναι. Καλυμπα, παίζει πιάνο, και είναι τέλεια δακτυλογράφος. Στα ταξίδια της πάντα παίρνει μαζί της μια γραφομηχανή κι' ένα γραμμόφωνο.

Αγαπά πολύ τους σκύλους. 'Αντιπαθεί το κουτσόπολιό. Δεν της αρέσει να παίζει πιάνο μολονότι παίζει πολύ καλά. Της αρέσει η κλασική μουσική και θάθελε να μάθη βιολί, μα δεν έχει καιρό. Στις συγκεντρώσεις της πολύ συχνά παίζει διάφορα φιλμ στον ιδιωτικό της κινηματογράφο για τους καλεσμένους της, ποτέ όμως ένα φιλμ στο οποίο παίζει ή τ-δια. Ποτέ της δεν είδε την Σίρλεϋ Τέμπλ στην οθόνη. Όταν είναι σπίτι της φορεί πάντα πυζάμες. Όταν κοιμάται δεν φορεί τίποτα.

Έχει μεγάλη πεποίθηση στον εαυτό της. 'Υστερα από δυο γάμους άτυχεις, δεν πιστεύει πια στον έρωτα.

'Η σπουδαιότερη φιλοδοξία της είναι να γίνη η μεγαλύτερη απ' όλες τις στάρ του κινηματογράφου.

Ας της εύχασθουμε να εκπληρωθή ο πόθος της!

ΤΖΩΝ ΧΑΝΤΟΝ

ΑΠ' ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ-ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ

Το 1890 οι επιστήμονες των 'Ηνωμένων Πολιτειών αναστατώθηκαν από ένα καταπληκτικό ανθρώπινο φαινόμενο.

Κάποιος, ονομαζόμενος Ρεϋνάρ Μπέν, που είχε προηγουμένως ύπαστη έναν ισχυρό κλονισμό σε μια σιδηροδρομική σύγκρουση, ένοιωσε ένα πρωί το σώμα του, να ύψωνται αδικαιολόγητα δύο πόντους πάνω από το κρεβάτι!

Μόλις είχε ξυπνήσει. Πήδηξε στο πάτωμα αλλά το θάψμα συνεχιζόταν.

Μόλις και μετά διας μπορούσε να περπατήσει! Τα πόδια του άπτεχαν από το πάτωμα τους ίδιους δυο πόντους.

Ψάχτηκε!

Διαπίστωσε ότι ήταν ξύπνιος και ότι άποτειλετο πάντοτε από σάρκες και οστά!

Από τότε ο Μπέν έγινε ένας δυστυχής άνθρωπος. Δεν τόλμησε να πη σε κανένα το μυστικό του. Γιατί ασφαλώς θα τον... μάθαιναν σε κανένα μουσειό!

Αν δεν τον έκλειναν σε κανένα φρενοκομείο.

Εύτυχως που μπορούσε να κρύψη την ελαφρότητα του σώματός του μόλις ντυνόταν. Το βάρος των ρούχων τον συγκρατούσε στο έδαφος.

Το κακό άρχισε να προχωρή με τον καιρό, και τα ρούχα του δεν ήταν πια ικανά να τον συγκρατήσουν. Άρχισε να... εξοπλίζεται με βαριά πέσινα γελέκια. Όταν καθόταν στη καρέκλα να φάη... δαγόναν!

Επ'ι τέλους κάλεσε κάποιον γιατρό, του εξιστόρησε την αρχή και την εξέλιξη της αλλόκοτης παθήσεώς του αλλά ο γιατρός τρομοκρατημένος προτίμησε να τον αφήση στην τύχη του.

Πήγε και ζυγίστηκε σ' ένα φαρμακείο. Ζύγισε 10 οκάδες! Κι' επειδή τα ρούχα του ζύγισαν τόσες οκάδες αυτός ζύγισε...0.

Ο Μπέν κόντευε να τρελλαθή. Στο τέλος κάλεσε επειγόντως τον αδελφό του από το Σικάγο, όπου αυτός εργαζόταν σ' ένα λιποδρόμιο.

—Κάνουμε την τύχη μας του είπε αυτός μόλις τον είδε. Θα είσαι το καλλίτερο νούμερο!

Πράγματι ο Μπέν έγινε το «θαύμα νούμερο» του λιποδρομίου του Σικάγου. Έμενε στον αέρα και διάβαζε ένα διβλίο, σε στάση καθισμένου ανθρώπου!

...Όπου τον περιλάβαν οι γιατροί!

Ο Μπέν απελπισμένος κάποτε σκέφθηκε ν' απαγχονιστή αλλά δεν το κατόρθωσε. Το σκονίι δεν του σφίγγε τον λαιμό. Κατόπιν πήρε δηλητήριο και πέθανε.

Το περιεργον ήταν ότι μόλις πέθανε το σώμα του απόχτησε την θαρρύπιά του! 'Ηταν όμως πια πολύ αργά...

Το κλειδί του ντουλαπιού αυτού το κρατούσε πάντα ο ίδιος. Μια μέρα που είχε καλέσει μερικούς φίλους του σε γεύμα, άντελήφθη την τελευταία στιγμή ότι είχε χάσει το κλειδί του περιφημου ντουλαπιού. Φωνάζει άμέσως τον υπηρέτη του:

—Μπατίστα χάθηκε! Δεν έχω πια το κλειδί του ντουλαπιού των λικέρ. Τι θα σεβρίω τώρα στους φίλους μου;

—Μην ανησυχήτε διόλου, κύριε στρατάρχα! το κλειδί της βαλίτσας σας ταίριαζει περίφημα στην κλειδωνιά!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΙ ΕΚΑΜΝΑΝ

Ο μεγάλος μουσουργός Λιστ συνεδείκε στενώτατα με τον 'Αλέξ. Δουμά, υιό. Μια μέρα, ή μάλλον, ένα βράδυ, ήταν μαζί σ' ένα κέντρο όπου έφαγαν και ήπιαν κατά κόρον. Κατά την μια ή ώρα βγήκαν από το κέντρον σταφίδα στο μεθύσι.

Σε λίγο τους συνελάμβανε ένας άστυφύλαξ γιατί ο Λιστ ήταν άνεβασμένος στους ώμους του Δουμά, και όπως πήγαιναν, έσβυσε όλα τα «μπέκ» του αεριόφωτος που συναντούσαν στον δρόμο τους, ενώ ο Δουμάς χτυπούσε ένα-ένα όλα τα κουδούνια των θυρών.

—Πώς σάς λένε κύριε; ρωτά ο άστυφύλαξ τον έναν.

—'Ασ!

—Και εσάς;

—Δουμά!

—'Α, έτσι, είπε ειρωνικά ο άστυφύλαξ, περάστε τώρα στο τμήμα για να μάθετε άλλη φορά να διαταράσσετε την δημοσία τάξη και... να κοροϊδεύετε την εξουσία!

Στο τμήμα όμως απέδειχθη η ταυτότητά των και οι δυο διάσημοι άνδρες απέθηκαν άμέσως ελεύθεροι.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΡΟΣΙΝΙ

Ο Ροσίνι γεννήθηκε στις 29 Δεκεμβρίου 1792.

—Όταν γεννηθή κανείς, έλεγε, μια τέτοια μέρα, μπορεί να λέγχι ότι έχει μόνον το ένα τέταρτο της ηλικίας που πραγματικά έχει.

Μια μέρα, τον 'Ιανουάριο του 1856, ένας βιογράφος του του ρωτούσε την ακριβή του ηλικία.

Ο συνθέτης του «Κουρέως της Σεβίλλης», του είπε τότε με το πιο σοβαρό του ύφος:

—Θέλετε την ακριβή μου ηλικία; Λογαριάστε: Έχουμε 64 διατρέστε το διά του 4, έχετε 16. Αυτή είναι άγαπητή μου ακριβής ηλικία μου!

Ο ΜΠΑΤΙΣΤΑΣ ΉΞΕΡΕ ΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑ

Ο στρατάρχης Λεφέβρ, είχε σπίτι του ένα ντουλάπι, μέσα στο οποίο έκρυβε μερικές μπουτίλλιες ακριβάτατων κρασιών και λικέρ που τα προωρίζε για τους φίλους του.

Το κλειδί του ντουλαπιού αυτού το κρατούσε πάντα ο ίδιος. Μια μέρα που είχε καλέσει μερικούς φίλους του σε γεύμα, άντελήφθη την τελευταία στιγμή ότι είχε χάσει το κλειδί του περιφημου ντουλαπιού. Φωνάζει άμέσως τον υπηρέτη του:

—Μπατίστα χάθηκε! Δεν έχω πια το κλειδί του ντουλαπιού των λικέρ. Τι θα σεβρίω τώρα στους φίλους μου;

—Μην ανησυχήτε διόλου, κύριε στρατάρχα! το κλειδί της βαλίτσας σας ταίριαζει περίφημα στην κλειδωνιά!

Δέκα μέρες διακοπές

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΜΑΡΤΖΑΝΟ

Μέναν σε δυο συνεχόμενα διαμερίσματα. Δεν συναντώμεθα όμως σχεδόν ποτέ, υπάλληλος εκείνη, υπάλληλος κι' εγώ. Κάθε πρωί, στις οχτώ πάνω-κάτω, την άκουγα να κατεβαίνει τις σκάλες. Στις έννηα κατέβαινε εγώ. Το βράδυ, έπέστρεφε στις έφτά. 'Εγώ στις έξη. 'Απ' τον ευλότοιχο, άκουγα και τον παραμικρό θόρυβο μέσα στο διαμέρισμά της. Την άκουγα να πηγαίνει, έρχεται στα δωμάτια, να σιγοτραγουδά, να κινείται μέσα στην κουζίνα, να γυρίση να φύλλα του βιβλίου που διάβαζε. Μόνη εκείνη, μόνος εγώ. Δυο άνωθυμοι υπάλληλοι, βασανιζόμενοι από τις δουλειές του γραφείου, άποβλακωμένοι από 8-9 ώρες ήμερησας εργασίας, χωρίς έλπίδες. Δεν ήταν πολύ άμορφη. Την λέγαμε Μάρθα. Λίγα θα κέρδιζε γιατί φορούσε φτηνά φορέματα. Δεν γνώριζε κανέναν γιατί ποτέ δεν είχα άκουσει συνομιλία στον ευλότοιχο. 'Ισως κι' εκείνη να είχε μαντέψει την παρουσία μου όπως κι' εγώ την δική της. Μια Κυριακή του Αυγούστου την συνάντησα στις σκάλες, της χαμογέλασα και μιληθήκαμε:

—Μένουμε στο ίδιο πάτωμα και δεν γνωρίζόμαστε. 'Επιτρέψτε; Πιέρο Μοντίνι.

—Χαίρω πολύ, Μάρθα Ρίγκι. Είσθε κι' εσείς υπάλληλος;

—Κι' εγώ. Θάχετε τώρα διακοπές;

—Για 10 μέρες, είπε χαμογελώντας.

—Φεύγετε απόψε; Ποτάμι, βουνό, λίμνη, θάλασσα;

Κάπως διστακτικά μου άπάντησε:

—Πάω στο Βαράτσε. Μ' αρέσει η θάλασσα. Θα μπορούσα να περάσω όλη μου την ζωή σε μιάν έρημη και ήλιόλουστη πλάζ, χωρίς μεγάλα ξενοδοχεία κι' ένοχλητικούς τύπους. Κι' εσείς που θα περάσετε τις διακοπές σας;

—Πουθενά, της είπα κάπως θλιμμένα. Τά ξεόδοα... Θα μείνω στο Μιλάνο. Έχει κι' εδω λίγη σκιά κι' ήσυχία. Τα παρκα, τους κήπους... Καλή διασκέδαση και καλά μπάνια...

—Ένας φίλος ανθρώπων που κατέβαινε απ' το άπάνω πάτωμα, είχε διακόψει την συνομιλία μας. Μια οικογένεια, πατέρας, μητέρα και δυο πιτσιρίκοι, κατέβαιναν βιαστικά τις σκάλες, φορτωμένοι τρεις-τέσσερις βαρείες βαλίτσες.

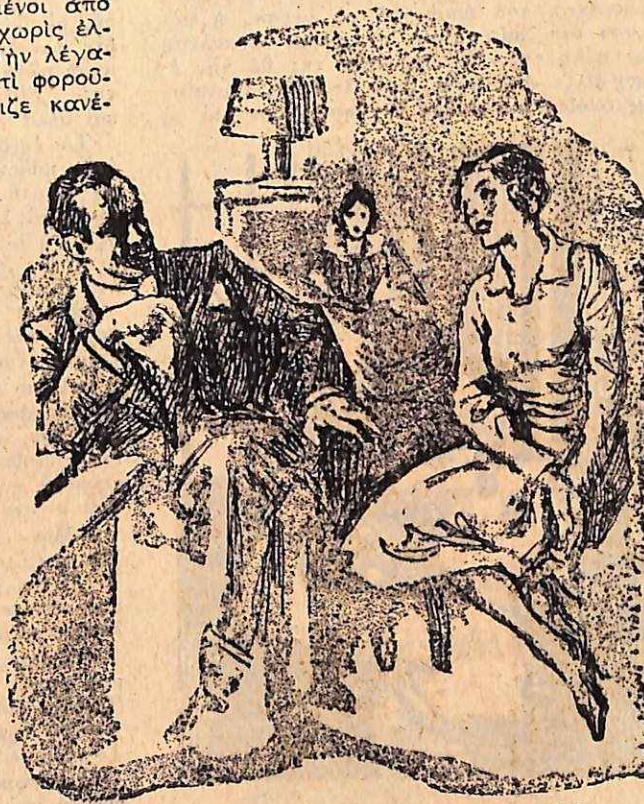
Είχα αφήσει την πόρτα μισόκλειστη κι' ύστερα από λίγες ώρες την άποχαίρετούσα και πάλι με την ίδια ευχή: «Καλή διασκέδαση Καλά μπάνια».

—Σας εύχαριστώ.

Απ' το παράθυρο, την είδα να προχωρή σβέλτα στον δρόμο με μια φτωχική βαλίτσα στο χέρι...

Σιγά σιγά, άρχισε να νυχτώνη. 'Αφού

δείπνησα, είπα να βγώ περίπατο. Πήγα σ' ένα σινεμά. Τά μεσάνυχτα, έπέστρεψα στο σπίτι. Μια έκπληξη όμως με περίμενε στο κατώφλι του διαμερίσματος της Μάρθας. Είδα μια μεγάλη λίμνη. Τι να είχε συμβή άραγε; 'Ασφαλώς, φεύγοντας θά είχε ξεχάσει το ρομπινέ του μπάνιου άνοιχτό ή της κουζίνας, άπάνω στην βιασύνη της να σπεύση προς την ήλιόλουστη πλάζ. Χτύπησα δυο-τρεις φορές την πόρτα με την έλπίδα πως θάνοιγε. Μάταια όμως. Στα πόδια μου, ή λίμνη μεγάλωνε όλοένα, άπειλώντας να πλημμυρίση τις σκάλες. Το κλειδί μου δεν άνοιγε δυστυχώς την πόρτα της. 'Επέστρεψα στο

Ήμασαν καθισμένοι ο ένας αντίκρου στον άλλο.

σπίτι μου με μια εαφνική ιδέα. 'Απ' το παράθυρο της σάλ-ντέ-μπαίν μου μπορούσα να περάσω στο διαμέρισμά της. 'Η άπόσταση ήταν ελάχιστη. 'Εβγάλα το σακκάκι μου και σε λίγο βρισκόμουν στο διαμέρισμά της.

Το ρομπινέ του μπάνιου ήταν άνοιχτό: από εκεί, είχε προέλθει ή καταστροφή. 'Εσπευσα να το κλείσω. Στο διαμέρισμα, όλα ήσαν σιωπηλά. Άρχισα να σφουγγαρίζω τά νερά. Άκουγα μόνο το τικ-τάκ ενός ξυπητηριού, τοποθετημένου στην κουζίνα. Το νερό είχε εισχωρήσει και στα δωμάτια. Άνοιξα το ένα με προφύλαξη. 'Η Μάρθα βρισκόταν εκεί. Σκεπασμένη μ' ένα σεγτόνι, το χλωμό πρόσωπό της λίγο ξεχώριζε απ' το λευκό προσκέφαλο. Τά άνακατεμένα μαλλιά της πλαισίωναν το πρόσωπο. Κοιμόταν με τά χέρια κάτω απ' το πηγούνι της σαν να προσευχόταν. Συλλογιστηκα τά λόγια της: «Μ' ά

ρέσει ή θάλασσα. Θα μπορούσα να περάσω όλη μου την ζωή σε μιάν έρημη και ήλιόλουστη πλάζ, χωρίς μεγάλα ξενοδοχεία κι' ένοχλητικούς τύπους... Θα πάω στο Βαράτσε». Κι' αντίθετως, τις δέκα μέρες των διακοπών της θά τις περνούσε κλεισμένη στο σπίτι, όλομόναχη, κρυμμένη απ' όλους, κοπέλλα που δεν την είχε πλησιάσει κανείς για να της ψιθυρίση έρωτόλογο.

Με μεγάλες προφυλάξεις, ξανάκλεισα την πόρτα. Ένας έλαφρός στεναγμός με κάρφωσε ή φωνή της. Άπόλυτη σιωπή. Συγκρατούσα την άναπνοή μου. 'Ποιός είναι;» ξαναρώτησε. 'Ετρίξε το κρεβάτι, άναψε το φώς. Κι' εγώ στεκόμουν εκεί, άκίνητος, με το χέρι στο πόμολο της πόρτας. Βήματα. 'Η πόρτα άνοιξε. 'Η Μάρθα έμπηξε μια εαφνιασμένη κραυγή, βλέποντάς με.

Της είπα με συγκινημένη φωνή: —Το νερό είχε πλημμυρίσει το διαμέρισμά σας και μπήκα απ' το παράθυρά κι' της σάλ-ντέ-μπαίν. Με συγχωρείτε.

Μου είπε: —Καθώς βλέπετε, ή μεγάλη ήλιόλουστη πλάζ εδω είναι. Είναι γελοίο να κρυφθώ από σας. Όλοι φεύγουν. 'Η θυρωρός είναι γεμάτη περιέργεια και φλυαρία.

«Κι' εσείς που θα πάτε, δεσποινίς Μάρθα;» με ρώτησε. 'Επρεπε κάτι να της άπαντήσω. Είπα πως πάω στο Βαράτσε. 'Η μικρή ψευτιά ψευτιά μηχανικά έξφυγε απ' το στόμα μου. Και σε σας, πριν από λίγες ώρες, τά ίδια είπα...

—Εσείς φανήκατε ελκρινής... Πολλές φορές, οι άνδρες είναι πιο ελκρινείς από μάς. 'Η γυναίκα, αντίθετως...

—Αντιθέτως;

—Ήμασαν καθισμένοι ο ένας αντίκρου στον άλλο. Το έμπνητηρί μέσα στην κουζίνα συνέχιζε το μονότονο τικ-τάκ του.

—Αντιθέτως;

Μηχανικά, έσκυψε άπάνω μου, σαν να ζητούσε καταφύγιο κι' άνακούφιση. Της έσοφισα τά χέρια με τρυφερότητα. Μέσα στο μισοσκόταδο, είδα τά μάτια της φωτεινά, τά χείλη της μισάνοιχτα. Κι' εγώ μισοκλείνοντας τά μάτια, θαρρούσα πως ήμουν καθισμένος στην άμμο μιάς ήλιόλουστης πλάζ. Και πως μια άμορφη κοπέλλα, με κιμονό με μεγάλα λουλούδια, έωνε άργά-άργά τά χείλη της με τά δικά μου.

Βαράτσε. Δέκα μέρες οιασδήποτε, η πλάζ μας είχε για άμμο το μεγάλο ντιβάνι, για θάλασσα την μπανιέρα της σάλ-ντέ-μπαίν, για μεγάλα ξενοδοχεία τά μικροσκοπικά διαμέρισμα. Μόνο ένα πράγμα είχαμε το κοινό με τις μεγάλες πλάζ πολυτελείας: τά άστέρινα. Τά άστέρινα που το βράδυ, δέκα όλόκληρες μέρες, τά μετρούσαμε ένα-ένα στο σκοτεινό τετράγωνο του παραθύρου...

Α. ΜΑΡΤΖΑΝΟ

Υπάρχουν λυκάνθρωποι;

ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ ΜΕ ΛΥΚΟΥΣ

Δάσος Έτυχε, μικρά παιδιά, να διαβάσετε τον περίφημο «Λυκογιάννη» του Ρισμπούρ, το μυθιστόρημα ενός παιδιού που το βύζαζε και το μεγάλωσε στο δάσος μια λύκαινα. Κάτι παρόμοιο είναι και το «Βιβλίο της Ζούγκλας» του Ρούντιγιαρ Κίπλινγκ, ο γνωστός μας «Μόγλης». Είναι και εδώ η ιστορία ενός Ινδού βρέφους που το μεγάλωσε μαζί με τα δικά της τα μικρά μια λύκαινα και που έγινε κατόπιν ο φίλος όλων των λύκων της ζούγκλας. Βέβαια, υπάρχει μεγάλη δόση φαντασίας και στα δύο αυτά μυθιστορήματα, υπάρχει όμως και αρκετή αλήθεια. Γιατί δεν είναι διόλου πλάσματα της γοίμου φαντασίας των συγγραφέων οι ιστορίες αυτές των λυκανθρώπων. Περιηγείται και ταξιδιάρει αναφέρονται στις εντυπώσεις και στα ημερολόγια τους παρόμοιες περιπτώσεις.

Μια απ' αυτές, που την αναφέρει η ιστορία ως θρύλο, είναι η γνωστή ο' όλους μας περίπτωση των διδύμων Ιδρύων της Ρώμης: Ρώμος και Ρωμύλος, που τους έσωσε εκ τύχης και τους έθρεψε μια λύκαινα. Παρόμοιες ιστορίες απαντώνται και στις παλιές παραδόσεις των χωρών του Βορρά και άλλου.

Οι παλιές όμως αυτές αφηγήσεις δεν μπορούν να εξελεγχθούν εύκολα. Ή μάλλον, είναι αδύνατο να τις εξακριβώ-σας κανείς. Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που ανάγονται στους νεώτερους χρό-νους και που έλαβαν χώραν στις Ίδιες του Μόγλη που αναφέραμε.

Συνέβη λοιπόν εκεί λύκοι να αρπά-ξουν πολλές φορές παιδιά Ιθαγενών. Ήσαν ιδίως παιδιά ξυλοκόπων που ή εργασία τους τους υποχρέωνε να διανυκτε-ρεύουν μέσα στο δάσος, οικογενειακώς. Τις πιο πολλές φορές βέβαια, οι λύκοι τρώνε τα παιδάκια που κλέβουν. Και ιδίως πρόκειται για λύκαινες που βυζάι-νουν τα μικρά τους. "Ας υποθέσουμε τώρα ότι η λύκαινα πηγαίνει το κλεμμένο παιδί ως την φωλιά της, όπου την περι-μένουν τα μικρά της. Εκεί αφήνει κάτω το θώμα της, αλλά τα μικρά, είτε γιατί δεν πεινούν, είτε γιατί δεν είναι ακόμη συνηθισμένα στην καινούργια αυτή τρο-φή, δεν το αγγίζουν το παιδί. Μένει λοι-πόν αυτό έτσι, ξεπλωμένο επάνω στο χώμα. Και όταν η λύκαινα καθίση να βυζάξη τα μικρά της, εξ' ενστίκτου σέρ-νεται και αυτό ως τους μαστούς της και βυζαίνει μαζί με τα λυκόπουλα. Ή λύ-καινα τ' αφήνει μάλλον ευχαριστημένη που την ξελαφρώνει από το επί πλέον γά-λα. Το πράγμα δεν άργει να επαναλη-φθή, έως ότου η λύκαινα καταντά να συνηθίση τον μικρό, παράσιτο και να μην τον ξεχωρίζει από τα άλλα της παι-διά.

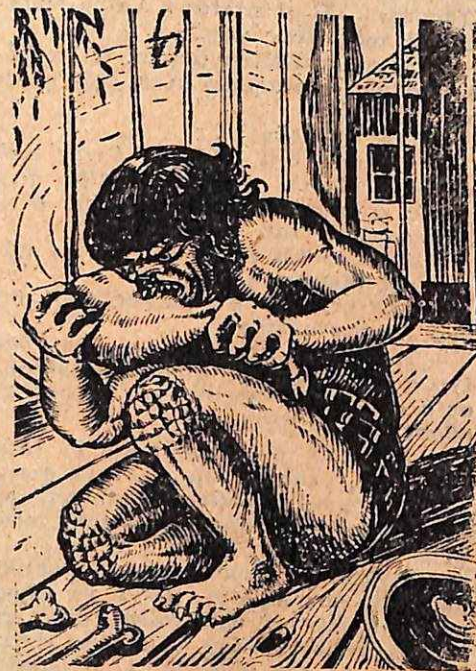
Έτσι, συμβαίνει κάποτε να σωθή το κλεμμένο μικρό, και να μεγαλώσει μαζί με τα λυκόπουλα.

Όλα αυτά, όμως, είναι θεωρίες και υποθέσεις. Χρειάζονται και αποδείξεις. Ίδού τις και αυτές. Πρόκειται για γε-γονότα αυθεντικώτατα.

Το Μάρτη του 1843, ένας γεωργός της Τσούπρα, χωριού σε απόσταση 30 χιλιο-μέτρων από την πόλη Σαλαμπούρ, εργα-ζότανε με την γυναίκα του στο χωράφι του, κοντά σ' ένα δάσος. Κοντά τους εί-χαν αφήσει το βρέφος των

Εξαφνα, ένας λύκος ρίχνεται του μο-ρού, το παίρνει και εξαφανίζεται μέσα στο δάσος. Οι δυστυχισμένοι γονείς, ξε-τρεξαν και συνήγειραν όλους τους γύρω χωρικούς, έγιναν έρευνες στο δάσος άλ-λά οι προσπάθειες πήγαν χαμένες. Δε-βρήθηκε ούτε λύκος, ούτε παιδί.

Εξ' περιπου χρόνια μετά το περιστα-

Το αγριόπαιδο δεν ήθελε να φάγη τίποτε άλλο από όμο κρέας.

τικό αυτό, δυο χωρικοί του Σιγκραμόν, χωριού σε απόσταση 15 χλμ. από την Τσούπρα, είδαν από μακριά τρεις λύ-κους και ένα παιδάκι να βγαίνουν από την ζούγκλα και να διευθύνονται προς το εκεί ρυάκι για να πιουν νερό.

Κατάπληκτοι από το θέαμα της παρά-ξενης αυτής συντροφιάς, οι χωρικοί κυ-νήγησαν τους λύκους και το παιδί. Και οι τέσσερις τους τότε κατέφυγαν σ' ένα σπήλαιο. Τελυταίο είχε μείνει το παι-δί. Ο ένας από τους χωρικούς πρόφθα-σε και το άρπαξε από το πόδι, καθώς έμπαινε και το τράβηξε έξω. Οι χωρικοί έδεσαν το λυκόπαιδο καλά και το έφε-ρον στο χωριό τους.

Το κράτησαν είκοσι μέρες, κατά τις οποίες το αγριόπαιδο δεν ήθελε να φά-γη τίποτε άλλο από όμο κρέας. Έν τω μεταξύ είχε διαδοθή γύρω για την σύλ-ληψη ενός λυκοπαιδίου και η φήμη έφθα-σε ως τ' αυτιά των δυο συζύγων των ο-ποίων είχε κλέψει το βρέφος, προς ξε-καθάριση.

Των ένας λύκος. Τρέχουν αυτοί στο Σιγ-κραμόν και από μια ούλη που είχε το παιδί των στο πόδι, το αναγνώρισαν και το πήραν σίτι των. Εκεί προσπάθησαν να το ημερώσουν, να το κάνουν να εξα-ναγινή άνθρωπος, γιατί το δυστυχισμέ-νο το παιδί βρισκόταν κυριολεκτικά σε μια ζωώδη κατάσταση. Το πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Το μικρό ανθρώ-πινο κτήνος, εξημερώθη σιγά-σιγά, άλ-λά δεν μπόρεσε ποτέ να μάθη να μιλά.

Όσο καταπληκτική και αν είναι η ιστορία αυτή, δεν είναι εν τούτοις και μοναδική. Ίδου τώρα και μια άλλη που την αναφέρει ο γνωστός φυσιοδίφης δό-κτωρ Τζόνταν Φράνκλιν.

Στην πολιτεία της Ρατζουτάνια, πάλι στας Ινδίες, ένας Ιππεύς, που ήταν στην υπηρεσία του ραγιά Χουρτούτ, συνάντη-σε μέσα στο δάσος ένα παιδί ως δέκα ετών, που το ακολουθούσαν δυο λύκοι. Ο Ιππεύς, κινήθηκε το παιδί το έφθασε και ύστερα από αρκετή πάλη το πήρε στο αλόγο του και το πήγε στον κυρίο του. Ο ραγιά το δέχθηκε και το έκλεισε σ' ένα δωμάτιο.

Μια μέρα το παιδί, διέφυγε την προσο-χή του φύλακός του κι' έφυγε. Έφθασε ως το χωριό Μπούνδη, όπου πιεζόμενο από την πείνα έκλεψε μια μέρα ένα κομ-μάτι κρέας από τον χασάπη του χωριού. Έντ' έτρεχε, ένας Ινδός του έριξε ένα βέλος που το πλήγωσε στο μηρό. Αυτό κατάρθωσε να τρέχη ακόμη, αλλά επί τέλους αποκαμωμένο σταμάτησε. Το πή-ρε από λύπη ένας χωρικός που τον έ-λεγαν Ίανό και το έφερε σπίτι του. Εκ-εί έγινε ανάγκη να το δέση για να το συγκρατήσει. Κατόπιν το περιποιήθηκε.

Σε τέσσερις μήνες ο μικρός είχε γίνει τελείως καλά και είχε μάθει να υπηρε-τή τον κύριό του, όπως θα έκανε ένας έξυπνος πτηνός. Δεν κατάρθωσε όμως κι' αυτός να μάθη να μιλά, εκτός της προφοράς μιάς μόνο λέξεως: "Α μ π ο υ ν-τια, που ήταν το όνομα ενός μικρού κο-ριτσιού που τον είχε περιποιηθή και του έδειχνε μεγάλη καλωσύνη. Επίσης, πο-τέ δεν κατάρθωσε ο κύριός του να τον απαλλάξη από μια ανυπόφορη μυρωδιά ζώου που ανέδιδε το σώμα του. Αρ-γότερα, μια νύχτα, τον βρήκαν συντρο-φία με δυο λύκους, που είχαν έλθει να τον συναντήσουν. Ήν αύλη όπου ήταν κλεισμένος, και έτρεξε μαζί τους.

Αυτό έγινε πολλές φορές. Αργότερα, ο κύριός του Ίανός, υπο-χρεωμένος να ταξιδέψη στο Λούκνοβ, απεφάσισε να πάρη μαζί του τον προστα-τευμένο του. Πηγαίνοντας, έπρεπε να διασχίσουν μια ζούγκλα αρκετά έκτετα-μένη. Μόλις όμως βρέθηκαν μέσα στο δάσος, ο μικρός έκανε το παν για να ξεφύγη από τα χέρια του κυρίου του. Ήν θέα της αγρίας φύσεως, τον εξερέθιζε τρομερά. Τέλος έφθασαν στο Λούκνοβ. Αλλά μετά δυο μέρες, το παιδί είχε εξαφανισθή. Και δεν το ξαναβρέθηκαν πια.

Τό χρυσό μπανιερό

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΟΡΤΕΝΣΙ

Ήσαν στο ίδιο το γραφείο: η Λιάνα, η Ρενάτα κι' ο Τζάκομο. Ή Ρενάτα μάταια άγαπούσε τον Τζάκομο κι' ο Τζάκομο μάταια θαύμαζε την Λιάνα. Ή Ρενάτα θεωρούσε την Λιά-να υπεύθυνο της ερωτικής της απογοη-τεύσεως, σάν νακανε μάγια στον Τζάκο-μο. Ή Λιάνα, αντίθετως, δεν είχε ακόμα συνδεθή με άνδρα γιατί περίμενε μ' έμ-πιστοσύνη έ κείνον που μονάχα στα δ-νειρά της είχε δη τα μάτια του κι' ακού-σει την φωνή του.

Οι δυο φίλες συχνά περνούσαν μαζί τις διακοπές τους.

—Τι θα κάνουμε τον Δεκαπενταύγου-στο, Λιάνα;

—Θα πάω στην ακροθαλασσιά.

—Δεν θα ήταν προτιμότερο το βουνό;

—Αδύνατον: η αδελφή μου μούστειλε απ' την Νέα-Ύρκη ένα ξεροχο, χρυσό μπανιερό. Έλα σίτι να το δής.

Πόσο φθόνισε την φίλη της η Ρενά-τα, όταν την είδε τόσο όμορφη μέσα στο χρυσό μαγιά της!

—Πώς μου πάει;

—Λαμπρά.

—Εμείναν σύμφωνες να πάνε στο Φρέγ-κενε. Την παραμονή όμως έφθασαν συγ-γενείς της Ρενάτας που είπε πως θάμενε αναγκαστικά στην Ρώμη.

—Θα πάω μόνη, είπε η Λιά-να.

Η Λιάνα, ξεπλωμένη στην πλάξ, κύτταζε ολόγυρά της.

Το χρυσάφι του κοστούμιού λαμποκοπούσε κάτω απ' τον ή-λιο, έδινε στην άμμο της άχτι-δες του, σχηματίζοντας σάν ένα φωτιστέφανο. Εκείνη ξεπλωμέ-νη, κύτταζε την γραμμή του όρι-ζοντος, αψηρημένα, έντ' ολόγυρά της ο κόσμος περνούσε θαυμάζον-τάς την, φλυαρώντας.

—Αραγε να ήταν καμιά γοη-τεία; Της φαινόταν κάπου-κά-που πως κάποιος την καλούσε, ανέπτει κοντά της, της ψιθύριζε τρυφερά ερωτόλογα.

Κι' όμως, κάποιος που θα είχε μια καταστροφική δύναμη στο βλέμμα, την κύτταζε, τώρα. Γιατί ένοιωθε μια κακοκεφιά, της φαινόταν πως άκουγε λό-για που μολονότι ήταν έρωτι-κά, δεν ήταν γλυκά. Δεν της άρεσαν τέτοια όνειρα—αν έπρό-κειτο περί όνειρου. Τινάχτηκε. Κύτταξε ολόγυρά της, ανατρι-χιάζοντας. Βρισκόταν στο κέν-τρο ενός φωτιστέφανου και κά-θε άχτιδα ήταν ένας άνδρας ξα-πλωμένος στην άμμο.

Της έκλειναν το μάτι της χαμογελοῦσαν, την καλούσαν με τα πιο παράξενα ονόματα. Κι' όλοι φαινόταν σάν να είχαν κυριευτή απ' την μαγία της φω-τογραφίας, την παρακαλούσαν να χαμογελάση. —Θα είναι καμ-

μιά αποικία μανικῶν, σκέφθηκε, θα φύ-γουν όμως αν δεν τους κυττάξω. —Υστε-ρα άρχισε να καταριέται τις διακοπές, το κοστούμι. —Όλοι δεν κουράζονται γύ-ρω της να της ζητούν να χαμογελάση.

Τι να ήθελαν όμως; Ή ανησυχία της νέας αύξανε, γινόταν άφόρητη. Αποφά-σισε να φύγη. Έκανε να σηκωθή και ο-λοι γύρω της φάνερναν διαθέσεις να την ακολουθήσουν. Της έρχοταν να κλά-ψη.

Δεν πρόλαβε όμως γιατί απότομα την πλησίασε ένας νέος αποφασιστικά:

—Χαμογελάστε μου, της είπε.

—Εκείνη μηχανικά, υπάκουσε.

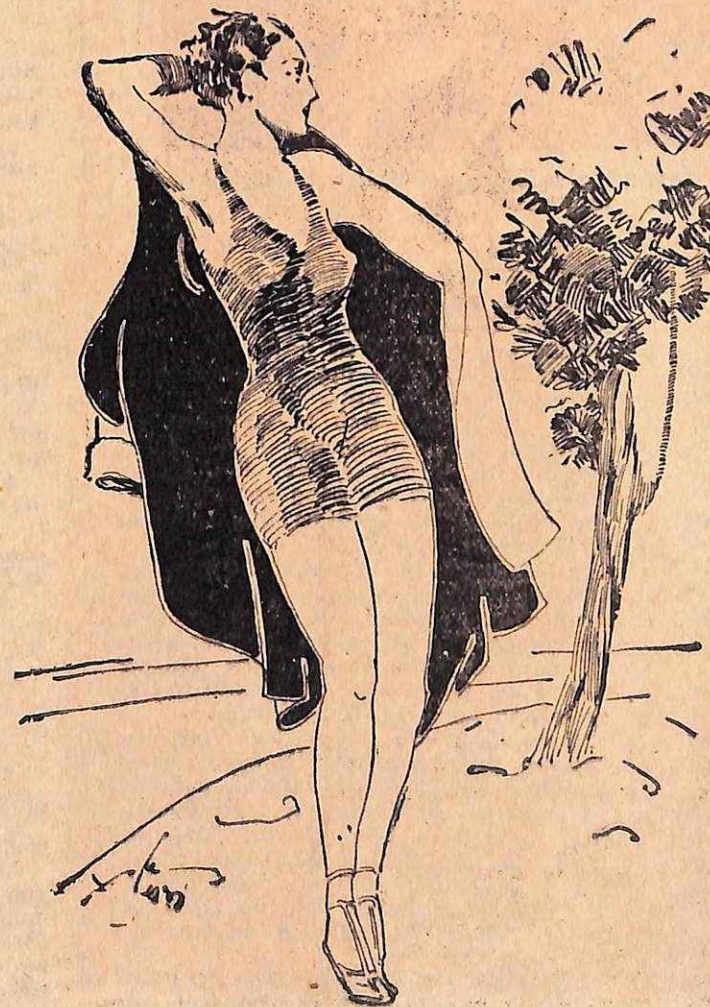
—Και τώρα, δείξτε σε όλους αυτούς πως χαμογελάτε σε μένα.

Και πάλι, η Λιάνα υπάκουσε. Τότε, σάν να υπάκουαν σ' ένα σημείο, μερικοί άνδρες γύρισαν τις πλάτες κι' απομακρύνθηκαν.

Καθώς προχωρούσαν κοντά-κοντά, έ-κείνος της είπε.

—Τι ιδέα σάς κατέβηκε, δεσποινίς; Μου επιτρέπετε;

Της έπιασε το μπράτσο.

Τινάχτηκε και κύτταξε ολόγυρά της.

—Αφήστε με! του είπε κατακόκκινη η Λιάνα και τραβήχτηκε.

—Με συγχωρείτε, έρημή μου ξανθή σει-ρήνα.

Και της έδειξε μια εφημερίδα που εί-τε τυπωμένη την έξης άγγελία: «Νεαρά ξανθή σειρήνα έρημη, αποφάσισσα να έξη συντροφιά, τουλάχιστον για τον Δε-καπενταύγουστο, θα φορή στη πλάξ θρέ-γκενε χρυσό κοστούμι. Θα διαλέξη φί-λο μ' ένα χαμόγελο».

Ποιος να της είχε παίξει αυτό το παιχνί-δι; Ή άγγελία ήταν άσφαλως γι' αυτήν, γιατί σε όλη την πλάξ δεν υπήρχε άλλο χρυσό κοστούμι. Γι' αυτό, όλοι οι άνδρες...

—Με συγχωρείτε, του είπε, δεν είχα ιδέα...

Κι' αφήνοντας τον νέο κατάπληκτο, έ-σπευσε σ' ένα παργιόν, όπου έβγαλε το χρυσό κοστούμι του μπάνιου και φόρεσε το φόρεμά της.

Βγαίνοντας από εκεί, είδε καθισμένη κάτω από μια πράσινη σκηνή, την Ρε-νάτα, που σηκώθηκε κι' έσπευσε προς αυτήν, με πονηρό χαμόγελο:

—Πώς είσαι αγάπη μου; Φεύγεις κι' όλας. Δεν ήρθαν οι δικοί μου κι' ήλθα να σε βρω...

—Σ' ευχαριστώ, αγάπη μου, αποκρίθηκε η Λιάνα, έντ' στο μυαλό της κάποιος επανελάμ-βα: «Αυτή ήταν, αυτή!» Ήσαν απαραίτητο να την αποφύγη. Κι' είδε σάν απολύτρωση εκεί-νον που βρισκόταν εκεί-κοντά. Ήσαν πραγματικά ένας ώραιος νέος, πολύ κομψός και την κύ-ταζε με τέτοιο τρόπο...

—Εσφίξε το χέρι της φίλης της.

—Ωρβουάρ στην Ρώμη, είπε στην Ρενάτα.

Κι' έσπευσε προς τον νέο:

—Φεύγω, του είπε. Είναι γρα-φτό έσείς να με σώσετε, Αύτη τη φορά, από μια γυναίκα. Αύ-τη δημοσίευσε την άγγελία: την μισώ.

—Σας συνοδεύω... Έχω αυ-τοκίνητο.

Το ένστικτο άραγε να της ά-πεκάλυψε πως ήταν ο άνδρας των όνειρων της; Γιατί αυτό συ-νέβη πέρσει και φέτος ποιος ξε-νέβη η Λιάνα με τον Μάριο—εί-ναι το όνομα του νέου—που θα περάσουν τον Δεκαπενταύγουστο. Ίσως να καταφύγουν σε καμ-μιά έρημη ήλιόλουστη πλάξ η σ' ένα χωριουδάκι χαμένο στις άγρες ενός ποταμού...

Μαζί, πάντως—κι' αυτό είναι το κυριώτερο.

Πόσο ευχαριστημένη ήταν η Λιάνα εκείνη την στιγμή...

Ίσως να μην αποκαλύψουν το μέρος, γιατί είναι ξεροχο πρό-μα ή μοναξιά σε δυο άτομα...

ΜΑΡΙΟ ΟΡΤΕΝΣΙ

Ο γοητευτικώτερος ήθοποιος του Αμερικανικού κινηματογράφου Γκάρυ Κούπερ σε μια όμοια φωτογραφία του.

Ο ΓΚΑΡΥ ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ο Γκάρυ Κούπερ θεωρείται σήμερα ως ένας από τους γοητευτικώτερους πρωταγωνιστές του κινηματογράφου. Και όμως ο Γκάρυ δεν υιοθέτησε, απέναντι των γυναικών, την συμπεριφορά που ονομάζεται «μοντέρνα» και συνίσταται στο να τις μεταχειρίζεται κανείς με μεγάλη αδιαφορία σαν να ήταν κι αυτές άγρια. Απεναντίας ο Γκάρυ θεωρεί τις γυναίκες ως πλάσματα μυστηριώδη τα οποία πρέπει κυρίως να φοβάται και να σέβεται κανείς...

Τον καιρό που ο Γκάρυ έπαιζε τους ρόλους κάου-μπόι, έρωτευμένοι με την πρωταγωνίστρια την οποία κατέληξε να νυμφευθεί ύστερα από πολλές και ποικίλες περιπέτειες, οι έρωτικές σκηνές δεν ήταν πολλές στα φιλμ. Κατά κανόνα, υπήρχε μια κλασική έρωτική σκηνή στο τέλος που μς έδειχνε τους δυο πρωταγωνιστές αγκαλιασμένους ν' ανταλλάσσουν το πρώτο τους φιλί.

Μά οι καιροί άλλαξαν και ο κινηματογράφος εξελίχθη. Στις αρχές της αλλαγής αυτής, είναι αλήθεια ότι ο δύστυχος Γκάρυ κατατρόμαξε με την ιδέα ότι γρήγορα θα τον έβαζαν να

ποδοθή έναν ήρωα ρομαντικό κ' έρωτευμένο. Μόλις το άνετέθη να γυρίσει ένα φιλμ με την Έστερ Ράλστον, έμαθε ότι θα είχε να παίξει φλογερότατες σκηνές μαζί της. Τρομοκρατημένος στη σκέψη αυτή... δεν έβρισκε τίποτα καλλίτερο από το να πάρη τις θαλίτσες του και... δρόμο! Και αν ο σκηνοθέτης Φράνκ Λόυντ δεν έτρεχε στον σταθμό να τον φέρη πίσω με πολλά παρακάλια, υποθέτω ότι ο Γκάρυ θα έτρεχε ακόμη!

Χρειάστηκε να εξαντληθούν όλα τα εύγλωττα επιχειρήματα του διευθυντού και του σκηνοθέτου για να τον πείσουν να αποφασίσει να παίξει τον «έρωτευμένο». Και είχαν δίκιο, γιατί σήμερα ο Γκάρυ θεωρείται ο «ιδεωδέστερος τρυφερός έραστής της θόνης».

Στην ζωή του Γκάρυ δυο γυναίκες έπαιξαν μεγάλο ρόλο: Η πρώτη ήταν η Λούπε Βελέζ, η μελαχρινή μεξικανική στάρ με το έκθαμβωτικό χαμόγελο. Επί τρία ολόκληρα χρόνια, από το 1930 έως το 1933, το Χόλλυγουντ και όλος ο κόσμος του κινηματογράφου δεν μιλούσαν παρά για το ειδύλλιο Γκάρυ-Λούπε. Παντού και πάντοτε ήταν μαζί!

Όλα όμως έχουν ένα τέλος. Ο Γκάρυ πήγε να επισκεφθεί την Εύρωπη και την Αφρική και ύστερα από ένα απα-

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

ρακτικό χωρισμό οι δυο νέοι υπεσχέθησαν ν' αλληλογραφούν κάθε μέρα.

Πολύ συντόμως όμως τα γράμματα της Λούπε άρχισαν ν' αραιώνουν και μιά μέρα ο Γκάρυ μάθαινε τον γάμο της Λούπε Βελέζ με τον Τζόνι Βαϊσμούλλερ.

Στις 16 Δεκεμβρίου 1933, ο Γκάρυ παντρεύτηκε με την σειρά του την Βερόνικα Μπάφ, της οποίας η οικογένεια ήταν μιά από τις αριστοκρατικότερες οικογένειες της Νέας-Υόρκης. Η Βερόνικα πολύ χαριτωμένη και έντελώς ανεξάρτητη θέλησε να παίξει στον κινηματογράφο και την έποχή του γάμου της ήταν ήδη γνωστή στους κινηματογραφικούς κύκλους με το ψευδώνυμο Σάνδρα Σόου.

Η Σάνδρα και ο Γκάρυ ταιριάζουν θαυμάσια: είναι κι' οι δυο τους πολύ άπλοι και άντιπαθούν τον θόρυβο και την διαφήμιση. Η Σάνδρα μόλις έγινε κυρία Γκάρυ Κούπερ εγκατέλειψε την θόνη για ν' αφοσιωθεί στο σπίτι της.

Το νεαρό ζεύγος έχει μιά ωραιότατη έλλα στις Βερμούδες και η σελήνη του μέλιτος την οποία ήρθαν να περάσουν εκεί πριν από τρία χρόνια διαρκεί ακόμα...

ΙΕΡΑΡΧΙΑ

Ένας διάσημος σκηνοθέτης (όνομα και μη χωριό) πηγαίνει με τον βοηθό του στον ράφτη του για να διαλέξη ύφασμα για ένα νέο κοστούμι.

Ο ράφτης τους παρουσιάζει το δείγμα-λογότυπο των ύφασμάτων.

— Πώς σου φαίνεται αυτό; ρωτά ο σκηνοθέτης τον βοηθό του δείχνοντάς του ένα ύφασμα.

Ο βοηθός κυττάζει την ανάποδη του ύφασματος κι' απαντά:

— Δεν είν' άσχημο... Δεν είν' άσχημο...

— Κι' αυτό εδώ; συνεχίζει ο σκηνοθέτης δείχνοντας ένα άλλο ύφασμα.

— Δεν είν' άσχημο... Δεν είν' άσχημο... λέγει ο βοηθός που εξακολουθεί να κυττάζει την ανάποδη.

Βλέπει έτσι αρκετά ύφασματα. Στο τέλος:

— Μπορείς να μου πής, ρωτά ο σκηνοθέτης, για ποιο λόγο κυττάζεις μόνο την ανάποδη όψη του ύφασματος;

— Γιατί μου χαρίζετε τα κοστούμια σας μόνο όταν είναι πιχ κατάλληλα για «γύρισμα».

(Ε.Μ. Χωρίς καλαμπούρι).

ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ

Ο Βικτόρ Μπουσέ είναι ένας πολύ καλός ήθοποιος του κινηματογράφου. Καμιά φορά όμως στην ιδιωτική του ζωή είναι άτυχο.

Αυτή τη γνώμη ασφαλώς θα σχημάτισε κι' η πωλήτρια ενός μεγάλου υποδηματοπωλείου, η οποία άναγνωρίζοντας τον διάσημο ήθοποιό, έσπευσε να τον περιποιηθεί. Δεν άργησε όμως να μετανοήσει για την προθυμία της.

Ο Μπουσέ δοκίμασε άναρίθμητα ζευγάρια επί μιά ολόκληρη ώρα χω-

ρίς ν' αποφασίσει ακόμα. Το ζευγάρι που είχε στα πόδια του τού πήγαινε θαυμάσια κι' όμως εκείνος δεν ήταν ευχαριστημένος.

— Δεν έχετε, λέγει στην πωλήτρια τίποτα στο ίδιο μέγεθος, μά φαρδύτερο;

— Έχω τό... κουτί! απαντά η πωλήτρια που έχει χάσει πιχ την υπομονή της.

ΜΑΤΑΙΗ ΠΕΙΡΑ

Γυρίζεται η ταινία «Μπετόβεν».

Σ' ένα φτωχικό κρεβάτι ο Χάρρυ Μπάρ, που υποδύεται τον Μπετόβεν ψυχωρραγεί ανάμεσα σ' ένα μικρόφωνο και τρείς κινηματογραφικούς προβολείς. Το μακιγιάζ του είναι υπέροχο. Το πρόσωπο του καλλιτέχνη, κόκκινο και σκαμμένο συγχρόνως που σου κάνει κακό. Τον ίδιο πόνο αισθάνεται βλέποντας την διστακτική κίνηση του δεξιού χεριού του, το τρεμούλιασμα των χειλιών — που φαίνονται τρομερά φυσικά και καθόλου θεατρικά —, όλη την δόνηση του προσώπου, όλη την εξάντληση της άρρώστιας...

Νομίζει κανείς ότι έχει μπροστά του έναν πραγματικό έτοιμοθάνατο.

Ο Χάρρυ Μπάρ έχει... πεθάνει άπειρες φορές στον... κινηματογράφο: Πέθαινει στον «Ντάβιντ Γκόλντερ», πεθαινει στον «Πολωνοεθραίο», πεθαινει στους «Αθλίους», πεθαινει στον «Ταράς Μπουλμπά», πεθαινει τώρα στον «Μπετόβεν». Αυτό καταντά ένα είδος μακάβριας κλίσεως!

Έρχεται ο σκηνοθέτης Άμπελ Γκάνς:

— Σε λίγο θα άρχισι η «άγωνία» σας. Δεν είναι ανάγκη να σάς δώσω οδηγίες...

— Πράγματι, λέγει ο Μπάρ, μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο. Από τον καιρό που παίζω τους πεθαμένους, έμαθα πιχ.

Μένει σκεπτικός ένα λεπτό και σέ λίγο προσθέτει άφηρημένα, όνειροπόλα:

— Κι' όμως όταν αυτό μου συμβή σ' αλήθεια, δεν θα τα καταφέρνω καλύτερα από τους άλλους! Οι πρόβες δεν θάχουν όφελήσει σε τίποτα!

ΜΕΝΝΙΕΣ

Η χαριτωμένη γαλλίς στάρ Ζερμαίν Όσέ πρωταγωνιστεί στο φιλμ «Όμορφόκοσμος» με τον Μωρίς Ρεμό, την Ζαν Προβό και τον Φίλιπ Έρσάν.

Ένα ωραιότατο φιλμ είναι η «Κατάσκοπος Έλσα». Πρωταγωνιστούν ο Λάιονελ Άτγουιλ, η Γερτρούδη Μίκαελ και ο συμπαθέστατος Χέρμπερτ Μάρσαλ.

Η Ίζαμπελ Τζιούνελ και ο Ρικάρντο Κορτέζ πρωταγωνιστούν στην ταινία «Η σκιά της άμφιβολίας».

Η Μαυρίνη Νήτριχ βρίσκεται στο Παρίσι όπου παρήγγειλε άπειρες τουσλέττες και καπέλλα.

Το νέο φιλμ της Άνναμπέλλας είναι τα «Φτερά της αύγης». Η Άνναμπέλλα υποδύεται τον ρόλο μιάς χορεύτριας.

ας. Μαζί της πρωταγωνιστεί ο Χένρυ Φόντα.

Η νεαρωτάτη γαλλίς στάρ Ντανιέλ Νταριέ, ύστερα από τις τελευταίες επιτυχίες της, προσεκλήθη στο Χόλλυγουντ.

Ο Ρενέ Πυζόλ «γυρίζει» ένα ωραίο φιλμ «Πωλείται παρελθόν». Πρωταγωνιστούν η Ζαν Όμπερ, η Ζινέτ Λεκλέρ, ο Πιέρ Μπρασσέρ, η Τερέζ Ντορνύ και ο Άκισταπάς.

Η χαριτωμένη γαλλίς πρωταγωνίστρια Σιμόν Σιμόν γυρίζει επί τέλους ένα φιλμ τον «Κοιτώντα κοριτσιών» με τον Χέρμπερτ Μάρσαλ και την Ρουθ Τσάττερτον.

Η Καίτη Γκάλλιαν ύστερα από μιά προσωρινή έκλειψη από την θόνη επέτυχε ένα σπουδαίο ρόλο στο φιλμ «Η όπερα κατά της τζάζ» όπου θα παίξει μαζί με την Γκλάντις Σουάρτ, τον Τζωρτζ Ράφτ και τον Τζακ Όκν.

Ο Τζίμμι Στούαρτ ήταν ο άχώριστος συνοδός της Τζιντξερ Ρότζερς από του χώρισε με τον Λιού Άνδρε. Ύστερα άρχισε να δείχνεται πολύ περιποιητικός στην Βέντι Μπάρρυ και προηγουμένως γενναίος καυγάς μεταξύ της Τζιντξερ και της Βέντι. Προτού όμως συμβή τίποτα ο άστατος Τζίμμι έσπευσε να τις εγκαταλείψει και τις δυο και να άραβωνισοθή με την Άλνις Φέυ.

Μιά τελευταία φωτογραφία της πεντάμορφης Καρόλ Λομπ, με μιά εξαιρετική πούκα λέντα από μαύρο σατέν.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Οι δυο νέοι προσπαθώντας να απομακρυνθούν από το Φλαβινύ, ανταμώνουν στο δρόμο τους ένα γεροδικό σύνταγμα.

Η Μαρκέλλα τρομαγμένη αορίζει να τρέξει και ο Μαρτέλ, παρ' όλης της προσπάθειάς του την χάνει από κοντά του. Όταν το σύνταγμα πέρασε σαν θύελλα, η Μαρκέλλα άναζε τη τον Μαρτέλ, αλλά δεν τον βρίσκει...

Εν τω μεταξύ στην Γκλωριέτ περιμένουν την επάνοδο του Γκοντεφρουά. Ο Ζερβαί φλέγεται από την επιθυμία να εκδιπλωθεί. Θέλει να μιλήσει της Βέρθας, να συκοφαντήσει, να εκθέσει περισσότερο τον Γκοντεφρουά στα μάτια της.

Ο Γκοντεφρουά πάλι ήταν και αυτός άποφασισμένος να τα πει όλα της Βέρθας να την δώσει από την πλάτη της γι' αυτόν, να της πει τι έκανε γι' αυτήν, για να ξαναβρεί την κόρη της, και ό,τι αν την πήρε, δεν την πήρε για την προίκα της, την οποία έχει ξεδέψει επίτηδες, αλλά γιατί την αγαπούσε. Όσον αφορά την περιουσία, τώρα θα της απέκλυπτε ότι εκείνος είχε και όχι εκείνη, αφού είναι κάτοχος πολλών εκατομμυρίων που τα έκανε στην Αυστραλία.

«Στόν γάμο σου, θα της πω, έσθ' ήσουν ή φτωχή και έχω ό πλούσιος».

31. (Η συνέχεια)

Τα χρόνια που πέρασαν στην Αυστραλία μου έδωσαν όχι μόνον την έντελλή ύγεια—κι' άς ήμουν καταδικασμένος απ' όλους τους γιατρούς όταν έφυγα—μα με έκαναν και πλούσιο. Είχαμε ανακαλύψει με τους συντρόφους μου μια εξαιρετική φλέβα χρυσού και τα κέρδη που αναλογούσαν στο μερίδιό μου ήταν περισσότερα από δώδεκα εκατομμύρια... Σας παντρεύτηκα, Βέρθα, από έρωτα, κι' άς ήσασταν, για μένα, φτωχή... Πιστεύετε κατα σι' αλήθεια ότι δεν αξίζω να μου ζητήσετε συγγνώμη; Ήθελα να κατακτήσω μόνος μου την αγάπη σας, χωρίς να σας αποκαλύψω την περιουσία μου που δεν την ήξερε κανείς εκτός από τον συμβολαιογράφο μου... Θέλησα να σας κατακτήσω μόνο με τη δύναμη του έρωτός μου... Στάθηκε ανίκανος να σας εκφράσω αυτό που αισθανόμουν... Σας αγαπούσα πάρα πολύ! Σας αγαπούσα τόσο που δεν εύρισκα λέξεις για να σας το πω... Κι' όταν πια τέλος έτοιμαζόμουν να σας εξομολογηθώ την αγάπη μου, μου κλείσατε το στόμα με την περιφρόνησή σας και την σκληρότητά σας... «Αν ήξερα ότι η κόρη σας αυτός ήταν ο Ζερβαί, δεν ήμουν βέβαιος ότι ήταν πεθαμένη, δεν θα περίμενα τόσο καιρό για να σας κάνω αυτή την εξομολόγηση, και το βράδυ του γάμου μας, θα βρισκατε στο δωμάτιό σας την Μαρκέλλα να σας αψώνη τα χέρια...»

Αυτά είχε σκεφθεί ο Γκοντεφρουά. Αλλά σκόπευε να πει στη γυναίκα του, όταν θα επέστρεφε.

Μά, την αγαπούσε τόσο πολύ που έτρεμε παρ' όλα αυτά, σκεπτόμενος την τρομακτική λύπη που θα προξενούσε στην μητρική της καρδιά.

Και να γιατί δεν τολμούσε να πάει άμέσως στο σπίτι του. Είχε ανάγκη να σκεφθεί ακόμα. Έκανε έκκληση σ' όλο το θάρρος του.

Αργά-αργά, καθίζοντας κάθε ένα-τό βήματα στους σωρούς των πετρών κατά μήκος του δρόμου, ο κόμης ανέβαινε προς το μέγαρο της Γκλωριέτ.

Μια στιγμή, σκέφθηκε τον Ζερβαί. «Αν εμπιστευόταν τους δισταγμούς του σ' εκείνον; Σκεφτόταν ότι θάταν ίσως καλύτερα προτού αποκαλύψει τίποτα στην Βέρθα, να πάει να βρει τον καλό Ζερβαί, και να τον παρακαλέσει να προετοιμάσει την Βέρθα στην τρομερή είδηση που της έφερνε.

Ο Ζερβαί ήταν επιδέξιος. Η Βέρθα αισθανόταν γι' αυτόν μια ζωηρή συμπάθεια.

Κι' αυτός ο ίδιος, ο Γκοντεφρουά, είχε νοιώσει, από καιρό, τη γοητεία της γλυκύτητάς του, της απλότητάς του, της πολύ μεγάλης άφουσιάς του στην όποια μπορούσε κανείς να στηριχθεί οποιαδήποτε ώρα τον χρειαζόταν. Γιατί να μην καταφύγει και τώρα σ' εκείνον;

Ο κόμης είχε φθάσει στο δασάκι που χρησίμευε για πάρκο στη Γκλωριέτ.

Ο ήλιος ύφωνόταν. Παλαίνοντας με τους δισταγμούς του και τις αγωνίες του, ο Γκοντεφρουά έκανε περισσότερο από τέσσερις ώρες για να διασχίσει το διάστημα που χωρίζει το μέγαρο από το σταθμό του Σεδάν, διαδρομή που δεν χρειαζόταν περισσότερο από μια ώρα.

Όσο όμως πλησίαζε στη Βέρθα, οι δισταγμοί του εξαπλώνονταν, οι ανησυχίες του εξαφανίζονταν.

Μερικοί άνθρωποι φοβούνται τον κίνδυνο όταν βρίσκονται μακριά, και ο φόβος τους εξαφανίζεται εύθως μόλις τον πλησιάσουν.

Ο κόμης πήρε ένα μονοπάκι που έκοβε το πάρκο, διασχίζοντας τον κύριο δρόμο του και ώδηγοσε ακριβώς κοντά στη γρίλλια της εισόδου.

Αφού περπάτησε καμιά πεντακοσάρια μέτρα, στάθηκε απότομα.

Στο κύριο δρόμο του πάρκου, στην άκρη του μονοπατιού που ακολουθούσε ο ίδιος, του φάνηκε ότι διέκρινε έναν άνθρωπο. Και ανέγνωρισε ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ζερβαί.

Τάχυνε το βήμα του και έφθασε στον κύριο δρόμο την στιγμή ακριβώς που ο Ζερβαί έστριβε τη γωνία διευθυόμενος προς τον κήπο του μεγάρου.

—Τι πάει να κάνει ο Ζερβαί στην Γκλωριέτ, τέτοιαν ώρα; διερωτήθηκε ο κόμης.

Στην αρχή, μια υποψία πέρασε απ' το μυαλό του, την όποια απομακρύνει όμως άμέσως. Σκέπτεται ότι είναι εγκλημα να υποψιαστεί την Βέρθα και κοκκινίζει για την σκέψη του.

Μπορεί απλούςτατα ο Ζερβαί να πλη-

γαίνει να ρωτήσει κανέναν εργάτη ή κανέναν κηπουρό αν ο Γκοντεφρουά επέστρεψε κατά την νύχτα.

Πραγματικά η εξήγηση αυτή του φαίνεται πολύ φυσική.

Αντί να ακολουθήσει το μικρό μονοπάτι ο Γκοντεφρουά παίρνει με τη σειρά του τον κύριο δρόμο.

Είναι η στιγμή που ο Ζερβαί διακρίνει την Βέρθα στο παράθυρό της. Και ο κόμης επίσης, την αντιλαμβάνεται. Χωρίς να σκεφθεί άπιστοχωρεί άμέσως μέσα στα δέντρα, για να μη γίνει αντίληπτος: ύπακούει σ' μια προφύλαξη άδικαιολόγητη, ένστικτη μά συγχρόνως άκατανίκητη.

Ο Ζερβαί περνά από μπροστά του, διευθυνόμενος προς την γρίλλια. Ο Γκοντεφρουά τον αφήνει να περάσει, χωρίς να τον σταματήσει, χωρίς να του μιλήσει.

Και ο κόμης δυσκολεύεται να τον άναγνωρίσει, τόσο πολύ άλλαγμένο του φαίνεται το πρόσωπο του Ζερβαί την στιγμή αυτή. Δεν έχει πια εκείνο το αίωριο χαμόγελο, στο όποιο τους είχε συνηθίσει όλους.

Ο καλός Ζερβαί δεν ξέρει ότι τον παρατηρούν. Είναι ο αληθινός εαυτός του. Έχει βγάλει για λίγο δευτερόλεπτα την μάσκα της υποκρισίας. Τα γαλανά μάτια δείχνουν κάποια κτηνώδη βιαιότητα. Φαίνεται ότι ο άνθρωπος αυτός δεν συγχωρεί ποτέ.

Τα χείλη του, άχρωμα, είναι χαμηλωμένα και αφήνουν μια άνασσα σύντομη, δυνατή, λαχανιασμένη σά να είχε τρέξει. Κι' όμως περπατά μ' ένα βήμα άργό. Τα κανονικά, σχεδόν όμορφα, χαρακτηριστικά του, είναι οκαμμένα από μερικές ρυτίδες που αποκαλύπτουν την άνηλεη σκληρότητα, την παγερότητα της καρδιάς του.

Και ο Γκοντεφρουά που τα άντελήφθη όλα αυτά με μια ματιά, διερωτάται με άπορία:

—Μά είναι σι' αλήθεια ο καλός Ζερβαί; Πολύ μακριά ακόμα από το άμψη στο μυαλό του υποψία, ο κόμης εξακολουθούσε να τον παρακολουθού.

Ο Ζερβαί διέσχισε τη γρίλλια που δεν ήταν ποτέ κλειδωμένη.

Ο Γκοντεφρουά προχώρησε σιγά και παρατήρησε.

Εκεί κοντά στις πρασιές, ένας κηπουρός ήταν ήδη επί το έργο. Σ' αυτόν άπετάθη ο Ζερβαί και άντηλλάξε μαζί του μερικές λέξεις.

Ο Γκοντεφρουά άπείχε αρκετά και ήταν αδύνατο ν' άκούση τι έλεγαν.

Ύστερα ο Ζερβαί και ο κηπουρός διευθύνθηκαν μαζί προς το μέγαρο.

Η Βέρθα είχε άποσυρθεί πάλι στο δωμάτιό της. Το παράθυρό της ήταν τώρα κλειστό.

Τι πήγαινε να κάνει ο Ζερβαί στην Γκλωριέτ, σ' μια ώρα τόσο πρωινή;

Ο κηπουρός θά του είχε βέβαια ότι ο κόμης δεν είχε επιστρέψει ακόμα από το ταξίδι του.

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

Τότε λοιπόν, για ποιο σκοπό φαινόταν ότι ήθελε να μιλήσει στη Βέρθα;

Μια δεύτερη υποψία πέρασε από το μυαλό του Γκοντεφρουά: η σκέψη μιας προδοσίας.

Αντίθετα προς τις διαταγές του, ο Ζερβαί πήγαινε άραγε ν' αποκαλύψει στη Βέρθα ποιός ήταν ο σκοπός του ταξιδιού του κόμητος και τι είχε άπακολουθήσει;

Γιατί όμως θά έκανε μια τέτοια προδοσία;

Ο κόμης προαισθανόταν άόριστα ότι την ώρα αυτή έμελλαν να λεχθούν σοβαρά πράγματα, από την Βέρθα και τον Ζερβαί, πράγματα που ένδιέφεραν την εύτυχία τη δική του, και έπρεπε με κάθε θυσία να τ' άκούσει...

Βιαστικά έκανε τον γύρο του κήπου, άόρατος πίσω απ' τον τοίχο.

Μπήκε από μια πορτούλα που ώδηγοούσε στον λαχανόκηπο και έτρεξε ως το μέγαρο, όπου μπήκε σιγά-σιγά με προφυλάξεις.

Στην μεγάλη αίθουσα του ίσογειού, όπου ήταν η σκάλα, περίμενε λίγα λεπτά. Τα βαρεία βήματα του κηπουρού που κατέβαινε έκανε να τρίζουν τα σκαλιά.

Πήγε να είδοποίηση την Βέρθα για την παράξενη αυτή επίσκεψη, σκέφθηκε ο κόμης.

Ο κηπουρός κατέβαινε εκείνη την στιγμή το τελευταίο σκαλοπάτι και καθώς άντίκρυσε τον κόμητα λίγο έλειψε ν' άφήσει μια φωνή καταπλήξεως. Μά ο Γκοντεφρουά του έφραξε το στόμα με το χέρι του...

—Σώπα... ούτε λέξη... του είπε χαμηλόφωνα.

—Θά σιωπήσω, άπήντησε ο κηπουρός προσπαθώντας να συνέλθει.

—Από ποιά έρχεσαι;

—Πήγα να είδοποιήσω την κυρία κόμησσα ότι ο κύριος Ζερβαί έχει πολύ σοβαρά πράγματα να της άνακοινώσει.

—Τόσο πρωί;

—Ναι. Ήθελε να της πει πρό της άφίξεώς σας.

—Μπα! Όστε το πράγμα έπείγει τόσο πολύ; Περίεργο! Και ο Ζερβαί είναι την στιγμή αυτή με την κόμησσα;

—Όχι. Περίμενει στο κάτω σαλόνι, να τον είδοποιήσω αν η κυρία κόμησσα μπορεί να τον δεχθώ.

Ο κόμης έμεινε ένα λεπτό σιωπηλός κι' ύστερα πήρε το χέρι του κηπουρού:

—Σεζάρ, είσαι ικανός να κρατήσεις ένα μυστικό;

—Είμαι.

—Όρκίσου μου ότι δεν θ' αποκαλύψεις στον Ζερβαί την επίτροφή μου...

—Τό όρκίζομαι στον κύριο κόμητα.

—Όρκίσου μου ότι δεν θά του πεις ούτε άπόψε ούτε ποτέ... Άργότερα, ίσως σ' άπαλλάξω της υποσχέσεώς σου.

—Τό όρκίζομαι!

—Μπράβο. Είσαι ένα καλό παιδί, κηπουρέ.

κατ' εύθειαν ν' άνοίξει την πόρτα που συγκοινωνούσε με το σαλόνι. Έρριξε μια ματιά. Το σαλόνι ήταν άδειο. Άφησε να ξαναπέσει η πορτιέρα.

Έτσι θά μπορούσε να τ' άκούη όλα. Η καρδιά του χτυπούσε.

Παρ' όλα αυτά δεν ένιωθε κανένα δισταγμό. Νόμιζε κανείς ότι η Μοίρα τον έσπρωχνε να κάνει ό,τι έκανε. Πολλές φορές οι πιο σοβαρές άποφάσεις στη ζωή δεν έχουν άλλη δικαιολογία από μια ένστικτη ώθηση.

Μόλις κατέβασε την πορτιέρα και ο Ζερβαί μπήκε. Έμεινε μόνος ένα-δυο λεπτά.

Ύστερα ο Γκοντεφρουά άκουσε μια πόρτα ν' άνοίγεται, και μερικά άνάλαφρα βήματα στο χαλί.

Μια φωνή φοβισμένη, η φωνή της Βέρθας, η φωνή που άγαπούσε τόσο, έπια άμέσως:

—Τι σημαίνει, Ζερβαί, αυτή η έπισκέψις, σ' τέτοια ώρα; Έχετε λοιπόν μια τόσο ένδιαφέρουσα είδηση να μου άναγγελλετε;

Ο Ζερβαί δεν άπήντησε τίποτα. Παρ' όλη την αυτοκυριαρχία του, παρ' όλη την δύναμη της υποκρισίας του, ήταν πολύ συγκινημένος, πολύ ταραγμένος.

Όλες οι καταστάσεις που είχε δημιούργήσει ο ίδιος έδώ και τόσα χρόνια, συγκεντρώνονταν, θά μπορούσε να πει κανείς, την στιγμή αυτή: δεν άποτελούσαν πια παρά μια κατάσταση της όποιας ήταν κύριος και την όποια θά διηύθυνε όπως ήθελε, σύμφωνα με το μίσος του, με την φιλοδοξία του, σύμφωνα με ό,τι σκληρό έκρυβε μέσα του.

Σιωπούσε.

Ο Γκοντεφρουά άκουσε και πάλι την φωνή της Βέρθας:

—Δεν άπαντάτε. Τι συμβαίνει λοιπόν το τόσο σοβαρό; Ποιές συμφορές μπορούν να με πληγώσουν, που να είναι όδυνώτερες άπ' αυτές που όπέφερα ως τώρα; Μιλήστε!

Μά την φορά αυτή η γλυκειά φωνή της έτρεμε. Η Βέρθα φοβόταν. Και η σιωπή άκόμη του Ζερβαί τρώαζε τον Γκοντεφρουά.

Ο άνδρας άπεφάσισε τέλος να μιλήσει:

—Πρέπει πρώτα να σας εξηγήσω, Βέρθα, γιατί ήρθα σ' εμάς τόσο άκατάλληλη ώρα. Δίστασα πολύ πριν έρθω και σ' εμάς λίγο θά καταλάβετε για ποιά λόγο. Ήθελα να σας μιλήσω προτού επιστρέψω σ' εμάς.

«Αν ο κόμης επέστρεφε χθές το βράδυ, ίσως να μη σας έλεγαν ποτέ τίποτα άπ' όσα θά σας πω τώρα. Ή άργοπορία του μου φάνηκε ότι ήταν μια συμβουλή που μου έδινε η τύχη, μια διαταγή να μιλήσω... Κι' έπειδή ο σύζυγός σας μπορεί να επιστρέψει σ' λίγες ώρες με το πρωινό τραίνο, ήρθα τόσο νωρίς για να μην ταραξώ τίποτα τη συνομιλία μας...

—Εξηγηθήτε, Ζερβαί, είπε η Βέρθα γιατί με κάνετε ν' ανησυχώ.

—Βέρθα, είπε εκείνος γλυκά, συνηθίζατε πάντα να μου μιλάτε στον ένικό...

—Την στιγμή όμως αυτή, δεν ξέρω γιατί μου προξενείτε φόβο...

—Τότε είμαι πολύ δυστυχισμένος, γιατί πέρασα όλη μου τη ζωή επιζητώντας την εύτυχία σας και ποτέ δεν θά βρήκα έναν φίλο πιο άφωτισμένο από μένα...

Έκείνη κατάλαβε τον διακριτικό και πεινυμένο για την άρωτική εξομολόγηση

Ο Γκοντεφρουά προχώρησε σιγά και παρατήρησε.

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Πέτρος Κυριακός

Δέκατρο του «Λαού». Πέρασαν χρόνια, πολλά χρόνια από τότε. Μια βραδυά που παίζεται ή επιθεώρηση «Ρωμαιοπούλα» του άειμνηστου Δημητράκου. Έργο καλό, σάν όλα που έγραψε ο μεγάλος συγγραφέας. Ήθοποιόι: έτσι κ' έτσι, γιατί λάβετε υπ' όψει σας πώς πρόκειται περί συνοικιακού θεάτρου.

Ένα καινούργιο αστέρι, ο Πετράν, μεσουρανή. Όχι που τούδωκε πρωταγωνιστούντα ρόλο ο συγγραφέας. Ίσα-ίσα που ο ρόλος του δέν...λέει μεγάλα πράματα. Αυτό όμως δέν...παίζει ρόλο! Ο νεαρός ήθοποιος αναλαμβάνει και καθήκοντα συγγραφέως: θέζει δικά του. Ξέρει ότι η αποστολή του είναι ενά γελάση ο κόσμος. Και βρίσκει το έξης: δυο συνάδελφοί του, ο Δρακάκης κ' ο Λαμπάκης του λένε: «Δέν λές και το δικό σου;» Παρακάλια δέν θέλει ο Πετράν: παρουσιάζει ένα μπαγλαμαδάκι στολισμένο με κορδέλλες κ' αρχίζει να το κουρδίζει, μιμούμενος τον ήχο με το...στόμα! Είναι τόσο διασκεδαστικό το θέαμα που κ' οι πιο απαιτητικοί θεαταί δέν μπορούν να συγκρατήσουν τα γέλια τους! «Άρα...η αποστολή εκπληρώνεται—με το παρσπάνω μάλιστα! Ο γεωφώτιστος όμως δέν αρκείται στο μπαγλαμαδάκι. Κ' άλλα να...δοῦν τα μάτια σου! Βγάζει απ' την τσέπη του το «μπεγλέρι», κάτι σάν άπομεινάρι, ούρα κομπολογιού, που το έχει θαφτίσει ο ίδιος τόσο εύγχα...

Στα παρασκήνια, σέ λίγο: Σέ ζητά ο Μελάς.

Οι ήθοποιόι περιστοιχίζουν τον Πετράν που, άτάραχος, ρωτά τον οδηγό πότε ξαναβγαίνει. Τί είναι αυτός ο Μελάς; Δέν έχει ιδέα...

—Καλέ, είναι ένας κριτικός...

«Θά είναι κανένας Κρητικός που κάναμε φαντάροι μαζί στον ίδιο λόχο», σκέπτεται ο νεοσύλλεκτος της ελληνικής σκηνής που άφρηρέτησε πριν από λίγο καιρό. «Άλλη έννοια δέν ξέρει στην λέξη κρητικός... που την άγνοεί άλλος διόλου με γιώτα!»

Ένας κοντόχοντρος κύριος βρίσκει-ται έξωφικα μπροστά του.

—Εσύ είσαι ο Κυριακός; του λέει. Μπράβο! Έχεις ταλέντο... Δέν μου λές όμως, πώς διδάχτηκες;...

Ο Πετράν δέν άκούει λέξη παραπάνω. Ούτε καταλαβαίνει τί του λέει ο «Κρητικός» που δέν θυμάται να τον είχε ποθενά συστρατήση... Είναι ή ώρα του να βγεί στην σκηνή. Το καθήκον πρό παντός...

Και παρατάει σύξυλο τον συνομιλητή του...

Την επομένη, στην δοκιμή, μεγάλο σούσουρο σπέν θάσσο. Οι ήθοποιόι περικυκλώνουν τον Κυριακό, μόλις τον βλέπουν από μακριά, με την έφημερίδα στο χέρι:

—Κύττα! Σούγραψε ο Μελάς!

«Ολόκληρο άρθρο, δέν είναι άστέια. Καλέ, είναι δυνατόν να γραφτούν ποτέ τόσα πολλά για ήθοποιό συνοικιακού θεάτρου; Ή κριτική, με την ύπογραφή

φαρδιά-πλατεία «Σπύρος Μελάς» καταλήγει ως έξης: «Με τον Κυριακό ξεχνιέται ο θεατής, δέν βρίσκειται σέ θέατρο, γίνεται ένα σκηνή και κοινόν...»

Τρία προσόντα, άπαραίτητα για να διαπρέψη κανείς στο είδος, είχε ο Πετράν: Μπόμπιρας άκόμη, παιδί του λαού, που μεγάλωσε μέσα στον πετροπόλεμο, άπεκάλυψε τα τρία προσόντα του κατά τον πιδ...άφάνταστο τρόπο. Κρίνατε και μόνοι σας: Σάν τους άγιοιό παιδάς της ηλικίας του, ο Πετράν γυροῦσε τους δρόμους το καλοκαίρι κ' όπου έβλεπε καρπουζόφλουδα της έβασε χέρι

Πέτρος Κυριακός.

—δεύτερο χέρι, δηλαδή—άρκει να ξεχωρίζει λίγο κόκκινο άπάνω. Μην ξεφνίζεσθε, φίλοι άναγνώσταί και θεατικές άναγνώστριες: είναι ήθη και έθιμα του συνοικιακού πεζοδρομίου. Μια μέρα, έβλεπε μια καρπουζόφλουδα με μπόλικο κόκκινο στο πεζοδρόμιο, στα πόδια τριών θαμώνων του καφε-νείου. Την όρέγεται. Πώς να την πάρη όμως, χωρίς να γίνη αντίληπτός; Με τρόπο πλησιάζει, κάθεται κοντά τους, στο πεζοδρόμιο, περιμένει να ζωηρέψη ή συζήτηση για να βρή την ευκαιρία. Τελοςπάντων την κρατά στο χέρι. Έκελιν την στιγμή, τον αντιλαμβάνονται. Πώς να σωθή το φιλότιμο; Έδω χρειάζεται έφευρετικότητα. Παίρνει την καρπουζόφλουδα κ' αρχίζει να τρέχει, τραγουδώντας:

«Θά το κά-νω
βα-πο-ρά-μ...».

Αυτά είναι τα περίεργα της μοίρας. Μια καρπουζόφλουδα, μια κοινή καρπουζόφλουδα έγινε άφορμή να άποκαλυφθούν τρία προσόντα του Κυριακού σέ νεαρωτάτη ηλικία—τότε που είναι

πολύ δύσκολο να ψυχολογήση κανείς τον άνδρα του μέλλοντος...

□ □

Πολλές φορές οι άναγνώσταί του «Φαντάζιο» κ' οι σημερινοί της «Έβδομάδος» διαβάζουν κάτι ωραιότατους στίχους λυρικούς κ' αισθηματικούς με την ύπογραφη «Πέτρος Κυριακός». Λίγοι είναι όμως εκείνοι που ξέρουν ότι ο ποιητής δέν είναι άλλος απ' τον Πέτρο Κυριακό, τον θιασάρχη—ήθοποιό του «Καζινό». Τους στίχους τους διακρίνει πολύ αίσθημα, μια άνώτερη πνοή. Έχουν και μια πρωτοτυπία, το στυλ που τους κάνει να ξεχωρίζουν. Σήμερα, για τους άναγνώστες της «Έβδομάδος» θά δημοσιεύσω αυτά τα δυο άνέκδοτα ποιήματα του Κυριακού, χαρισμένα στους φίλους μας:

ΤΟ ΠΙΟΤΟ ΤΗΣ ΑΡΝΗΣΙΑΣ

Έβρηκα ένα πιστό της άρνησιδας που τόχε μια γοηά μαγίστρα...
Μούδωκε κ' ήπια αίμα της όχειας
να σ' άρνηθώ, καρδιοραγίστρα.
Σάν ήπια όμως το αίμα του φιδιού—
που να μην τπιννα καλλιώτερο—
έγινε ο νοῦς μου σάν μικρού παιδιού
και σ' άγαπάω πλειότερο...

ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ...

Για όποιον θά περίμενε την καλή του μόνος
οι στιγμές μακραίνονται
και γίνονται χρόνος—
μα κ' αν πάλι είναι κοντά
γιατί τότε, τάχα,
όλοι οι χρόνοι γίνονται
μια στιγμή μονάχα;

Ο Κυριακός έχει άνέκδοτο δόλοκληρη συλλογή. Πότε θά την έκδώση όμως; Μυστήριο. Όπως είναι άγνωστο κ' αν θά την έκδώση ποτέ. Όχι που είναι άμελής. Τόν άπασχολεί όμως τόσο πολύ ή δουλειά του... Σκεφθήτε μόνο πώς κάθε έργο που πρόκειται ν' άνεθί στο «Καζινό», ο Κυριακός το «συζητεί» ανούμερο προς νούμερο, «στίχο προς στίχο», «πρόζα προς πρόζα» με τον συγγραφέα... Ευχάριστο και ξεκούραστο θαρρούν οι θεαταί το έπάγγελμα του ήθοποιού. Πού να ήξεραν όμως τί κρύβεται πίσω απ' τα παρασκήνια:

«Απόξω απ' το χορό πολλά τραγούδια λένε», άναφέρει κάποια παροιμία.

□ □

Ο Κυριακός θά έδρεπε δάφνες κ' ως...εὐθυμογράφος... Είναι πολλά χρόνια τώρα, το 1923 νομίζω, που ο ύποφαινόμενος, συντακτάκος του τότε έκδομένου περιοδικού «Εὔα», του άπεκάλυψε το ταλέντο αυτό:

—Γιατί δέν γράφεις εὐθυμογραφήματα, Πετράν;

—Δέ θαρρεύσαι...

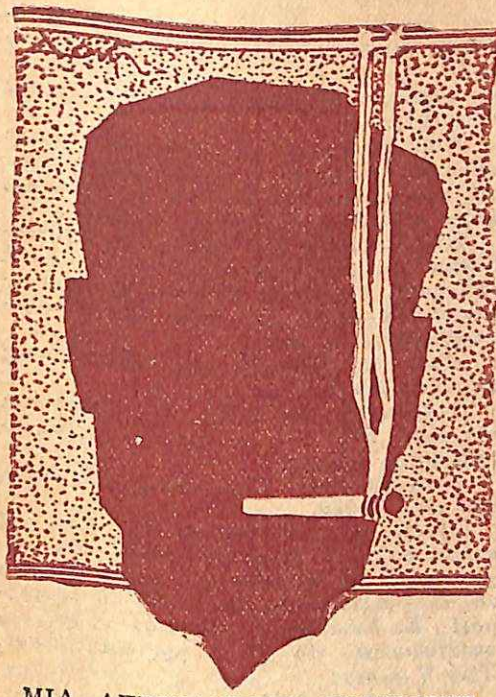
Έν τούτοις υπερνικήθηκε ή χαλαρά αντίσταση του Κυριακού που δέχτηκε να τα ύπαγορεύη στον ύποφαινόμενο. Θυμώμαι την έπιτυχία που είχαν τότε δημοσιευόμενα με το ψευδώνυμο «Καρκαλέτορας».

Σύνθετο ταλέντο ο Κυριακός, καθώς έβλεπετε...

□ □

Ή μόνη φορά που ο Κυριακός πελάγωσε κυριολεκτικά, ήταν όταν πάτησε

(Το τέλος στη σελίδα 44)

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

Μάρτεν Ντάλ βγήκε κείνο το βράδυ ευδιάθετος όπως συνήθως από την «Δέσχη Ζωοφίλων» και, αντί να πάει το πρώτο ταξί που περνούσε από μπρός του, προτίμησε να πάη στο σπίτι του με τα πόδια.

Ήταν άρχες Ιουλίου και ή άτμόσφαιρα ήταν μάλλον άποπνικτική. Ένας βραδυνός περιπατών έστω και στα βουλεβάρτα δέν μπορούσε παρά να του κάνη καλό. Θά διευκόλυνε την χώνεψή του θά τον ξεκούραζε και έτσι θαπαιρνε ένα καλό ύπνο ως το πρωί.

Διέσχισε κατά μήκος τα μεγάλα βουλεβάρτα και, όταν έφθινε ότι είχε πεζοπορήσει άρκετά, έστριψε και μπήκε σ' ένα παράλληλο δρόμο για να συντομεύση την άπόσταση που τον χωρίζει από το σπίτι του.

Ο δρόμος αυτός ούτε πολύ περαστικός ήταν ούτε και άπλετα φωτισμένος. Ήταν πανόλεπτος ώστόσο αν και τον Μάρτεν Ντάλ πολύ λίγο του έμελε για το σκοτάδι.

Ξαφνικά, πρόβαλε πίσω από ένα δένδρο της δενδροστοιχίας ένας γιγαντώσιμος άντρας.

—Στόπ χίρ, τζέντλεμαν!

Ο Μάρτεν Ντάλ σταμάτησε στη θέση του πανέτοιμος για κάθε ένδεχόμενο.

Ο άγνωστος ώστόσο φορούσε στολή άστυνομικού.

—Τί τρέχει;

—Έχω ανάγκη της βοήθειάς σου.

—Της βοήθειάς μου;

—Ναί. Πρόκειται να πιάσω ένα κακοποιό.

—Και τί με μέλει έμένα;

—Γνωρίζεις τους νόμους μας τζέντλεμαν;

—Πάνω κάτω.

—Ένας άστυνομικός έχει το δικαίωμα να σταμάτηση τον πρώτο τυχόντα διαβάτη και να ζητήσει την βοήθειά του σέ ώρισμένες περιπτώσεις.

—Αν ο διαβάτης άρνηθή. Τρεΐς έως δεκαοχτώ μήνες φυλάκη.

—Τό έρω.

—Τόσο το καλλίτερο. Θά με βοηθήσης να πιάσω τον κακοποιό που περιμένω.

—Έξαργάται.

—Από τί;

—Από την περίσταση. Σέ ώρισμένες μόνο περιπτώσεις έχεις το δικαίωμα να άπαιτήσεις την συνδρομή διαβάτου. Βρισκόμαστε σέ μια από τις περιπτώσεις αυτές.

—Ανοήτως.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Ο Σουλτάνος

ΜΕ ΤΙΣ ΤΡΕΙΣ ΚΗΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

—Πρόκειται;...

—Ένας μεγάλος διαρρήκτης. Είναι ο δρόμος που παίρνει κάθε βράδυ. Όπου και να ναι θά περάση. Έξ' άλλου δέν είναι από κείνους που αντίτάσσουν λυσσαλέα αντίσταση. Το πολύ-πολύ να το δάλλ στα πόδια. Θά τον κυνηγήσουμε και θά τον πιάσουμε. Αυτό είν' όλο.

Ο Μάρτεν Ντάλ το βρήκε άρκετά διασκεδαστικό. Το κάτω-κάτω, ήταν και ή περίπτωση αυτή μια μικρή περιπέτεια. Δέν ήταν άλλωστε και λιγάκι έρασιτέχνης ντέκετιβ;

Θά κατεδίωκε ένα κοινό διαρρήκτη με έναν άγνωστό του άστυνομικό.

—Δάτε όλ, ράτ'!

Ο ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ

Ξαφνικά, ένας άνθρωπος φάνηκε απω μακριά, που προχωρούσε με προφυλάξεις σάν να ήθελε να βεβαιωθεί αν παρακολουθεται ή όχι.

—Αυτός είναι! λέγει ο άστυνομικός. Κρύψου πίσω από το άπέναντι δένδρο!

Ο Μάρτεν Ντάλ έσπευσε να συμμορφωθεί και, ύστερα από ένα λεπτό, ο άγνωστος κακοποιός περνούσε καταμεσής του δρόμου.

Ο άστυνομικός ξεπετάχτηκε πρώτος.

—Στόπ! Χίρ!

Ο άγνωστος όπισθοχώρησε ένα βήμα φέροντας το χέρι του στην τσέπη του. Την ίδια στιγμή παρατήρησε και τον Μάρτεν Ντάλ ο όποιος δέν είχε κουνηθή από τη θέση του.

—Έπεσα λοιπόν σέ παγίδα; ρώτησε σηκώνοντας τα χέρια του.

Την στιγμή όμως που ο άστυνομικός προχωρούσε προς αυτόν, άναγκάστηκε την ψυχραιμία του που την είχε χάσει για λίγες στιγμές, βλέποντας ότι ήταν κυλωμένος και άρχισε να τρέχει σάν παλαβός.

—Απάνω του! δορυθήκη ο άστυνομικός τρέχοντας κατόπι του.

Ο Μάρτεν Ντάλ άρχισε κ' αυτός να τρέχει μόνο και μόνο για να είναι έν τάξει με τον νόμο. Όστόσο, ο άστυνομικός κέρδιζε έδαφος. Δέν άπείχε πιά από τον άγνωστο παρά λίγα βήματα. Σέ λίγα δευτερόλεπτα όλα θά τελείωναν και ο Μάρτεν Ντάλ θά μπορούσε να πάη στο σπίτι του.

Η περιπέτεια του έκεινης της νύχτας ήταν νερόπλυμα!

Έξαίρετική αίσθηση του έκαμε όμως ένα πράγμα.

Πώς ο άστυνομικός αυτός που έκανε καρτέρι σ' ένα κακοποιό περίμενε μόνοι και αναγκάστηκε να ζητήσει την συνδρομή ενός

Έξαίρετικώς ένδιαφέρουσα

αυτότελης περιπέτεια του

ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

διαβάτου; Δέν ύπήρχαν τηλεφωνα εκεί κοντά να άποταθή στο πλησιέστερο τμήμα; Και πώς καταδιώκόντας τον τώρα δέν σφύριζε τουλάχιστον;

Ξαφνικά, ο άγνωστος που προπορεύταν λίγο περισσότερο τώρα, γιατί ο φόβος άσφαλώς θά του είχε δώσει φτερά, σταμάτησε σέ μια πόρτα και πρόφρασε να την άνοιξη και να χωθή μέσα στο κτίριο.

Δέν πρόφτασε ώστόσο και να κλείση την πόρτα ξοπίσω του. Ο άστυνομικός τον είχε καταφθάσει και δάξοντας το πόδι του στην πόρτα τον έμπόδισε να κλείση.

Άλλη έκπληξη για τον Μάρτεν Ντάλ!

—Πώς! λοιπόν ένας κακοποιός κατοικούσε σέ τόσο καλό δρόμο και μάλιστα σέ τόσο εύπαρουσίαστο κτίριο;

Άλλά πριν συνέλθη και από την έκπληξη του αυτή, μια άλλη τον άπολήθωσε πλάι στον άστυνομικό ο όποιος έξακολουθούσε άφωνος, να σπρώχνη την πόρτα.

Ο κακοποιός φώναζε! Ζητούσε βοήθεια!

—Βοήθεια! Κάθριν! Κάθριν! Τρέξε! Ά-

νοίξε τα παράθυρα και φώναξε! Κάθριν!...

Με ένα δυνατό σπρώξιμο όμως και μια βλαστήμια, ο άστυνομικός κατώρθωσε ν' άνοιξη την πόρτα.

Μια ολιγόλεπτη πάλη σώμα με σώμα έπικολούθησε, στο τέλος της όποιας ο Μάρτεν Ντάλ είδε τον κακοποιό να πέφτη ύπτιος.

Και, πριν καλά-καλά καταλάβη αν ο κακοποιός ήταν πεθαμένος ή άπλώς άναίσθητος, δέχονταν από τον άστυνομικό ένα έσφονικό και τρομερό χτύπημα στο κεφάλι.

Ένα πέπλο του σκοτεινιάσε το φως του και σωριάσθηκε καταγής μ' ένα πτυγμένο έπιφάνημα.

Η περιπέτεια του κείνης της νύχτας... δέν ήταν και τόσο νερόπλυμα!

Ο «ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ»

Όταν ύστερα από ώρες συνήλθε και άνοίξε τα μάτια του, είδε πάνω από το κεφάλι του μια γωνιστή του φυσιογνωμία που τον κύτταζε στοργικά.

—Γειά σου Σούμερ! Πώς τέτοια ώρα στο δωμάτιο μου και πώς μπήκες;

Ο διάσημος άστυνομικός όπισθοχώρησε ένα βήμα.

—Για δες πρώτα αν βρίσκεσαι στο σπίτι σου...

Ο Μάρτεν Ντάλ άνασηκώθηκε, έτριψε τα μάτια του και είδεν ότι βρισκόταν μέσα σέ ένα δωμάτιο που δέν ήταν δικό του. Λίγο πιδ πέρα απ' αυτόν είδε άλλες άγνωστές του φυσιογνωμίες. Μια νέα κοπέλλα που με το μαντηλάκι της σκούπιζε τα δάκρυά της και μερικώς κυρίους που την περιστοιχίζαν.

Γιατί έκλαιγε ή νέα κοπέλλα.

Άλλο κρεβάτι.

Κάποιος έαπλωμένος!

Πεθαμένος ή άναίσθητος;

Αυτός τί γύρευε εκεί μέσα;

Μια σουβλιά στο κεφάλι, ένας βαρύς σάν μολύβι πόνος, του τή θύμισε όλα.

—Αί θωμάει! Ο πόλιςμαν! Πού ε-

ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Ευρωπαίος μονάρχης που έχει καταρρίψει κάθε ρεκόρ μακράς βασιλείας είναι μία γυναίκα: η βασίλισσα της Ολλανδίας Βιλελμίνη. Ανέβηκε στον θρόνο το 1890, άρα βασιλεύει επί 46 συναπτά έτη. Αν ο Αλφόνσος της Ισπανίας δεν έξεθρονίζετο, θα είχε αυτός το ρεκόρ.

Έχετε ποιά είναι η ηλικία... της άνθρωπίνης εξυπνάδας; Είναι 450000 έτών! Τό άνεκάλυψε ένας Ολλανδός σοφός. Ο ίδιος ο σοφός θεοαιώνει ότι η άνθρωπίνη εξυπνάδα, μόλις έχει φθάσει στα μισά της ανάπτυξής της. Όποτε, θα γίνουμε ακώμη εξυπνότεροι...

δου ένα μέσον πολύ απλό και πολύ ενκόλο για να θεβαιωθείτε αν ένα σφιδάρι έφαρμόζει και λειτουργεί τελείως: είναι να το θγάλετε και να το ξαναθάλετε στη θέση του απ' την άναποδη. Αν μπαίνω θγάλη και από το μέρος αυτό καλά, τότε έφαρμόζει τελείως.

νας παράξενος σοφός, θάλθηκε να έξακριβώση... την ήχητικότητα μερικων πόλεων. Έτσι θρήκε ότι το Σιάγο άντηχει ως... «μιάσος», η Νέα Υόρκη ως... «τενόρος», και το Λονδίνο ως... «θαυτόνος». Πρόκειται περί των κραδασμών της άτμοσφαιρας από την κυκλοφορία.

ο σπουδαιότερο τοκ που έχει ύπογραφεί ως τώρα είναι αυτό που έδωκε ο περίφημος Αμερικανός δισηκατομυριούχος Πιερόν Μόργκαν. Είναι για το κολοσιαίο ποσό των δεκαπέντε εκατομμυρίων λιρών δηλ. επτά δεκατομυρίων 875 εκατομμυρίων δολαρίων!

συχνά έχει γίνει λόγος για την περίφημη συλλογή γραμματισμών του Γεωργίου του Ε' της Αγγλίας. Σημειώνωμε τώρα ότι η συλλογή αυτή περιέχει μόνον γραμματισμα των Έπικρατειών που είναι υπό το σήπτρον του άγγλικού στέμματος.

υβαίνει κάποτε, ένα ώρολόγι του χειριού που πηγαίνει έως τώρα καλά, να πάη πίσω ή μπρός αν το φορέση κινένας άλλος. Αυτό όφείλεται στο ότι το ρολόι που ήταν συνηθισμένο να λειτουργή με την θερμότητα του χειριού του κατόχου του... χάνει τα νερά του, σ' άλλο χέρι.

ατεσκευάσθη στην Εύρώπη ένα νέο είδος τζαμιού που προφυλάσσει από τον ήλιο. Το γυαλί αυτό επιτρέπει μόνο τα δυο τρίτα των ήλιακών ακτίνων να το διαπεράσουν, έλαττώνει δέ και την θερμότητα κατά τα τέσσερα πέμπτα. Έπίσης, έμποδίζει να το διαπεράσουν τα 70% του φωτός.

έν είναι μόνον οι Αμερικανοί που μπορούν να κανχώνται για τους διαφημιστικούς των έξωφρενισμούς, αλλά και οι Ιάπωνες. Ένα γιαπωνέζικο κατάστημα π.χ. διαφημίζει ότι «Οι θπάλληλοι μας είναι τόσο ευγενικοί, όσο ένας πατέρας του όποιου ζητούν την κόρη σε γάμο».

Βλαντιμίρ Σοκολώφ

Καταγωγή.— Ο Βλαντιμίρ Σοκολώφ γεννήθηκε στη Μόσχα στις 26 Δεκεμβρίου. Τώρα κατοικεί στο Παρίσι. Η διεύθυνσίς του είναι: 19, rue Monsieur, Paris.

Απαντά στις έπιστολές που λαμβάνει μόνον όταν τις βρίσκει ενδιαφέρουσες. Έδιαίτερα χαρακτηριστικά: Ύψος: 1.67 μ. Βάρος: 60 κιλά. Μαλλιά: καστανά σκούρα. Μάτια: καστανά. Δεν είναι λαίμαργος. Αγαπά την έξοχή, την πραγματική έξοχή. Ζη στην πόλη μόνο έπειδή του το επιβάλλει η έργασιά του. Έκτός από αυτές τις δυο πληροφορίες, δεν λέγει πολλά πράγματα για τον χαρακτήρα του, τον όποιον η γυναίκα του γνωρίζει καλύτερα από τον ίδιο. Στην πραγματικότητα δεν έκδηλώνει τίποτα απ' ό,τι αισθάνεται και αφήνει για το θέατρο και την όδόν έλες τις έκφράσεις των διαφόρων συναισθημάτων. Τη συνήθεια αυτή την απέκτησε στα νεανικά του χρόνια όποτε είχε προσληφθή σ' ένα θάσο Ιαπωνών και παρατήρησε ότι οι Ιάπωνες συνάδελφοί του έπεφύλασαν μόνο για το θέατρο την έκφραση των αισθημάτων και του χαρακτήρος των. Αγαπά το σπόρ και ειδικώς το τένις και την Ιστιοπλοία. Όδηγεί το αυτοκίνητό του και κολυμπά πολύ καλά, μά κατά την γνώμη του αυτό δεν είναι σπόρ.

Η ζωή του.— Σπουδάζει στο λύκειο της Μόσχας. Σε ηλικία 19 χρονών έγράφεται στη δραματική σχολή Στανισλάβσκυ και συγχρόνως παρακολουθεί πανεπιστημιακές παραδόσεις. Προσλαμβάνεται ως ήθοποιός στον θίασο Στανισλάβσκυ. Συγχρόνως κάνει την διατριβή του επί διδακτορία στη φιλοσοφία με θέμα τον Σοπενάουερ και στη φιλολογία με θέμα τον Λεκόντ ντε Λίλ. Έστερα παίζει στο θέατρο Καμερνύ που πηγαίνει τουρνέ στην Γαλλία και Γερμανία, κατόπι στο θέατρο του περίφημου Ράινχαρτ όπου ξαναφεύγει σε διάφορες τουρνέ. Έστερα παίζει σε διάφορα μεγάλα θέατρα της Γαλλίας την «Ατλαντίδα», τον «Ριχάρδο 3ο», τις «Όρνιθες».

Τά φίλμ του.— «Όπερα των 4 λεπών, Ατλαντίς, Στους δρόμους, Το μυστικό των Βορονισέφ, Λάκ-ό-νιάν (τον ρόλο του πατέρα της Σιμόν Σιμόν), Ναπολέον, Μαγιερλίγκ».

Επάνω στον ώκεανό

Έδώ και δώδεκα χρόνια κουρασμένος από την μονοτονία της ζωής και τον ήθεν πολιτισμό μας, ένας άνθρωπος ξεκινούσε από τον λιμένα των Καννών, στην Κυανή Ακτή, ολονόχως, επάνω σ' ένα κόττερο με πανιά, μήκος 11 μέτρων και πλάτους δύομισι.

Θά διέσχισε μόνος επάνω στο κόττερό του τον Ατλαντικό Ωκεανό, πηγαίνοντας στην Νέα Υόρκη.

Ήταν ο θρυλικός Γάλλος ποντοπόρος Άλλαιν Ζερμπώ.

Κανείς από όσους παρηκολούθησαν στις έφημερίδες το ταξίδι αυτό, ακόμη κι από τους πιο άδιαφορους στα ναυτικά πράγματα, δεν έμεινε άσυγκίνητος από τον μεγάλο τον άληθινό αυτό ήρωισμό που έδειξε ένας άνθρωπος, μένοντας 101 μέρες ολονόχως στον ώκεανό, μεταξύ ούραναυ και θαλάσσης, άντιμετωπίζοντας, όλες τις καιρικές αντίξοότητες, όλους τους θυμούς του Αιόλου και του Ποσειδώνος, ένωμένους, και στο τέλος φθάνοντας νικητής των στοιχείων... αλλά και του έαυτού του—πρό πάντων αυτό!—στην Νέα Υόρκη!

Το κατόρθωμά του ήταν πρωτάκουστο στα ναυτικά χρονικά.

Ο παγκόσμιος τύπος επί έβδομάδες έγραφε γι' αυτό. Βιβλία με περιγραφές του ταξιδιού. Ο Ζερμπώ ήτο ο ένδοξότερος άνθρωπος του έτους εκείνου.

Παραπλήσιο περιστατικό συνέβη πριν από τον Ζερμπώ, αλλά το πράγμα διέφερε πολύ. Πρώτα-πρώτα επρόκειτο για δύο αυτή την φορά και όχι για έναν: ήσαν οι Αμερικανοί Μπλάκπουρν και Σλόκουμ. Έπειτα αυτοί διέσχισαν τον Ωκεανό από δυσμών προς άνατολάς, πράγμα που είναι εύκολότερο, κατόπι έκαναν σταθμό στις Άζόρες και τέλος, διήνυσαν μόνον 2.000 μίλλια.

Η διαφορά όπως βλέπετε είναι άσκητό μεγάλη, μεταξύ των δύο κατορθωμάτων.

■ ■

Το παράδειγμα όμως του Άλλαιν Ζερμπώ, δεν άφησε από τότε ήσυχους πολλούς φίλους της θάλασσας, που ώνερευόνταν να καταρρίψουν το ρεκόρ του. Γιατί πολλά μαζί ρεκόρ είχε κερδίσει ο Ζερμπώ. Από το 1924 δεν πέρασε χρόνος που να μην αναγράφη ό τύπος και από μιά άπόπειρα μμήσεως του Άλλαιν Ζερμπώ. Όλες όμως οι άπόπειρες, έμειναν άπόπειρες, που δυστυχώς στοιχισαν συχνά και την ζωή στους τολμηρούς.

Τέλος, όμως, θεθήκε και ό τυχερός, μεταξύν όλων αυτών που κατάφερε να υπερνικήση κάθε δυσκολία και να φθάση από την Νέα Υόρκη στην Χάβρη.

Είναι... ένας ζωγράφος, ό κ. Μαρέν Μαρί. Μανιώδης των θαλασίων σπόρ ό κ. Μαρί, έκανε πολλά χρόνια επάνω σε γιάτ και Ιστιοφόρα. Έχει δηλ. φάγει την θάλασσα με το κοντάλι και έχει στο ένεργητικό του ένα προηγούμενο κατόρθωμα: τον διάπλου της άποστάσεως Γαλλίας—Αντιλλών, μόνος επάνω σ' ένα πλοιάριο.

Τώρα, κατόρθωσε με το κόττερό του «Αριέλλ» να διασχίση τον Ωκεανό από Ν. Υόρκης στην Χάβρη, όπου και έφθασε χωρίς άπεινταίο.

Υπάρχει όμως και πάλι μιά μεγάλη διαφορά μεταξύ των δύο άθλων: το πλοιάριο του Μαρί, είναι έφωδιασμένο με ρεκόρ ένώ ο Ζερμπώ ταξίδευε μόνο με πανιά.

Νύχτα με σερενάτα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΜΠΡΑΓΚΑΤΣΙ

Αν στις 7 Αυγούστου, φέτος, η «έν-ζεν» της ρεβύ του Καζίνου του Σάν Ρέμο δεν άρρωστούσε άπρόοπτα ό κ. Σμιθ, λιπρεζάριο του πασού, δεν θά ήταν ύποχρεωμένος να άγκαζάρη βιαστικά την Μάρα. Συνεπώς, έκείνη δεν θάμενε σ' ένα δωμάτιο της όδοϋ Ναπολέοντος και δεν θά συνέβαινε τίποτα από όσα συνέβησαν.

■ ■

Έκείνη την νύχτα, ένα τραγουδι έξυπνησε την Μάρα. Το ίδιο τραγουδι επανέληθη δυο τρεις φορές, χωρίς ό νυκτερινός τραγουδιστής να δείχνη την διάθεση ν' άλλάξη ρεπορτάριο. Η Μάρα έσκυψε απ' το παράθυρο κι είδε τον τραγουδιστή ξαπλωμένο σε μικρή άπόσταση από το φανάρι, να συνεχίζει την πένθιμη μελωδία.

—Έεε! φώναξε η Μάρα.

—Τι τρέχει; ρώτησε ό νέος και με την βία του ν' άνασηκωθή, χτύπησε το κεφάλι του στο φανάρι.

—Μ' έμποδίζετε να κοιμηθώ.

—Γιατί;

—Γιατί τραγουδάτε!

—Δεν σας άρρεσι το τραγουδι μου;

—Καλό είναι... τραγουδάτε όμως όλο το ίδιο!

—Καλά... Μπορείτε να κοιμηθήτε ήσυχη. Οά σωπάσω.

—Καληνύχτα, λοιπόν.

—Καληνύχτα.

Η περιέργεια όμως δεν άφησε και τον ρώτησε:

—Γιατί βρίσκεστε εκεί;

—Ξέχασα το κλειδί της έξωπορτας.

—Και τώρα, τι θα κάνετε;

—Περιμένω νάρθη κανείς.

Αλήθεια, μην έχετε κανέναν σιγαρέττο;

—Περιμένετε μιά στιγμή.

Πάρτε το σιγαρέττο. Καληνύχτα.

—Καληνύχτα... κι' εύχαριστώ.

Σε λίγο όμως μιά σκέψη βασάνιζε την Μάρα: «Τόν κακομοιρή. Μην κρυώση».

—Ψίτ! του φώναξε απ' το παράθυρο. Θέλετε ένα μαζί-λάρι;

—Όχι. Είμαι μιά χαρά έδω. Το πεζοδρόμιο δεν είναι σκληρό. Αν δεν νυστάζετε μπορούμε να φλυαρήσωμε.

—Τρελλαθήκατε; Καληνύχτα!

Έστερα από μισό λεπτό, την ρωτούσε:

—Τό δνομά σας;

—Μάρα.

—Υπάλληλος; Δακτυλογράφος;

—«Ενζέι» της ρεβύ του Καζίνου.

—Όχι-δά! Τι σύμπτωση! Είμαστε συνάδελφοι.

—Συνάδελφοι;

—Ακριβώς. Είμαι ό Αντρέα Βάλι που έπαιζα στην περσινή ρεβύ τον ρόλο του θυρωρού.

—Μά πώς βρισκόσαστε έδώ στο Σάν Ρέμο;

—Αναψυχή. Ξεκουράζομαι.

—Μήπως ζητάτε δουλειά;

—Δουλειά; Πώς σας κατέβηκε αυτό;

«Ένας καλλιτέχνης σαν κι' έμένα δεν ζητά δουλειά. Καμιά φορά μόνον... την δέχεται! Ξέρετε πώς η Λέιλα Χέρμς άρνήθηκε το συμβόλαιο που της πρότειναν γιατί δεν ήμουν έλεύθερος;

Τό κύτταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο συμπάθεια:

—Άκούστε, του έπρε, Είμαστε συνάδελφοι. Γιατί να παίρνετε ύφος; Μπορώ να μιλήσω με τον Σμιθ. Θά βρεθώ θέση για σας.

Έπιθυμούσε τόσο πολύ να τον βοηθήσει.

—Άκούστε, του έπρε, όταν μου είπατε πώς είμαστε συνάδελφοι, θυμήθηκα πώς σας είχα δη να βγαίνετε απ' το γραφείο του Σμιθ. Προχθές, δεν είναι έτσι;

—Και τι μ' αυτό; της έπρε με άδιαφορία. Είχα πάει για να τον άποχαιρετήσω.

—Έπί πλέον, συνέχισε η Μάρα χαϊδέυοντας του το χέρι, ήδη δυο φορές άνοιξε η έξωπορτα για να μιά κάποιος κι' έσεις δεν κουνηθήκατε απ' την θέση σας; Μπας και ξεχάσατε το μικρό ψέμμα σας; Όμολογήστε πώς δεν μένετε έδώ, ούτε πουθενά άλλου;

—Έκείνος έσκυψε το κεφάλι. Ήταν

Ναί. Θά σταματήσουμε στην τελευταία σκηνή, που είναι τόσο γλυκειά.

Σώπασαν για μιά στιγμή γοητευμένοι απ' το όρατο δράμα τοδ μέλλοντός τον. Έστερα της έπρε χαμογελώντας.

—Έχω μιά ιδέα. Αν έλεγα στον Σμιθ την άποψή μας συνάντηση; Τι όρατο σκέτς για ρεβύ θά μπορούσε να βγάλει. Ένας νεαρός αλήτης που τραγουδά μιά σερενάτα μέσα στην νύχτα. Μιά κοπέλα που τον βλέπει απ' το παράθυρο και τον έρωτεύεται.

Η νύχτα είναι γλυκειά κι' οι δυο τους τραγουδούν μαζί το «τραγουδι του άλλου».

—Εξοχα!

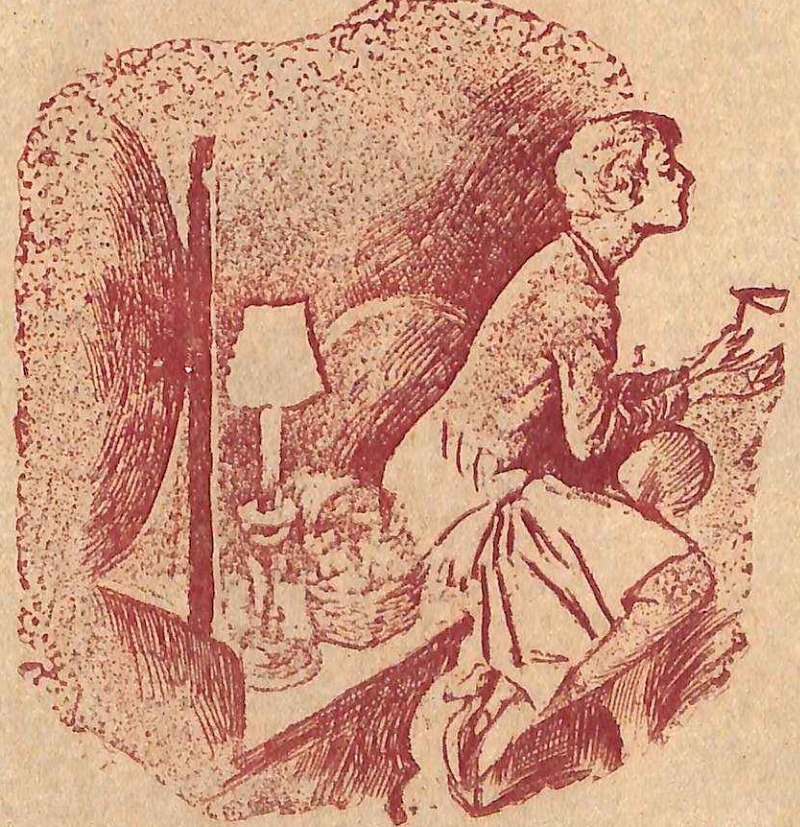
—Η νέα κατεβαίνει στον δρόμο ντυμένη στο άσχημο. Μεσα στα χρυσά μαλλιά της στραφτοκοπούν κοσμήματα.

Ο δυστυχισμένος αλήτης κάνει να φύγη, τρέχει όμως έκείνη, πετά ένα-ένα τα κοσμήματά της και μένει μόνο με την υπέροχη όμορφιά της.

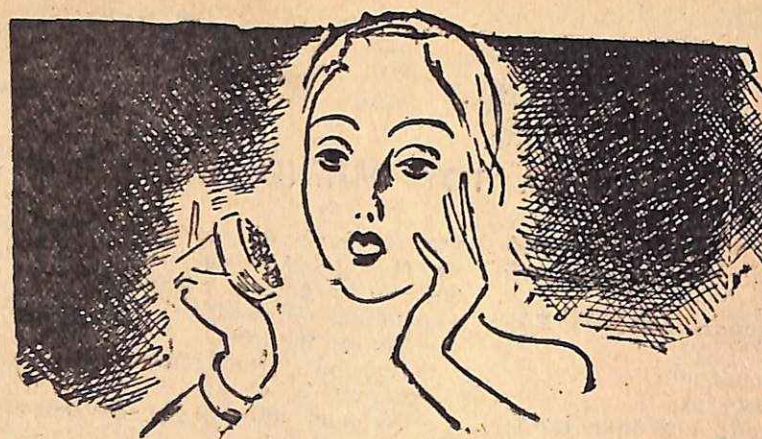
—Κι' έστερα;

—Τό γαμήλιο δείπνο... Σκέψου μόνον, καλή μου Μάρα, πώς είμαι πραγματικός αλήτης κι' ένα κομμάτι ψωμί θά ήταν το καλύτερο δείπνο... συνεχίζει εκείνος κοκκινίζοντας.

—ΜΑΡΙΟ ΜΠΡΑΓΚΑΤΣΙ

Η Μάρα έσκυψε απ' το παράθυρο

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΦΙΛΗ

Αναφερομένη σε κάποια προηγούμενη κουβεντούλα μου υπό τον τίτλον «Μην απελπίζεσθε» μία αναγνώστριά μου, την οποίαν ή Μοίρα πλήγωσε σκληρά, μου γράφει ότι νόμισε πως ή κουβεντούλα μου αυτή γράφηκε ειδικώς για κείνην. Προσθέτει όμως ότι εκείνη, ενώ ως τότε αντίστοιχόταν στα κτυπήματα της Μοίρας, τώρα πιά δεν βρίσκει την απαιτούμενη δύναμη γι' αυτό και ομολογεί ότι νικήθηκε και ότι αν δεν δίνει τέρμα στα βάσανά της είναι γιατί έχει κάποιον προορισμό ακόμα: να περιποιηθεί την ηλικιωμένη μητέρα της. Έχει όμως την Ικανοποίηση ότι σ' όλες τις συμφορές της, σ' όλα τα βάσανά της εξεπλήρωσε το καθήκον της μέχρι τελευταίας στιγμής.

Λοιπόν, όχι, αγαπητή μου φίλη. Δεν νικήθηκε, δεν μπορεί να νικήθηκε όσο κι' αν σκύψατε κι' εσείς το κεφάλι προ σωρινά (να είσθε βέβαιη γι' αυτό) όπως όλες μας άλλωστε την στιγμή του μεγάλου, το άβυσσικού πόνου. Όλοι μας νοιώσαμε τις στιγμές αυτές που μας δίνουν την εντύπωση ότι όλα καταρρέουν γύρω μας και ότι δεν μπορεί πιά να υπάρξει για μας χαρά στον κόσμο. Και όμως όλα περνούν, με τον χρόνο, πιστέψτε με. Κι' ο πόνος, κι' η δυστυχία, κι' η απελπισία...

Εσείς, αγαπητή φίλη, έχετε ένα λόγο σπουδαίο που πρέπει να σας δώσει εύκολα την ανακούφιση της καρδιάς σας και το απαιτούμενο θάρρος για ν' αντιμετωπίσετε πάλι τη ζωή με τις νέες ελπίδες. Και ο λόγος αυτός είναι ότι κάνατε το καθήκον σας ως συζύγου κι' ως Χριστιανής, όσο δύσκολο και δύσκολο κι' αν ήταν αυτό. Δεν υπάρχει καμιά υπέρτερη ικανοποίηση στον κόσμο από την εκπλήρωση του καθήκοντος. Αυτή πρέπει να σας βοηθήσει να νικήσετε τελειωτικά την απελπισία και την συντριβή της καρδιάς σας.

Δεν μπορώ να πω ότι δεν καταλαβαίνω και δεν δικαιολογώ τον πόνο σας, την οδύνη σας για το νέο πλήγμα που υπέστητε. Όμως επάνω από τον θάνατο, υπάρχει πάντα ή Ζωή... ή Ζωή με τα δικαιώματά της και τις υποχρεώσεις της. ή Ζωή που σας επιβάλλει να ζήσετε για την μητέρα σας, για σας. ή Ζωή που μαζί με τον χρόνο θα δώσει ένα βάσανο παρηγοριάς στην πονεμένη καρδιά σας και θα σας ανταμείψει κάποτε για όσα υποφέρατε ως τώρα...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΠΡΟΧΕΙΡΑ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τίποτα δεν είναι πιο διασκεδαστικό από το να έχουμε στην έξοχή μερικά απλούστατα όσο και πρακτικά φορεματάκια και να παριστάνουμε τις χωρικές! Να περιποιόμαστε τον κηπάκο μας μόνες μας, να ποτίζουμε τις γλάστρες μας τραβώντας νερό από το πηγάδι και να ταίζουμε τα κοτόπουλά μας. Τι λέτε;

Γι' αυτό στις εφετεινές συλλογές βλέπομε άπειρα φορεματάκια για την έξοχή, το ένα πιο χαριτωμένο από το άλλο.

Εκείνο που έχει την μεγαλύτερη επι-

Όραιοτατο φθινοπωρινό καπέλλο από φέρε μαρρόν με κωνικό τεπέ, γαρνιρισμένο μ' ένα ιντερό.

τυχία είναι το φόρεμα της «ήλιοθεραπείας» που είναι το πιο κατάλληλο για την έξοχή. Αφήνει την πλάτη και τα μπράτσα γυμνά κι' έτσι οι κινήσεις είναι εντελώς ελεύθερες. Στά μοντέλλα αυτά μοι ένα μικρό γιακαδάκι γύρω από τον λαιμό συγκρατεί το εμπρόσθιο μέρος του φορέματος. ή φούστα κουμπώνει πίσω.

Για τις δροσερές ώρες ή όταν πρόκειται να πάτε μόνη σας για ψώνια στην αγορά του χωριού, το φόρεμα αυτό συμπληρώνεται μ' ένα μπολερό ή μια φαρδεϊά ζακεττούλα.

Μά για νάχωμε ακόμα πιο νεανική εμφάνιση θα φορέσωμε το «φόρεμα-ποδιά», χωρίς μανίκια, που είναι τόσο πρακτικό. Το φόρεμα αυτό είναι μπροστά έντελως κουμπωμένο από πάνω έως κά-

τω, έχει ένα στρογγυλό γιακά και δυο μεγάλες τετράγωνες τσέπες στα πλάγια. Συμπληρώνεται με μια ζώνη πλεχτή. Σε μια από τις τσέπες μπορείτε να κεντήσετε τα άρχικά σας.

Για όρισμαμένα μοντέλλα, ή ανωτέρω κούπ συμπληρώνεται με μανίκια φουσκάτα, μανίκια-μπαλλόνια όπως λέγονται και στρογγυλές τσέπες. Τότε το φόρεμα είναι πιο άμυγιε και χρησιμοποιείται κυρίως για την ώρα του τσαγιού και για φιλικές επισκέψεις.

Ως ύφασμα μπορούμε να μεταχειρισθούμε τον λευκό πικέ, ή ακόμη καλύτερα το σαντούγκ ή το άλμπεν έμπριμέ. Αυτά όλα τα ύφασματα είναι πολύ κατάλληλα για την έξοχή, γιατί δεν φοβούνται ούτε το πλύσιμο ούτε το σιδερώμα.

Με τα φορέματα αυτά ταιριάζει ή δερμάτινη ζώνη.

Το φόρεμα-σεμιζέ δεν φοριέται καθόλου έφετος.

Φυσικά, ή ποικιλία των φορεμάτων εξαρτάται κυρίως από το σχέδιο και την κούπ των. Ακόμη περισσότερο όμως από την ποικιλία των ύφασμάτων που χρησιμοποιούνται τώρα.

Τα λινά και γενικά τα βαμβακερά ύφασματα είναι θαυμάσια για τα φορέματα αυτά. Είναι δροσερά, δεν τσαλακώνονται εύκολα, πλύνονται και σιδερώνονται και φαίνονται πάντα καινούργια.

Τα ανασάμπλ αυτά συνοδεύονται ως επί το πλείστον από μεγάλες καπελιν από παναμά ή πάγ' ντ' Ιταλί που γαρνίρονται με μια βελούδινη κορδέλλα στο χρώμα του φορέματος.

Για τα παπούτσια έχετε μεγάλη ποικιλία έκλογής από τα πρώτα πέδιλα ως τα σανδάλια πολυτελείας.

□ □

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ

—Συνηθίζονται πολύ τα μυτερά ντε-κολτέ πίσω στην πλάτη, γαρνιρισμένα με μια μεγάλη κολλερέτα.

—Πολύ έλεγκάντ για το βράδυ είναι μια τουαλέτα από όργαντινα μαύρη, πολύ φαρδεϊά, που έχει για μπροτούρα στον ποδόφυρο μια κορδέλλα γκλασέ ζωηρόχρωμη.

—Για το βράδυ επίσης είναι κατάλληλη ή τουαλέτα από λευκό σαντούγκ γαρνιρισμένη με λουλούδια άπλικαρισμένα.

—Για το ταξίδι φορούν ένα ντε-πιές από λαινάξ, γαρνιρισμένο με κεντήματα από μαλλί.

—Θά δούμε έφετος κομψότατα κοσμήματα από κόκκινο χρυσάφι, γαρνιρισμένα με μπριλλάντια.

—Από το άνοιγμα των ρεβέρ ενός ταγιέρ θά φαίνεται ένα όλόκληρο ζαμπό λουλουδιών καμωμένων από όργαντινα.

σεχίδες

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Στο προηγούμενο φύλλο σας έγραψα μερικές γενικότητες για τον αισθητικό ρόλο που παίζει το στήθος στην εμφάνιση της γυναίκας, εξηγώντας επίσης ότι οποιαδήποτε κατάσταση του στήθους δεν διρείεται παρά σ' ελάχιστες περιπτώσεις (όγκοι, μαστίτιδες, αδενώματα) σε τοπική αιτία, και ότι τις περισσότερες φορές έχει σχέση με την κυκλοφοριακή ίσορροπία και την γενική ύγεια του οργανισμού.

Το φυσιολογικό γυναικείο σύνολο, στο οποίο την πρωτεύουσα θέση κατέχει το στήθος, χωρίς αμφιβολία είναι αδιάσπαστα συνδεδεμένο με την κανονική λειτουργία του γεννητικού συστήματος.

Εκτός των παραδειγμάτων δηλαδή της γαλουχίας και των εμμήνων, που σας ανέφερα στο προηγούμενο άρθρο μου και από τον περιγραφόμενο παρακάτω μηχανικό σχηματισμό των μαστών αποδεικνύεται σαφώς ότι ή σχέση τους με την καλή κατάσταση των γεννητικών οργάνων.

Οι μαστοί της γυναίκας βρίσκονται ένα τέρωθεν του στήθους και στο μέσον ακριβώς αυτού και της μασχάλης. ή βάση τους είναι κολλημένη στον θωρακικό μύ και καταλαμβάνουν τον χώρο από την τρίτη ως την έβδομη πλευρά. Επειδή λοιπόν οι μαστοί βρίσκονται επάνω στο θωρακικό μύ, και επάνω στις πλευρές, κάθε παθητική κίνηση των μύων αυτών (θωρακικού και μεσοπλευριών) γενομένη διά καταλλήλων γυμναστικών ασκήσεων συνεπιδέρεει κάπως και την καλή λειτουργία, ενέργεια και την τόνωση των μαστών.

Ίδιως οι ασκήσεις αυτές είναι συντελεσματικώτερες όταν γίνονται από παιδικής ή λυγίας, λιγώτερο δέ αποτελεσματικές για τη μεγάλη ηλικία.

Πάντως όμως επιβάλλονται. Το είδος των ασκήσεων τούτων θά το περιγράψω στο προσεχές άρθρο μου.

Τα στήθη λοιπόν είναι άρτια όργανα των οποίων ή ιδανική φόρμα είναι ήμισφαιρική. Έν τούτοις πολλές φορές λόγω ανεπαρκούς μυϊκού υποστηρίγματος, παίρνουν μια αντίαισθητική μορφή, και τούτο γιατί το δέρμα, που τους περικαλύπτει, για διάφορες αιτίες από τις οποίες ή πιο συνηθισμένες είναι οι πολλές γαλουχίες, δεν διατηρεί το απαιτούμενο σφύγγος και τέντωμα για να συγκρατή τους λιπαρούς κι' αδενικούς ιστούς, που σχηματίζουν την έσωτερική μάζα του στήθους κι' οι οποίοι υπό τας άνω αιτίες, αυξάνουν έντονα πολύ. Υπό το δέρμα θρίσκουν δ λιπαρός ιστός, που στην ομαλή του κατάσταση, είναι μόν άνεπτυγμένος χωρίς όμως να είναι άφθονος. Πάντως, ή συρροή γάλακτος κατά την γαλουχία, καθιστά το στήθος πιο βαρύ, οι συνδετικοί ιστοί χαλαρώνονται και το στήθος γίνεται πλαδαρό.

Ανάλογο φαινόμενο παρουσιάζεται στις σωματώδεις γυναίκες, δηλ. οι λιπαρές συσσωρεύονται μέσα στο στήθος, το

επάνω στον κορμό. Τέλος οι άποχναστιές θεραπείες καταστρέφουν τρομερά και έχουν άμεσο αποτέλεσμα επάνω στο στήθος, γιατί με τον μεταβολισμό του θυρεοειδούς αδένος, και την αλληλοεξάρτηση μαζί του των προνομιούχων αδένων του οργανισμού, ή γεννητική λειτουργία και ή λειτουργία όλων των εξαρτωμένων από αυτά οργάνων, καθώς και των αδένων του στήθους είναι άπολύτως εξησθενημένη όποτε και γίνονται οι αδένες άτροφικοί, ζαρώνουν και δεν γεμίζουν πιά το σάκκο των μαστών, έξ ου και ή άτονία κι' ή πλαδαρότης των.

Οι γεννητικοί αδένες είναι στενώς συνηρημένοι με τους αδένες των μαστών, το δέ στήθος θεωρείται ως δευτερεύον όργανο του γένους. Τέλος ο άριστερός μαστός είναι ως επί το πλείστον μεγαλύτερος του δεξιού, αλλά μερικές φορές ή διαφορά αυτή είναι μεγάλη και καταφανεστάτη.

Πολλές δέ πάλι φορές ή παραλλαγή αυτή έμβάλλει τους άγνωστούς σαφώς τα πράγματα σε σφαλερές διαγνώσεις και τις πάσχουσες σε τρομερό έφιάλτη.

Στο έπόμενο άσκήσεις και πρόληψης της καταστροφής του στήθους.

Δερματολόγος Γ. ΛΑΔΑΣ

Τέσσερα κομψά και πρακτικά φορεματάκια: Το πρώτο γίνεται από λευκό πικέ γαρνιρισμένο με μεγάλα κεντημένα χροματιστά λουλούδια.— Το δεύτερο είναι από βαμβακερό ύφασμα κορμ με ρίγες μπλέ.— Κομπιά και ζώνη μπλέ.— Το τρίτο είναι από λευκό τουαλί με ζωηρόχρωμο γιακά, κομπιά και ζώνη. Μία γλάστρα με λουλούδια είναι κεντημένη με άριστερά στο κορμάκι με πολύχρωμο μολινέ.— Το τελευταίο είναι από σαντούγκ λευκό με άριστερά στο κορμάκι με πολύχρωμο μολινέ.— Το τελευταίο είναι από σαντούγκ λευκό μονόχρωμο, δουλιτσές μπλέ, γαρνιρισμένο με σαντούγκ λευκό μονόχρωμο.

ΘΕΩΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Μαρία, 25 χρονών.
Τζέννη, 22 χρονών, «φίλη της».

(Σουρούπο. Μισοξυπλωμένη στο ντιβάνι ενός μικρού σαλονιού, η Μαρία ρεμβάζει. Στο ξαφνικό άνοιγμα της πόρτας κάνει μια απότομη κίνηση).

Τζέννη (μπαίνοντας όρμητικά).—Καλησπέρα χρυσή μου. Σε ξάφνιασα. Δε με περιμενες πιά;

Μαρία.—Άργησες τόσο πολύ. Σε περίμενα. «Εδώ» όσο μπορούσα. Ύστερα άφησα τις σκέψεις μου να με παρασύρουν μακριά, πολύ μακριά. (Ρομαντικά). Σ' έναν κόσμο παράξενο κι' αλλοιώτικο.

Τζέννη (Σε τόνο κοροϊδευτικό).—Και στον κόσμο αυτό τον παράξενο κι' αλλοιώτικο, η μεγάλη μας συγγραφέας ξεχάστηκε. Ίσως ν' ακολουθούσε τ' άχνάρια κάποιων ονείρων της χαμένων...

Μαρία.—Πάλι τις εφρονιές άρχισες; Τζέννη (Στον ίδιο τόνο).—Ίσως πάλι, πούδς ξέρει, να ξεδιάλεγε εκεί τούς ήρωας του καινούργιου της ρομάντζου. (Σοδρά). Α προπό να σε συγχαρώ για τὸ τελευταίο σου. Χαριτωμένο. Πραγματικά χαριτωμένο. Έξυπνο, ενδιαφέρον, πρωτότυπο και αληθινὸ συγχρόνως.

Μαρία (Κολακευμένη).—Τὸ διάβασες; (Δύσπιστα). Μὰ πότε μάλιστα; Έγὼ αντίτυπο δὲ σούστειλα και στα βιβλιοπωλεία μάλιστα προχθὲς ἐκκλιφόρησε.

Τζέννη.—Αὐ καί... Θα ρεῖς πὸς ἐπειδὴ μὲ ξεχάσες; Μὰ ἐγὼ, παιδί μου, τὰ ἔργα σου δὲν τὰ διαβάζω, τὰ ρουφῶ. (Μὲ σημασία). Δὲν εἶμαι καὶ ἡ μόνη ἄλλωστε. Ἡ Δέλα, ἡ Νινέτ, ἡ Κατίνα, ἡ Τζούλια... (Σταματᾷ καὶ χαμογελά).

Μαρία (παρρησιάζοντας τὴν μὲ προσοχή).—Γιατί γελάς;

Τζέννη.—Μὰ εἶναι νὰ μὴ γελάσω. (Γελώντας). Δὲ θὰ μὴ πῆς τώρα πὸς δὲν ἐμπνεύστηκες ἀπὸ τὴ Τζούλια. Ἡ Τζούλια τοῦ ρομάντζου σου εἶναι ἡ Τζούλια ἀπαράλλακτη. Μὰ ἀπαράλλακτη!

Ἰδιο πρόσωπο, ἴδια γούστα, ἴδια φρασολογία, καί... ἴδιο ὄνομα.

Μαρία.—Θὰ μπορούσες νὰ προσθέτεις μὴ φαίνεται καὶ ἴδια ξαδιαντροπιά, δυσάρεστη κι' ἀπόλυτη.

Τζέννη (μὲ ψεύτικη συμπόνοια).—Τὴν καὶ μὲν τὴ Τζούλια, δὲ τὴν ἀγαπᾷς! Μὰ πὲς μου. Δὲ φοβήθηκες τὴν ἀγανάκτησή της; Δὲ συλλογίστηκες τὴ λύπη, τὴν ταπείνωση πὸς ἴσως θὰ αἰσθανόταν, ἀναγνωρίζοντας τὸν ἐαυτὸ της στὴν κάπως διεφθαρμένη σου ἡρώιδα;

Μαρία.—Τί παιδί πὸς εἶσαι καὶ μὲν! Ἄλλοιμον ἂν ἔπρεπε νὰ δείχνω ἐπιφύλαξη καθε φορὰ πὸς ἐμπνέομαι ἀπὸ κάποιον γνωστό μου, γιὰ νὰ κρεῖται ἕναν τύπο.

Τζέννη.—Εἶναι σωστὸ αὐτὸ πὸς λένε. Μαρία.—Ποιό;

Τζέννη.—Νά, ὅτι ἐσεῖς οἱ καλλιτέχνες εἰσθε ὅλοι λιγὰ ἐγωῖσται.

Μαρία (Μὲ ἀκρόατο ἐνθουσιασμό).—Ἡ τέχνη δὲν ἐπιδέχεται περαιοποιήσι. Γράφωμε ὅτι πᾶς ἀρέσει καὶ ὅπως μᾶς ἀρέσει. Καὶ γράφωμε γιὰ τοὺς πολλούς. Ὁ ἕνας, σὴ μόνος, τὸ καὶ ὁ μόνος, τὴς μόνος, πῶς

στεφί με, Τζέννη μου, δὲν ἔχουν σημασία. Τζέννη (Μαλακά).—Δὲν ξέρω, ἴσως νάχης καὶ δίκιο. Ἐπειτα...

Μαρία.—Ἐγὼ δίκιο.

Τζέννη.—Ἐπειτα καὶ ἡ Τζούλια δὲν φαίνεται νὰ «κατάλαβε». Νὰ τὴν ἐβλεπες ἀπόψε. Ὅλο κέφι καὶ χαρὰ! (Τονίζοντας καθε λέξη). Ἐ, εἶναι καὶ τὸ σπουδαῖο πὸς τὴς συμβαίνει.

Μαρία.—Τὸ σπουδαῖο; Ἄ, ναί, κάποιον καινούργιο πρόσκαιρο εἰδύλλιο. (Μὲ περιφρόνηση). Μὰς ἔχει δὲ συνηθίσει.

Τζέννη.—Καινούργιο ναί, ὄχι ὁμῶς καὶ πρόσκαιρο. (Ζωγράφ). Στ' ἀλήθεια δὲν ἔμαθες;

Μαρία.—Τί πράγμα;

Τζέννη.—Τὴν εἰδηση. Τὴν χαρμόσυνη εἰδηση. (Μὲ στίμφο). Ἡ Τζούλια μᾶς παντρεύεται.

Μισοξυπλωμένη στὸ ντιβάνι ρεμβάζει.

Μαρία.—Παντρεύεται; Ἡ Τζούλια; (Εἰρωνικά). Καὶ πούδς εἶναι ὁ ἐρτυχὴς θνητός, δὲ μὴ μὲς;

Τζέννη.—Ἐδὼ σὲ θέλω. Νὰ μαντέψης. (Μὲ διάση νὰ τὴς τὸ μάθῃ). Ποτὲ δὲ θὰ μπορούσες. Εἶναι...

Μαρία.—Μὰ λέγε λοιπόν.

Τζέννη.—Ὁ Πέτρος.

Μαρία (Ἐνθ' ἡλωμιάζει).—Ὁ Πέτρος. Ὁ Πέτρος... (Ἐπιμένοντας ν' ἀμφιβάλλῃ). Ποιὸς Πέτρος;

Τζέννη.—Ποιὸς Πέτρος; Μὰ... ὁ Πέτρος. Ὁ Πέτρος ὁ Παλῆρης. Ὁ δικηγόρος ντε.

Μαρία.—... Τζέννη.—Δὲν εἶναι παράξενο;

Μαρία.—... Τζέννη.—Ὁ μόνος πὸς δὲν τὴν ἔτρεχε πὸς δὲν τὴς ἔδινε σημασία.

Μαρία (Πικρά).—Σημασία τοῦ ἔδινε ἐκείνη, καὶ τὸν ξέρεις τόσο καλὰ, πὸς τὴν ἔγινε νὰ τὸν ἐμπλέξῃ στὰ δίχτυά της. (Μὲ ἀγανάκτηση). Ὡ! Καὶ νὰ σκέπτεται κανεῖς, νὰ σκέπτεται πὸς αὐτὸς ὁ τόσο μετρημένος, ὁ τόσο σοδαρός, παρασύρθηκε σὲ σημείο

νὰ δέσῃ τὴ ζωὴ του μὲ τὴ ζωὴ μιᾶς τέτοιας...

Τζέννη (Κόβοντάς τὴν).—Οὐ καὶ μὲν! Τὰ παραλές... Ἡ δυστυχία τοῦ Πέτρου δὲν εἶναι ὅπως τὸ φαντάζεσαι ἐξασφαλισμένη. Λίγες εἶνε αὐτὲς πὸς ὁ γάμος φρονιμεύει;

Μαρία.—Δὲν τὴν ξέρεις καλὰ τὴ Τζούλια.

Τζέννη.—Στὸ κάτω κάτω θὰ προσφέρῃ στὸν ἄνδρα της τὸ ἐφόδιον, τὸ στοιχεῖον γιὰ τὴν κατάκτηση τὴς εὐτυχίας πὸς λίγοι καταφρονούν (Φιλοσοφικά). Τί τὰ θέλεις, Μαρία μου. Τὰ χρήματα σὲ ὅλους χρειάζονται. Οἱ ἄσποτοι τὰ σπαταλοῦν καὶ οἱ σοδαροὶ νέοι τὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ σταδιοδρομήσουν.

Μαρία (Ἀργά).—Ἀλὲ καὶ δὲ τὸ σὸν συμφόν... Ναί... αὐτὸ εἶναι.

(Ἀπότομα ἐνθ' σπινώμεναι). Μὰς πῆρε τὸ σκοτάδι, θ' ἀνάψω. (Κάνει δυὸ βήματα μὲ ξαφνικά στρέφεται, γυρίζει σὲ ντιβάνι καὶ σωριάζεται δίπλα στὴν Τζέννη κρυβοντας τὸ πρόσωπο ἀνάμεσα στὰ χέρια της).

Τζέννη (Προσποιημένα ἀνήσυχη).—Τί ἐπαθες Μαρία; Τί σοῦ συμβαίνει; (Προσπαθώντας νὰ τὴς ξεσκεπάσῃ τὸ πρόσωπο). Μὰ πὲς μου λοιπόν, μίλησε.

Μαρία (Μὲ σιγανὴ φωνή).—Τίποτα, δὲν εἶναι τίποτα. Ἐνοίωσα ἕναν ὕπνο, μιὰ ζωὴ ξαφνική.

Τζέννη.—Ἀπὸ τὴ ζέση ἔσως. Περίεργο ὡστόσο, ἐσὺ φαίνεσαι καλὰ.

Μαρία.—Ἀπὸ τὸ πρῶτο αἰσθανόμουν κομμένη, ἀδιάθετη. Κουράστηκα πὸς ὅλη μέρα καὶ τώρα... (Ἐνας λυγμὸς τὴν πνίγει).

Τζέννη.—Καὶ τώρα... Κλαῖς, Μαρία!

(Ἀμείλιτα)... Μὰ γιατί; Γιατί;

Μαρία.—Ἀφῆσέ με. Μὴν ἄλλοτε φορὰ θὰ σοῦ ἐξηγήσω. Τώρα δὲ μπορῶ.

Τζέννη.—Κι' ἂν δὲν χρειάζεται νὰ μὴ ἐξηγήσης; Ἄν ἐμάνεψα τὸ μυστικόν σου; (Πιάνοντάς της τὸ χέρι). Εἰδες μιὰ συμπάθεια μὴ μεγάλη συμπάθεια. Ἄς ποῦμε γιὰ τὸν Πέτρο:

Ἐνα αἰσθηματῶν κρυφὸ, μιὰ μυστικὴ περιπέτεια δὲν εἶναι ἐτσι;

Ἐνα αἰσθηματῶν κρυφὸ δὲν εἶναι ἐτσι;

Μαρία (Ξεσπώντας ἐπὶ τέλους).—Ἐ, ναί, λοιπόν! Πρὸς τί νὰ τὸ ἀρνιέμαι; Ἦταν ἕνα αἰσθημα. Ἐνα αἰσθηματῶν, ὅπως τὸ λές! Μὰ θὰ περάσῃ. Ὁ μὴ περάσῃ. Κι' ἂν δὲν περάσῃ τί; Τί σημασία ἔχει ὁ ἕνας, ἢ μόνος; (Μὲ πικρὸ αὐτοσαρκασμό). Τὰ αἰσθηματῶν τὴς μόνος; Τί σημασία ἔχουν ὅλα αὐτά;

(Κλονίζεται ἀπὸ δυνατοὺς λυγμοὺς ἐνθ' ἡ Τζέννη τὴν πλησιάζει καὶ τὴν κυττάζει μὲ ἰκανοποίηση).

NT. X. MERAIN

Μπλεριώ

"Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ,"

Τις πρώτες μέρες τοῦ Αὐγούστου πέθανε στὴν Γαλλία σὲ ἡλικία 64 ἐτῶν ἕνας ἀπὸ τοὺς «δετεράνοους» τὴς ἀεροπορίας, ὁ περίφημος Λουὶ Μπλεριώ, ὁ «πρῶτος ἀεροπόρος» ὅπως εἶχεν ἐπωνομασθῇ.

Πιλότος τολμηρὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς τεχνικός, ὁ Λουὶ Μπλεριώ, εἶμινε θρυλικὸς στὰ χρονικά τὴς ἀεροπορίας, ἰδίως γιὰ τὴν περίφημη διάττησή του τὴς Μάγχης.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὸν κόσμο, ἄνθρωπος πετοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσα.

Τὸ κατόρθωμά του ἐθεωρώθηκε, καὶ ἦτο γιὰ τὴν ἐποχὴ του (1909), ἄλλος κολοσσάιος. Ὁ Μπλεριώ εἶχε πετάξει ἀπὸ τὸ Καλαὶ στὸ Δουβρο.

□ □

Γεννημένος τὸ 1872 στὸ Καμπραί, ἀπεφοίτησε τὸ 1895 ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Σχολή, μηχανικός. Στὴν ἀρχή, ὁ Μπλεριώ ἀσχολήθηκε μὲ τ' αὐτοκίνητο, καὶ εἶναι ὁ ἐφευρέτης τῶν φάρων τῶν αὐτοκινήτων. Ἀπὸ τὸ 1899 ὁμῶς ἐξεδήλωσε τὸ πάθος του γιὰ τὸν ἀέρα. Συνεταιρίζεται μὲ τὸν Ἀλμπερ Βουαζὲν καὶ ἀρχίζει νὰ κατασκευάζῃ ἀεροπλάνα χωρὶς μοτέρ καὶ κατόπιν μονοπλάνο δικῶν του τύπου, πὸς ἐπῆραν τὸ ὄνομά του. Τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1907, ἔκαμινε τὴν πρώτη του πτήση μὲ τὸ ἔδωμο ἀπὸ τὰ μονοπλάνο πὸς εἶχε κατασκευάσει. Διήνυσε τότε ἀπόσταση 184 μέτρων σὲ ὕψος 25 μέτρων. Ὁ Μπλεριώ εἶναι ὁ πρῶτος πὸς πῆρε δίπλωμα πιλότου.

Στις 31 Ὀκτωβρίου 1908 καὶ στις 12 Ἰουλίου 1909 ἐπαναλαμβάνει τὴς πολυδάπανες δοκιμὲς του. Τοῦ ἔχουν ἤδη στοιχίσει 780.000 φράγκα. Ὁ Μπλεριώ εἶναι ὅσοτε ἀπ' αὐτὸ πᾶν μὲ πᾶν. Σῶθηκε ὁμῶς, ἐντυχῶς, μὲ τὴν περίφημή του διάττησή τὴς Μάγχης, χάρις στὴν ὁποία ἐκέρδισε τὸ ἐπαθλὸ τῶν 1000 λιρῶν πὸς εἶχε βάλει ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα «Νταϊλντ Μαϊήλ».

Πρὸ πάντων ὁμῶς, τοῦ ἔφερε ἡ διάττησή αὐτή, μιὰ ἀπεριόριστη πίστωση μεταξὺ τῶν ἐργοστασιαρχῶν. Ἐκτοτε ὁ Μπλεριώ πετοῦσε—κυριολεκτικῶς—ἀπὸ ἐπιτυχία σὲ ἐπιτυχία.

□ □

Οἱ πτήσεις του θὰ μείνουν ἱστορικὲς. Ἐπικέφη ὅπως θὰ ἐνθουσιάζονται οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι καὶ τὴν πόλιν μας, ὅπως ἔχει ἐπικεκεφθῇ πετώντας πάντοτε, καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου μάλιστα εἶχε καὶ μιὰ δυσάρεστη περιπέτεια. Θὰ τὴν θυμούνται... οἱ συμπολίται μας Ταταυλιανοί: ἐνθ' πετοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὰ Ταταῦλα τὴν ἑλληνικὴν γῆν ἄλλοτε συνοικία τὴς Πόλης, σὲ χαμηλὸ ὕψος, ἔπεσε λόγω θλάθης, ἐπάνω σὲ μιὰ ταράτσα, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ πάθῃ σπουδαῖα τραύματα!

Ἀλλὰ καὶ ἡ διάττησις τὴς Μάγχης δὲν ἔγινε χωρὶς περιπέτειες καὶ κινδύνους.

Ὁ Μπλεριώ λογάριζε νὰ προσγειωθῇ στὸ Δουβρο, ὅπως ὁμῶς πῆγινε χωρὶς πυξίδα, βρέθηκε ξαφνικὰ στὸ Σάν Μάργκαρετ.

Μπροστὰ του εἶχε ὕψηλὸς βράχους ἔκαμε νὰ τοὺς ὑπερβῇ—πετοῦσε σὲ ὕψος 100 μέτρων—ἀλλὰ τὰ «ρεμῶν» τὸν ξανάριχναν πάλι, ἀπῆρχε κίνδυνος νὰ τσακισθῇ ἐπάνω τους. Τέλος ἀποφάσισε νὰ τοὺς «παρκαλέψῃ» καὶ ὅταν οἱ βράχοι χαμηλώσαν, πέρασε στὴν ξηρὰ ὅπου καὶ προσγειώθηκε, ἀπὸ ὁμῶς ἔσπασε τὸν ἑλικά του,

ΕΝΑΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ
ΓΙΑ 300 ΔΡΑΧΜΕΣ!Ποικίλες...
...ιστορίες

ΔΕΝ ΠΗΓΕ ΧΑΜΕΝΟΣ Ο ΚΟΠΟΣ

Συναντήθηκαν δυὸ διαρρήκτες:
—Πὸς πᾶνε οἱ δουλειές; ρώτησε ὁ ἕνας.

—Περίφημα! ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Χθὲς τὸ βράδυ ἀνοίξα ἕνα χρηματοκιβώτιο νεωτάτου τύπου.

—Καὶ τί βρήκες μέσα;

—Τίποτα.

—Μὰ, ἂν δὲν ἀπατώμαι, μοῦ εἶπες ὅτι οἱ δουλειές πᾶνε καλὰ. Δὲν εἶναι ἐτσι;

—Ἀκριβῶς. Τὸ χρηματοκιβώτιο αὐτὸ ἀῆκε στὸν κατασκευαστὴ του καὶ τώρα μὲ πληρώνει γιὰ νὰ μὴν τὸ πῶ σὲ κανέναν πελάτη του.

□ □

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Ὁ ταμίας τὴς τραπεζῆς ἦταν εὐγενὴς ἀλλὰ ἀμετάπειστος.

—Λυποῦμαι πολὺ κυρία, εἶπε στὴν ἀγνωστὴ πελάτισσα, ἀλλὰ σὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξαργυρώσω αὐτὸ τὸ τσέκ ἂν δὲν μοῦ φέρετε κάποιον ὁ ὁποῖος νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταυτοτήτά σας.

—Εὐχαρίστος, ἀπάντησε ἡ κυρία. Ἡ φίλη μου ἀπ' ἐδῶ μπορεῖ νὰ σᾶς τὴν βεβαιώσῃ...

—Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὴν φίλη σας, ἔκαμε ὁ ταμίας.

—Τί ἀφηρημένη πὸς εἶμαι... Νὰ σᾶς τὴν συστήσω...

□ □

ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΙ ΛΑΘΟΣ

Ἐνας ταγκούνης γαιοκτήμων, γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν εὐσυνειδησία του, ἀνήγγειλε ὅτι, μολοντί ἡ κρίσις μαστίζει τὸν τόπο, ἐκεῖνος θὰ πλήρωνε τὸ νοίκι τὴς φάρμας του, ἀκόμα κι' ἂν δίνοντας τὸ νοίκι θὰ ἔμινε ἀπένταρος.

Τὴν ὁρισμένη μέρα, ἔφθασε ὁ ἰδιοκτήτης γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὸ νοίκι. Ὁ γαιοκτήμων ἔβραλε τὸ χέρι του στὴν μιὰ τσέπη κι' ἔβγαλε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα.

—Στὸ ἔχω ἑτοῖμο, τοῖπε μὲ πικρία. Εἶναι τὰ τελευταῖα μου λεφτά.

Ὁ ἰδιοκτήτης τὸ μέτρησε καὶ τὸν κῆρυξε ἐκπληκτός:

—Μὰ ἐδῶ εἶναι 50 λίρες περισσότερες.

—Πὸς! Τί; ἔκαμε κατὰπληκτος ὁ ἄλλος. Διὰ βολῆς, ἔκαμα λάθος καὶ ἔβραλα τὸ χέρι στὴν ἄλλη τσέπη!

□ □

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

Μιὰ γυναίκα ἀφῶ γευμάτισε μὲ τὸν ἄνδρα της σ' ἕνα ἐστιατόριο, θυμήθηκε στὸ δρόμο ὅτι εἶχε ξεχάσει τὰ γάντια τὴς ἐκεῖ. Εἶπε κατὶ στὸν ἄνδρα της κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν τροπέζι πὸς καθόνταν γιὰ νὰ τὰ βρῇ.

Τὰ γάντια ὁμῶς δὲν φαίνονταν πουθενά ἐπάνω στὸν τροπέζι. Ἀνήσυχη ἡ κυρία, σήκωσε τὸ μακρὸν τραπεζομάντιλο κι' ἀρχισε νὰ ψάχνῃ κάτω ἀπὸ τὸν τροπέζι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή κατέφθασε καὶ τὸ γκαρσόνι.

—Συγγνώμην, κυρία, τὴς εἶπε εὐγενέστατα. Ὁ κύριός σας βρῆκε ἀπὸ αὐτὴν ἐκεῖ τὴν πόρτα...

ΙΣΤΙΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

Νεοδημηκή Λογοτεχνία

ΕΝΩ ΚΟΥΜΑΣΣΑΙ

Θά πω σ'α κρίνα τὰ λευκά,
τὰ πιδ μεθυστικά,
τὶς εὐωδίες τούς τὶς γλυκειὰς
νάρθουν νὰ σοῦ σκορπίσουν.

Θά πω σ' ἀμείρονα πουλιά
μὲ τὴ χρυσή λαλιά,
τὰ πὶ ὁμορφα τραγούδια τους
νάρθουν νὰ σοῦ τονίσουν.

Θά πω σ'τὴν αὖρα τὴν τρελλή
μ' ἐν ἀπαλὸ φιλί
νάρθ' κ' ἀπὸ τὸν ὕπνο σου
γλυκὰ νὰ σὲ ξυπνήσῃ.

καὶ στὸ αὐτὶ σου μυστικά
μὲ λόγια μαγεμένα,
γιὰ τὴν κρυφὴ λαχτάρα μου
θὰ πω νὰ σοῦ μιλήσῃ...

ΑΚΡΙΒΗ ΡΑΚΚΑ

■ ■

Σ Ω Η...

«...Στενάζ' ἡ κιθάρα λυπημένα στ' ἀργὸ
κουρασμένο παιδίμο... Ἀγωνιολοῦνται τὰ
δάχτυλα ἀπαλὰ στὶς χορδὲς κ' αὐτὴ κλαίει...
στενάζει, λές καὶ νοιώθει ὅλο τὸ πόνο πού
κλείνει ἀπόψε ἡ ψυχὴ κείνου πού τῆς δίνει
ζωή...

«...Κουρασμένος ἀπ' τὴ Μοῖρα, ἀπ' τὴ ζωή,
ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, βαρυσταγμένος ἀπ' ὅ-
λα, προσπαθεῖ νὰ ξεγυρᾷ τὸν πόνο του στὴ
μουσική... Μὰ τοῦ κάνει! Ὅσο κ' ἂν θέλῃ
δὲ μπορεῖ... δὲ μπορεῖ νὰ ξεγυρᾷ τὴν πί-
κρα πού σταλάζει βαθεῖα στὴν ψυχὴ του...
δὲ μπορεῖ νὰ διώξῃ τὴν ἀνία πού γιομίζει τὴ
ζωή του, ἀφοῦ παίζει γιὰ τὸ θέλοναι «οὐ
ἄλλου», ἀφοῦ παίζει γιὰ «κείνους» πού τὸν
πληρώνουν...

«...Γλυκειά, μὰ κουρασμένη κ' ἡ φωνή
του ἀκομπανιάρει τὸ κλάψιμο τῆς κιθάρας
του... Ὅσο κ' ἂν ἡ ψυχὴ ματώνει, ὅσο κ'
ἂν τὰ χέρια βαρυσταγμένα ἀγωνιολοῦνται,
ὅσο κ' ἂν ἡ φωνὴ σβύνῃ—λές καὶ θὰ ξεψυ-
χήσῃ—πρέπει... πρέπει νὰ δείξῃ κέφι, νὰ
δείξῃ ζωή, νὰ χρωματίσῃ τὸ τραγούδι...
Οἱ ἄλλοι ἤρθαν νὰ διασκεδάσουν... Θέ-
λουν κ' αὐτοὶ νὰ «ξεγασούν», ξεχνώντας
πὼς κ' ὁ ἄλλος εἶναι ἄνθρωπος, πὼς κ' ὁ
ἄλλος ποιεῖ σὰν κ' αὐτοὺς, στενάζει ὅπως
αὐτοί...

«...Μὰ κρύβει τὸν πόνο του... κρύβει τὸ
λυγμὸ πού φουσκώνει καὶ στήθῃ του κ' ἡ
κουρασμένη φωνὴ του μουρμουρίζει:
—Πάψε, καρδιά μου, πάψε νὰ ματώνῃς...
...Πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς πελάτες
τοῦ κέντρου... Πρέπει νὰ ρίχνῃ φιλικὰ βλέμ-
ματα καὶ χαμόγελα στὶς κομπὲς κυρίες πού
μόλις καὶ τὸν χειροκροτοῦν...

Καὶ πάντα, στὸ μονότονο, τυραννικὸ κώ-
λομα τῆς ζήτησός του, σὰν κλάμμα καὶ σὰν
παράπονο, σὰ σαρκασμὸς καὶ σὰν κωμὸς,
ἀκούγεται ἡ γλυκεῖα κουρασμένη φωνὴ σ'τ'
ἀκομπανιάρωμα τῆς κιθάρας.
—Πάψε, καρδιά μου, πάψε νὰ ματώνῃς...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Χ. ΒΡΥΩΝΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΜΑΣ

Κι' ἦταν κάποιο σούρουπο, κ' ἦταν κάποιο
μάγο, πού δὲν τόλμησε νὰ τ' ἀγγίξῃ ἡ λήθη
κι' ἦταν κάποιο σούρουπο, ἀπαλὸ σὰ χάδι
τοῦ ἔρωτά μας π' ἀρχισε τ' ὥροιο παρα-
μῦθι...

Εἰωτικὸ σὰν ὄνειρο, ὁμορφο σὰν ψέμμα
φαίνονταν πὼς ἦταν κ' ὁμοῦ γὰ τὸ ζῶσα
κι' ὅπως ἦταν ὄνειρο, κ' ὅπως ἦταν ψέμμα
μάντευα τὸ τέλος του καὶ τὸ καρτερούσα...

Τῶν χρόνων τὸ γρήγορο διάβα, μὲ τρομάρα
τόνοιωθα σὰν πέρανα... Τὴ θερμὴ μας
νεύστη
γρήγορα τὴ μάρανε... Κι' ὅταν μὲ λαχτάρα

πάλι κάποιο σούρουπο, ποῦσθυσεν ἡ λήθη
τὴ συνέχεια γύρεψα, εἶδα—ἄλλοι μου—ὅτι
τοῦ ἔρωτά μας τέλειωσε τ' ὥροιο παραμῦθι...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΡΑΛΕΞΗΣ

■ ■

ΟΝΕΙΡΟ— ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

«...Καὶ πραγματοποιήθηκε, μικρὸ μου, τ'
ὄνειρό μας. Κι' ὅλα ὅσα πλάσαμε στὶς ὁμορ-
φες στιγμὲς πού μέναμε μόνοι οἱ δύο μας
πῆσαν ζωή. Ἐνὰ μικρὸ σπιτάκι σὲ μιὰ ἄ-
κρη τῆς πολιτείας μ' ἕνα ἀνθισμένο κηπά-
κι στὸ πλάι του πού μέσα του νὰ ξεχωρίζῃ
μιὰ μυρδαλιά— ἔτσι εἶχαμε ὀνειρευτῇ τὴν
ἐρωτικὴ μας φωνή. Καὶ κεῖ μέσα ὄνειρευ-
τήκαμε νὰ συνεχίσουμε τ' ἀτέλειωτο παρα-
μῦθι τῆς Ἀγάπης μας νὰ ζήσουμε μιὰ ζωὴ
γεμάτη ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη χαρὰ.

Καὶ νά, καλὲ μου, πού τ' ὄνειρό μας προ-
γματοποιήθηκε. Καὶ νὰ σὺν ὅσα φτερούγι-
ξαν πρὶν μὲς' στὴ ψυχὴ μας, ἔδωσαν τὴν
ἀέρινη ὄψη τους καὶ πῆσαν σάρκα καὶ ὀστά.
Τὸ σπιτάκι πού ἔχουμε μοιᾶζει τόσο πολὺ,
εἶναι τὸ ἴδιο σχεδὸν μ' ἐκεῖνο π' ὀνειροπο-
λήσαμε στοὺς γλυκοὺς ρεμβασμούς μας. Εἴ-
ναι κ' αὐτὸ στὴν ἀκρὴ τῆς πολιτείας κ' ἕ-
νας ὁμορφος κήπος τὸ περιγυρίζει. Καὶ μέ-
σα τὸ στίλιες ἐσὺ μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέ-
ρια. Κι' ἡ φωτογραφία, ἡ πρώτη ἀγαπημέ-
νη μας φωτογραφία, στέκεται πάντα ἐκεῖ στὴ
μέση τοῦ μεγάλου τραπεζιοῦ, ὅπως τὸ πό-
θησες ἐσὺ κάποτε νὰ γίνῃ. Κανεὶς δὲν τα-
ράζει τὴν ἡσυχία μας. Σὲ νοιώθω νὰ εἶσαι
δικός μου ὁλόκληρος. Κι' ἀκούω πάντα τὴ
φρονόλα σου, αὐτὴ τὴ φωνὴ πού τόσο μὲ
νανούριζε πρὶν...

Κι' ὁμοῦ, καλὲ μου! Τώρα πού ὅτι κρυ-
φὸ εἶχαμε μὲς' στὴ ψυχὴ μας ἐκπληρώθηκε,
τώρα πού ζοῦμε ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ
λαχταρήσαμε, δὲ ζοῦμε, ἀλλοίμονο, μέσα
στὴ χαρὰ ἐκείνη πού φανταστήκαμε. Τώρα
πού τ' ὄνειρό μας πραγματοποιήθηκε τίποτε
ἀπὸ τὴ θερμὴ τὸν περασμένων δὲν ἔχει μεί-
νει. Τὰ φιλιά μας δὲν εἶναι πιά γλυκὰ, ἡ
δουκίτα σὰν πρὶν, σὰν τότε πού πλάσαμε τὶς
πρώτες χρυσόπλεχτες μας ἐλπίδες. Ἡ φωνὴ
σου δὲν ἀντηχεῖ ἀπαλὰ χαδιάρικα σ'τ' αὐτιά
μου. Καὶ τὰ χάρδια σου δὲν μοῦ προξενεῖνε
πιά τὴν ἄδουκὴ ἐκείνη ἀναταραχὴ στὸ κορ-

μί μου...
Μέσ' στὰ βύθη τῶν γαλανῶν σου ματιῶν πού
μὲ κιντάρουν ἐρευνητικὰ διαβάω βαρεῖς τὴν
ἀπορία σου. Κι' εἶναι σὰ νὰ μὲ ρωτοῦν.—
Γιατί;!

Κι' ὁμοῦ καλέμου! Εἶνε τόσο ἀπλό! Τόσο
εὐεξήγητο. Τ' ὄνειρό μας δὲν εἶνε πιά... ὄνει-
ρο. Πῆρε ζωή, γίνθηκε πραγματικότητα. Κι' ἡ
πραγματικότητα, ἀλλοίμονο, ὅση χαρὰ κ' ἂν
κρύβῃ μέσα της εἶναι πάντα περὶ. Πρῶτα
γλυκὰ νὰ εἴ ὄνειρο. Καὶ εἶναι τόσο
τώρα...

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΠΟΘΗΣΕ...

Περίμενα ἡ νυχτιά ν' ἀπλώσῃ
τ' ἀπαλοκίνητα φτερά της
γεμάτα ἀπ' τῶν ἀνθῶν τὸ μῦρο...
Νάτην πού ἀπλώνει τὰ φτερά της
καὶ τὰστρο τῆς στὰ χάη τ' ἀπείρου
σὰ μιὰ δαντέλλα, λές, τοῦ ὄνειρου.

Βρίσκομαι μόνος μέσ' στὴ νύχτᾳ
καὶ τὸ μυστήριο τοῦ δάσους
σκάφτει τῆς θύμησης ἡ ἀξίνη
σ' ὀνειρῶν τάφους... Κι' ἡ θωριά σοι
πλανιέται ἀπάνω τους— τί ὁδὸν
νοιώθω καθὼς τοὺς σκάφτ' ἡ ἀξίνη!...

Ἡ σιγαλιὰ θαθεῖα τριγύρα...
Εἶμαι μέσα στὸ δάσος μόνος
καθὼς τὸ πόθησες, ψυχὴ μου.
Τί κ' ἂν σκληρὸς ἐντός μου ὁ πόνος
θεριεύει ἀπὸ τὴ θύμηση μου;
Τὸ δάσος πόθησε ἡ ψυχὴ μου...

Β. ΒΡΑΧΩΡΙΤΗΣ

■ ■

ΜΗ ΜΟΥ ΖΗΤΑΣ ΑΓΑΠΗ

Μοῦπες μὲ δάκρυα στὰ μάτια χθὲς θράδιν.
«Θέλω νὰ μ' ἀγαπήσῃς! Θέλω τὴν ψυχὴ
σου σὲ μένα νὰ χαρίσῃς! Νοιώθω ἄδεια τὴ
ζωὴ χωρὶς ἐσένα. Γλυκειά μου, πές μου;
μ' ἀγαπᾷς;». Σὲ κῆρυξα κ' ἐκλείσα σφιχτὰ
τὰ χεῖλιά μου γιὰ νὰ μὴ σὲ πικράνω, νὰ μὴ
σὲ κάνω νὰ πονέσῃς πὺ πολὺ...

Πόσο γελόια, πόσο τετριμμένα μοῦ φά-
νταν αὐτὰ τὰ χιλιεπιπόμενα λόγια σου!
Κι' ὁμοῦ ἤθελα νὰ σὺν πῶ, νὰ σὺν φωνά-
ξω: «Μὴ μοῦ ζητᾷς ἀγάπη, δὲν ἀγαπῶ πιά.
Εἶμαι ἀναίσθητη. Φύγε! Τί ζητᾷς ἀπὸ μέ-
να; Δὲν ἔχω τίποτα νὰ σοῦ χαρίσω.
» Ἦταν ὁμορφος κ' ἐκεῖνος σὰν κ' ἐσέ-
να, τὰ ἴδια ἐρωτόλογα ψιθύριζε, μὰ πῆρε
τὴν καρδιά μου κ' ὅσπερα μὲ κακία τὴν
κοιμῆσα, τὴν πέταξε...

«Καὶ τώρα ὦ τώρα ναί! Δὲν ἀγαπῶ πιά,
δὲν πονᾷ, δὲν νοιώθω. Πίστεψέ το, ὅτι
ὁμορφο κ' ἰδανικὸ ἔζησε στὴν ὑπαρξή μου
κάποτε, ἔχει πεθάνει κ' αὐτὸ μαζὶ μὲ τὴν
φτωχὴ μου καρδιά γιὰ νὰ μὴν ξεναχίσῃ!

ΜΑΡΙΚΑ ΚΑΡΩΝΗ

Μί μου...
Μέσ' στὰ βύθη τῶν γαλανῶν σου ματιῶν πού
μὲ κιντάρουν ἐρευνητικὰ διαβάω βαρεῖς τὴν
ἀπορία σου. Κι' εἶναι σὰ νὰ μὲ ρωτοῦν.—
Γιατί;!

Κι' ὁμοῦ καλέμου! Εἶνε τόσο ἀπλό! Τόσο
εὐεξήγητο. Τ' ὄνειρό μας δὲν εἶνε πιά... ὄνει-
ρο. Πῆρε ζωή, γίνθηκε πραγματικότητα. Κι' ἡ
πραγματικότητα, ἀλλοίμονο, ὅση χαρὰ κ' ἂν
κρύβῃ μέσα της εἶναι πάντα περὶ. Πρῶτα
γλυκὰ νὰ εἴ ὄνειρο. Καὶ εἶναι τόσο
τώρα...

ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Μεταξύ μας

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α. Γράφετε καθαρά κ' ἀπὸ τὴ μιὰ με-
ριά τοῦ χαρτιοῦ.

Β. Ὅσοι χρησιμοποιοῦτε ψευδώνυμο
σημειώνετε πάντοτε τὸ ὄνομά σας
καὶ τὴ διεύθυνσή σας γιὰ τὴν ὑπερσία
τοῦ περιοδικοῦ.

Γ. Ὅταν ἀναφέρεσθε σὲ παλαιότερες
ἀπαντήσεις νὰ σημειώνετε πάντοτε τὸν
ἀριθμὸ τοῦ φύλλου, γιὰ τὸ ὁποῖο μᾶς
γράφετε.

Δ. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ περισσότερα
ἀπὸ ἕνα πεζὸ ἢ δύο ποιήματα.

Ὅσοι στέλνουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα
ἀρρίζουμε νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι θὰ
διαβάζονται στὴν τυχὴ ἕνα πεζὸ ἢ δύο
ποιήματα καὶ τὰ ἄλλα θὰ σβίζονται.

Ε. Νὰ μὴν στέλνετε ποτὲ νέα συνεργα-
σία σας ἂν δὲν λάβετε ἀπάντησιν ὅτι ἐκείνη
πού ἔχετε στείλει, γιὰτὶ δὲν θὰ ληφθῇ
ὑπ' ὄψιν. Ὅσοι σημειώνετε σὲ κάθε και-
νουργία ἀποστολὴ πότε ἐλάβατε ἀπάντη-
σιν στὴν προηγουμένη.

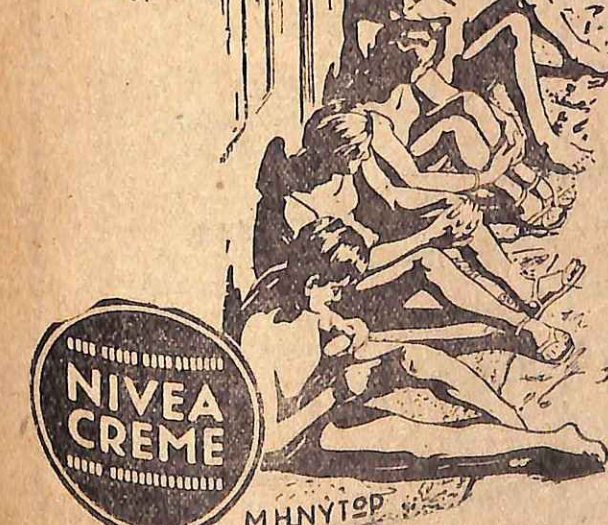
Σημ. Ὡς γνωστὸν, ἡ «Εβδομάς» κρι-
νει τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν της καὶ δι-
νοῦσε τὰ ἐγκρινόμενα χωρὶς καμ-
μιὰ χρηματικὴ ἀμοιβή.

Φώτιον Σταθόπουλον. Μέτριο
τὸ διήγημά σας. Φταίει καὶ τὸ θέμα πού
διαλέξατε: βαρὺ, χωρὶς καμμιὰ πλοκή, ἀκα-
τάλληλο γιὰ τὴ σελίδα μας. Μίμη ν Ρό-
δην. Ἡ «Πρώτη ἀγάπη» διορθώθηκε ἀρ-
κετά. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ
σειρά της. Τὸ ἄλλο κατώτερο. Φρονίστε
νὰ διαλέγετε πρωτότυπα θέματα. Βασ.
Ἄμπελ. Τὸ «Εργασί» γεμάτο κοινές
καὶ χιλιεπιπόμενες φράσεις. Οἱ στίχοι ἐν-
τελὼς ἀτεχνοί. Δῆτε λ.χ. τὸ «Νῆερα».

Νῆερα ἂν τὰ χεῖλιά μου ξαναγνώρισαν
ὅπως κάποτε! Τὴν γλῶσσα ἀπ' τὰ δικά σου
ἡ γρήγορα θὰ μετανοήσουν
πού ἤρθαν κοντά σου;

Νῆερα ἂν ἴσως καὶ δὲν σ' εὔρω
ὅπως ἴσως μιὰ φορὰ
θὰ ζητήσω πάλι νὰ γυρεύω
τὴν σκληρὴ σου τὴν καρδιά;

N671845

Προσλαίεινέ το δέρμα σας
ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα τοῦ ἡλίου.

Αὐτοὶ κάνουν καλὰ! Εἶναι ὥραιο πράγμα νὰ
μὴ κάνῃ κανεὶς τίποτε καὶ νὰ φλυαρῇ ἀμέριμνα.
Κάμετε καὶ σεῖς ἀκριβῶς τὸ ἴδιο. Στεγνώσατε πρῶ-
τα, κατόπιν τριφθήτε καλὰ μὲ κρέμα NIVEA ἢ
μὲ ἔλαιον NIVEA καὶ μετὰ ἀπολαύσατε πραγμα-
τικὰ τὸν ἥλιον καὶ τὸν ἀέρα.

Κάπου, κάπου τρίβεσθε πάλιν καὶ δύνασθε οὕτω
νὰ ἀντιμετωπίσῃτε τὸν κίνδυνον τῶν ἐγκαυμάτων
τοῦ ἡλίου εἰς τὸν τρόπον ὥστε ἐπιστρέφοντες εἰς τὸ
σπῆτι νὰ σᾶς λέγουν:
«Πόσον ὥραία εἶσθε!!»

Ἡ NIVEA εἶναι πολὺ εὐενη—Κυτὰ τῶν 20 γραμμ. ὁρ. 15. τῶν
30 γραμμ. ὁρ. 30. Σωληνάρια τῶν 20 γραμμ. ὁρ. 30 καὶ τῶν 60
γραμμ. ὁρ. 40.

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:

Νοταρᾶ 15, Ἀθήναι
(Ὁπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἐξάμηνος »	» 100.—
Ἐτησία ἐξωτερικοῦ	Λιρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρομηλίγκου 17)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα καὶ
μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

τε εἰς ἡμᾶς δίκαιο.

Γιατὶ νὰ ζοῦμε χωρισμένοι
ἀγαπημένη μου μικρὴ
ἀφοῦ ἡ καρδιά μας δὲν τὸ θέλει
καὶ ἡ ἀγάπη μᾶς μιλεῖ.

Γιατὶ σὰν τὰ πρῶτα βραδάκια
νὰ μὴ μιλάμε λόγια γλυκὰ
ἀλλὰ μὲ μύρια τώρα φαρμάκια
νὰ μοῦ ποτίξῃς θέλεις τὴν καρδιά;...

Ἦταν γραφτὸ θέμα μου πῆς μικροῦ
νὰ χωριστοῦμε κάποια φορὰ...
μὰ ἡ ἀγάπη μας, μικρὴ,...νὰ τὴν δοῦλα...
ἄναψε... ἐσθύσε... ὦ συμφορὰ!...

Θὰ σᾶς παρακαλέσω ἀκόμη νὰ συμμορ-
φώνεσθε εἰς τὸ μέλλον μὲ τοὺς ὅρους συ-
νεργασίας μας.

κ. Γεώργ. Σημηριώτην. Παρακα-
λεῖσθε νὰ μᾶς στείλετε ἕνα τόμο «Ἀνθὴ
τοῦ Κακοῦ» γιὰ ἕνα ἀναγνώστη μας πού τὰ
ζητά—κ. Κώσταν Παντελῆ. Παρακα-
λεῖσθε ἀπὸ τὴν δα Α. 15 νὰ τῆς στείλετε δι'
τῆς «Εβδομάδος» τὴν διεύθυνσή σας.

Πέτρος Κυριακός

(Συνέχεια από τη σελίδα 30)

τό πόδι του στην 'Αμερική. Στόν λίγο καιρό πού έμεινε, τού είχε γίνει ό βίος άβιώτος, ζούσε διαρκώς με άσπρίνες... 'Ακούστε περιγραφή :

— 'Απάνω σιδερόδρομος... Κάτω σιδερόδρομος... Παρακάτω σιδερόδρομος... Ουράνιος μηδέν... Για να δής μιά γαλανή λωρίδα, πρέπει ή να στραβολαιμιάσης... ή να είσαι Κοτζιάς !

'Η μεγάλη τρομάρα τού Κυριακού ήσαν οι...γκάγκοτες !. Σωστός έφιάλτης. Παντού θαρρούσε πώς τούς έβλεπε κοντά του. Μιά μέρα, περπατούσε στόν δρόμο μ' ένα χαρτονόμιομα 100 δολλαρίων στό χέρι. Τόν συναντά κάποιος φίλος του :

— Πετράν, κρύφτο γιατί χάθηκες ! Θά σοι τού πάρουν και θά σέ καθαρίσουν από πάνω... Για τού Θεό, μη σέ μυριστούν πώς κρατάς άπάνω σου λεφτά. Σοι κολλάνε ένα ρεδόλβερ στην μέση και «χέντς άπ !» — τά χέρια ψηλά — σέ γδύνουνε. 'Αλλοίμονό σου αν άντισταθής. Σέ σκοτώνουν επί τόπου !

Μιά μέρα, στό Μπρόντγουαϊ, ό Πέτρος νοιώθει κάτι σκληρό στή μέση του : μηχανικά, σηκώνει τά χέρια. Εύτυχώς πού ήταν τού μπαστούνι ενός κυρίου... 'Η τρομάρα όμως... τρομάρα ! Φανταστήτε ότι όταν ό Κυριακός ήγαναι να γευματίση στό ρεστωράν, έκανε γαζέτες ένα δολλάριο και ψαχνόταν μιά ώρα ώσπου να έξοφλήση τού γκαρσόνι ! 'Αφού έκαψε τού τσιγάρο, μόνο και μόνο για να μη θγάξη τίποτα άπ' την τσέπη του !

Αυτή ή μακία καταδιώξεως έγινε άφορμή να έγκαταλείψη γρήγορα ό Κυριακός τόν Νέο Κόσμο...

■ ■

Μεγάλη άναστάτωση είχε ό Σπύρος Μελάς όταν έπρόκειτο ν' άνεβάση την κωμωδία «Ο μπαμπάς έκπαιδεύεται» ως όπερέττα στόν θίασο Κυριακού. Σκεπτόταν πώς έπρεπε να διδάξη τού έργο λέξη πρός λέξη, ύστερα άπ' τις δυό δημιουργίες πού είχαν κάνει ό Λογοθετίδης κι' ό Νέζερ.

Στήν πρώτη όμως δοκιμή πού παρέστη, τάχασε κυριολεκτικά.

— Πού ήσουν τόσον καιρό, παιδί μου ; είπε με θαυμασμό στόν Κυριακό. Δέν είδες τού έργο ;

— Δέν τού είδα.

— Να σέ φιλήσω...

'Ο Μελάς δέν θρήκε τίποτα να πρωθήση στην διδασκαλία τού Προκόπη Κολαούζου άπ' τόν Πέτρο Κυριακό. 'Η μάλλον, αν πρόσθεσε κάτι, είναι μιά θερμή άφιέρωση κάτω από μιά φωτογραφία του πού οι δύσπιστοι θά δουν όποτε θελήσουν, στό καμαρίνι τού Κυριακού :

«Μέ όλο τόν θαυμασμό μου για τόν τρόπο πού παίζεις τόν «Μπαμπά» και όλη μου την άγάπη. Σπύρος Μελάς».

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΩΡΑΣ

Οι άπαντήσεις μου για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών τού διακεκριμένου δερματολόγου της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Σ. Κ. Στάς άρχάς δέν σάς χρειάζονται καταπότια θά κάνετε ;αί δυό μήνες την έξής κούρα. Κάθε πρωί άφού σαπουνίσετε με κρύο νερό τού στήθος σας και άφού σκουπισήτε, παίρνετε λίγο άπ' την κάτωθι αλοιφή και κάνετε με κυκλικές κινήσεις ένα έλαφρό μασάζ, κι' από την άνω και από την κάτω επιφάνεια τού στήθους. Κατόπιν βάζετε μιά φανέλλα έπάνω τους για ν' άπορροφηθή καλά ή αλοιφή την όποιαν και διατηρείτε επί δίωρον. Κάθε βράδυ δέ μ' ένα σφουγγάρι δουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν κάνετε με κυκλικές κινήσεις έντριβή στό στήθος. Κατόπιν τού πουδράρετε με τάλι.

'Η αλοιφή είναι ή έξής :

Iodure de potassium	10 gr.
Eau	10 "
Glyceré d' amidon	80 "
'Η λοσιόν :	
Eau de vie blanche	60 gr.
Eau camomille veritable	60 "
Alun	15 "

Μ. Β. Α. Την έπιστολή σας την διεβίβασα στόν παθολόγο μας και θά λάβετε άπάντησιν εις την οικείαν στήλην. ('Αλληλογραφία 'Ιατρού), στό προσχέζ.

Α. Ε. Σ. Τό χρώμα αυτό όφείλεται στην άναιμία, την όποιά έπαυδάνετε με την κόλλα κ.λ.π. Μα τί είδους συνδυασμός πάλι εί-

ναι αυτός. Μπαίνει ποτέ κόλλα στό πρόσωπο; Θά σάς τού ραπανίσση και θά τού ρυτίδωσση μέσα σέ λίγο καιρό. 'Εσωτερικώς να παίρνετε Φυτίνη κατά την έσώκληιστή οδηγία. 'Επίσης ένα κουταλάκι τού γλυκού μεσημέρι κι' άλλο ένα τού βράδυ από τού σιρόπι 'Εμοστύλ πρδ τού φαγητού. Για να ξεμακιγιάρετε τού πρόσωπο άποτανήτε στόν κ. Λαδά να σάς παρασκευάση ειδικό γάλα, επίσης κι' άλλο πρδ της πούδρας. 'Αν θέλετε πάλι να κάμετε στό φαρμακείο φάρμακο άπλό για μακιγιάρισμα, κάντε τού έξής :

Amandes mondées	30 gr.
Eau dist. d' Hamamelis	50 "
Eau dist. de roses	50 "

Κ. Μ. Α. Διάγνωση της παθήσεώς σας δέν είναι δυνατόν να γίνει μ' αυτά πού μου γράφετε. 'Η διαφορική διάγνωση μεταξύ λευκοδερμίας και άλλης παθήσεως είναι έλαχίστη, συνεπώς μόνον με πρόσσωπική εξέταση είναι δυνατόν να σάς ύποδορθήσουμε. Λυπούμαι πού δέν μπορώ να σάς εύχαριστήσω.

'Αρ. Παν. 'Αφού είσθε άνδρας θεβαίως με τού ξυράφι θ' άφαιρήτε τις τρίχες, και μη μεταχειρίζεσθε επί ματαιά άλλα μέσα με τά όποία θά επιτύχετε μόνο την καταστροφή τού δερματός σας και την αύξηση τών σπυριών. Μετά τού ξύρισμα καθόδε και κάθε πρωί, μετά τού πλύσιμο με κρύο νερό, να περνάτε τού πρόσωπο μ' ένα θαμβάκι δουτηγμένο στη λοσιόν πού σάς γράφω. Κρέμα κ.λ.π. να μη μεταχειρίζεσθε, ούτε πράσινο σαπούνι. Να πλύνεσθε με σαπούνι 'Ομνοτύλ.

Alcool camphré	30 gr.
Teint. de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau	90 "

Ε. Α. Τό είδος τών λεκέδων μιά και έα-

ναφάνηκαν ύστερ' από τού βάψιμο τών μαλιών, πρέπει προσωπικώς να τού εξέταση ό κ. Λαδάς για να σάς συμβουλεύση ότι πρέπει συντελεστικόν. Γι' αυτό πηγαίνετε και θά σάς εξέταση δωρεάν. Να τού πητε μονάχα τού ψευδώνυμόν σας. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8 μ.μ.

Πτυχιούχον Νομικής. Να συμμορφωθήτε έπακριβώς σ' όσα γράφω παραπάνω 'Αρ. Παν. Τις μπαργανίνες σάς συμβουλεύω να τις άποφεύγετε.

Εύτ έρρη. Δυστυχώς με την εύπάθεια πούχετε στό σκότι μόνο ό κορσές, παρ' ότι σάς ένοχλεί, θά σάς κάμη καλό. Γιατί κάθε άλλη φαρμακευτική ή τοπική θεραπεία θά σάς κάμη μεγάλο κακό. 'Εκτός τούτου τού δάρος σας είναι άνάλογο με τού ύψος. Να πλύνεσθε πάντα με κρύο νερό, και δυό φο-

ΚΛΕΟΔ. ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ

Παιδίατρος

'Υφηγητής 'Εθνικού Πανεπιστημίου

Δερινύ 16

4—6 μ.μ.

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρουργός - 'Ωτορινολαρυγγολόγος

Πατησίων 59—'Αθ. Τηλ. 29.562

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

'Όλα τά καλοκαιρινά ύφάσματα εις Μεταξωτά, 'Εμπριμέ και Βαμβακερά εις πλουσίαν συλλογήν παρέλαβε τού Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ» και πωλεί με τās πλέον χαμηλάς τιμάς.

Μερικά είδη με τās τιμάς των :

ΤΜΗΜΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ	Δοχ.
Λινά εμπριμέ διά πλάξ	25—30
Λινά ίμιτασιών μονόχρωμα	15
ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ	Δοχ.
Φλέρ-Κοτόν, άμετάβλητα	12
Μουσουλινές	14
Βουαλόξ μοντέρνα, διπλόφαρδα	20
Κρέπ Κλοκέ	25
Φλέρ 'Ιταμίν	14
Κρέπ-ντέ-σιν άσπρορροχών και φορεμάτων	48
Κρέπ Μαροκαίν 'Εξτρα-Εξτρα.	100
Κρέπ σατέν, 'Εξτρα-Εξτρα	100
Κοικουλάρικα, από δραχμάς	50
Σεμιζιέ, από δραχμάς	70
Εις τά 'Εμπριμέ έχομεν την πλουσιωτέραν συλλογήν από δραχ. 75—85—100 κ.λ.π.	

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

Κάλτσες βαμβακερές από δραχ. 20, 30, 40, 50 κ.λ.π.
Κάλτσες μεταξωτές από δραχ. 55, 65, 75, 85, 100. Και την ύπερογην λεπτήν μεταξωτήν «ΑΔΜΑ» με δοχ. 135.
Σημ.—Οικογενειάρχαι, πρδς τού συμφέρον σας συνιστάτε εις τās Κυρίες και Δεσποινίδας εις κάθε άγοράν να προσομούν τού Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ». 'Εμοσ 18Α. Προσοχή εις την άκριβή διεύθυνσίν μας.

ρδς την έβδομάδα να κτυπάτε κρόκο αβγού και ν' αλείφετε τού πρόσωπο. Μετά ¼ να τού ξεκαθαρίζετε με θαμβάκι και χλιαρό νερό. 'Επίσης μετά κάθε πρωινό πλύσιμο να χρησιμοποιήτε τη λοσιόν πού γράφω παραπάνω στόν 'Αρ. Παν. Κρέμα την Βάνισιγκ Χάρεμ. Μετά 45 ήμέρας ξαναγράψτε μου.

Μιά μικρούλα. Βεβαίως τά φρούτα και μάλιστα ή κατάχρησή των, δίδει σημαντικών δάρος, αλλά ή μετρία χρήσις των όχι. Για τού λεκέ, να τόν τρίβετε κάθε μέρα μ' ένα θαμβάκι δουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν: ½ κουταλάκι τού καφέ λεμόνι, μισό όξυενέ και ένάμιση της σούπας γάλα νοπό άβραστο. Για τού τρίχωμα χρειάζεται ειδική άποψιλωτική πομάδα την όποιαν ζητάτε άπό τόν κ. Λαδά.

Κάποια ξενητεμμένη. Δέν έάρχουν κινήσεις πού να μικραίνουν τά κόκκαλα. Ούτε για να κάνετε γάμπες κ.λ.π. Για να πέση ή κοιλιά σας ή μόνη συντελεστική άσκηση είναι ή έξής: Παίρνετε μιά λαστιχένια μάλα και τη τοποθετείτε στό πάτωμα. Πέφτετε με όλο σας τού σώμα επάνω στη μάλλα και κατόπιν αρχίζετε να περπατάτε με τά τέσσερα τρίβοντας την κοιλιά και τού στομάχι σας επάνω στην μάλλα. Την άσκηση αυτή πρέπει να την κάνετε λίγο-λίγο στην άρχή και κατόπιν σιγά-σιγά να αυξήσετε τη διάρκεια της γιατί άλλοιώς μπορεί να έχετε δυσάρεστες συνέπειες.

Κόρη της 'Ολυμπίας. Δυστυχώς δέν μου γράφετε την ποιότητα τού δέρματός σας και συνεπώς δέν μπορώ να σάς συμ-

Διατί Μερικοί Κινηματογραφικοί Άστέρες Κερδίζουν

100.000 ΦΡ. ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

100 ΔΟΛΑΡ ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ

8 ΔΟΛΑΡ ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ

1000 ΔΟΛΑΡ ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΜΟΝΟΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ

λέγει ένας από τούς καλλιτέρους κινηματογραφικούς άστέρας:

«Σήμερον εις τά κινηματογραφικά άτελιέ ή κλασσική ώραίότης άξίζει 8 δολλάρια την ήμέρα, ή εύφυία 100 δολλάρια την ήμέρα, ή εύμορφιά με έξυπνα και με δοσσερά χρώμα 1000 δολλάρια την ήμέρα. Τίποτε δέν καθιστά την έπιδερμίδα τόσον σκληρά, ξηρά και ρυτιδωμένη όσον οι ισχυροί και καυστικοί προβολείς με τούς δποίους εργάζονται όλη την ήμέρα οι κινηματογραφικοί άστέρες.

Οι καλλιτέχναι τού κινηματογράφου έξώδευσαν όλοκληρους περιουσίας διά πολυσυνθέτους θεραπείας εις τά 'Ινστιτούτα Καλλονής, διά να ξανατονώσουν τού πρόσσωπό τους κ.τ.λ. Σήμερον δύναται να διατηρήσουν εις την έπιδερμίδα των την νεότητα δια μιάς άπλής περιποιήσεως σπιτι των. Τό «Biosc» άνακαλύφθεν από τόν καθηγητήν της Βιέννης Dr Stejskal είναι δραστικών στοιχείων τών ζώντων κυττάρων, περιέχεται εις την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τροφήν διά την έπιδερμίδα, χρώματος ρόζ. Χρησιμοποιουμένη τού βράδυ προτού κατακλιθήτε, τρέφει και ξαναενώνει την έπιδερμίδα σας ένφ κοιμάστε. Αί ρυτίδες εξαλείφονται. Κάε γυναίκα δύναται εκδώς να δείχνη 10 έως 15 χρόνια γεωτέρα έντός μερικών έβδομάδων. 'Η Κρέμα της ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, μη λιπαρά, μεταχειριζομένη διά την ήμέρα άφαιρεί τά μαύρα στίγματα και τούς διεσταλμένους πόρους, καθιστά την έπιδερμίδα φρέσκη λευκή και καθαρά. Καλά άποτελέσματα είναι ήγγυσημένα άλλως τά χρήματά σας έπιστρέφονται.

δαπανηρός και πρέπει να ανεβή κανείς στο χειρουργικό τραπέζι. Μόνον μ' αυτό τον τρόπο μπορείτε ν' απαλλαγείτε από τα περιπλέον. Εάν είσθε διατεθειμένη να υποστήτε όσα σας είπα τότε μην αμελήτε. Αν όμως όχι τότε υπάρχει ένας τρόπος τελείως ανέξοδος που δεν έχει βέβαια τόσα άμεσα αποτελέσματα πάντως κάτι κάνει και αυτός. Είναι ο έξης. Να βρέχετε τον επίδεσμόν σας με λίγο κρύο νερό τον στίβετε καλά και να τον φορέτε όλη την νύκτα. Αυτό όμως θα γίνει μόνον αν δεν υπάρχει καμιά πάθηση πνευμονική, όποτε απαγορεύεται.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

Χειρουργός οδοντιάτρως
Επιμελητής Πολυκλινικής
Αθηνών

Δέχεται

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65-3-8.

ΤΗΛ. 31463

Έκδόσεις

Ο μουσικός οίκος Γρ. Κωσταντινίδου (στοά 'Αρσακείου) έκυκλοφόρησε εις πολυτελή έκδοσιν το ταγκό των Ζεό Φιλ και Πάωλ Μενεστρέλ: «Τι μ' όφελει κι' αν μ' αγαπάς» που τραγουδεί με μεγάλη επιτυχία ή Κάκια Μένδρη στην «Μάντρα» του 'Ατίκ.

□ □

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΣ

Επιστρέψουσιν γενικήν εκήρυξεν ή Υγειονομική μας Υπηρεσία έναντιον των κουνουπιών, σκνιπών, στεγομυών και λοιπών βλαβερών εντόμων διά να υἱς προφυλάξη από τον Δάγγειον τών τριήμερον, την έλονοσίαν και τας λοιπας επιδημιακάς νόσους. Θάνατος εις τὰ βλαβερὰ έντομα! Ίδου τὸ γενικόν σύνθημα, Θέλετε νά συνδράμητε ήθικῶς τὸν έξυγιαντικόν άγώνα; Θέλετε νά όπλισήτε δι' αὐτόν; Θέλετε νά προφυλάξετε τήν ύ-

γείαν τών παιδιών σας από τὰς επιδημίας; Ζητήσατε από τὰ βιβλιοπωλεία τὸ μοναδικόν εις τὸ είδος του Έλληνικόν Βιβλίον ΤΑ ΒΛΑΒΕΡΑ ΕΝΤΟΜΑ (σελ. 114, εικ. 27). Αυτό θά σας δείξη τὸν δρόμον πρὸς τήν νίκην.

Κολώνια
ἐξαιρετικῆς ποιότητος
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΛΟΥ
Ὁμόνοια - Ἀθήναι

ΚΩΣΤΑΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρουργός Ὁδοντίατρος
Διπλ. Έθν. Πανεπιστημίου

ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 50

Δέχεται 9—1 π.μ. 3—7 μ.μ.

ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΑ

Μία αντισηπτική Ὁδοντοκρέμα ή όποία αφαιρεί τὰς κηλίδας και άποδίδει στὰ δόντια τήν φυσικὴν των λευκότητα εἶναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

είς τήν όποίαν άπενεμήθη υπό τῆς Χ Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Είς τήν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη έπίσης υπό τῆς αὐτῆς Έκθέσεως τὸ χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

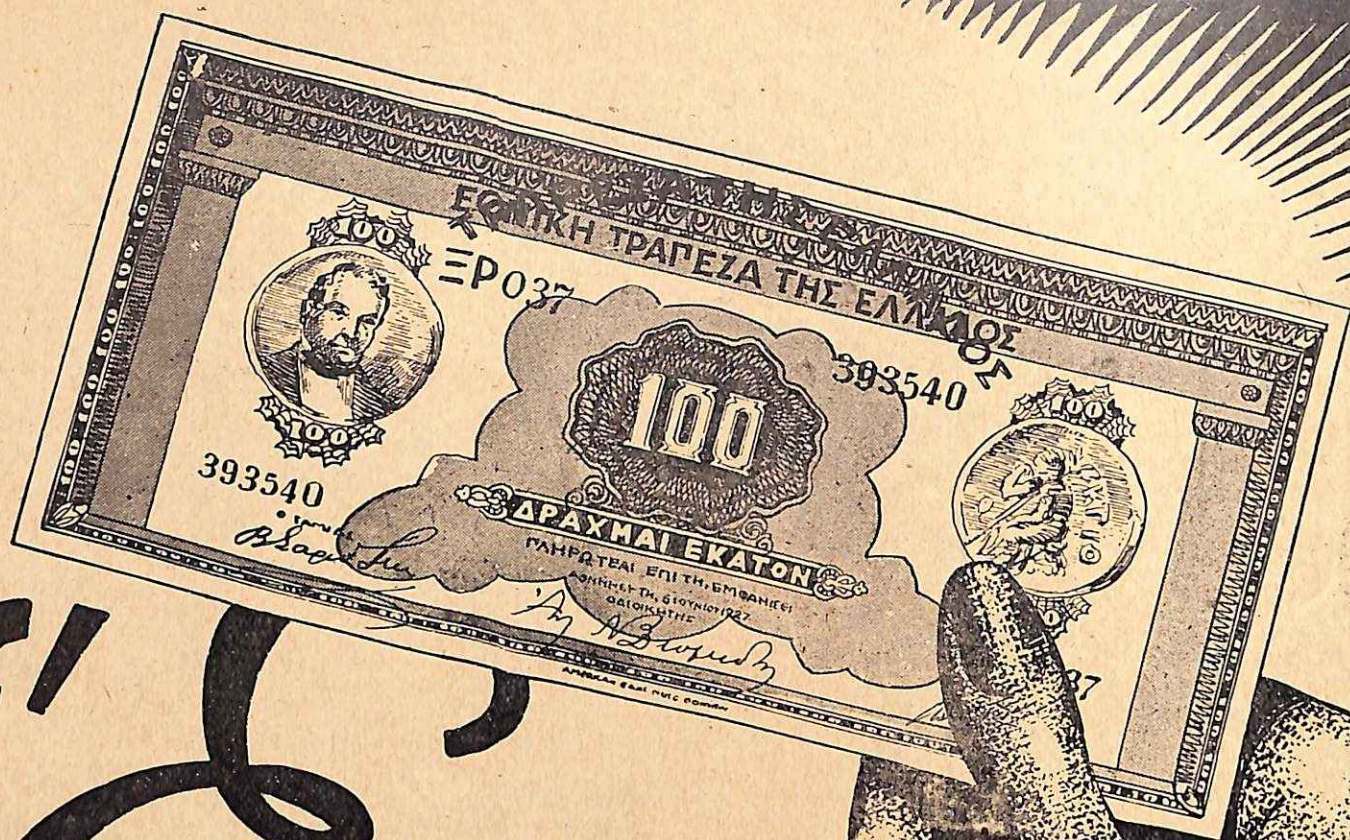
εγγυώμεται ότι
τα ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ
θεραπεύονται...

...Μιά γιά πάντα
μόνον δι' όλίγων
ενέσεων του Ιατρού
Άλεξ Κόμη
Ακαδημίας 70δ
τηλέφ. 28.122

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Οδός ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1δ
τηλέφ. 23.434

ATELIER
RIS
ΤΗΛΕΦ. 21.000

Vaccin de Staphylocoque
fermenté du
Dr. ALEX. KOMIS

να καλοδύρικο

Η ωραιότερα Περικαννή που
δά'έχεζε κάμει μέχρι σήμερα

Χαμαράκι

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ.ΥΠΑΛ. ΤΗΛ. 23-208
ΥΠΟ/ΣΤΗΜΑ ΚΗΦΙΣΙΑΣ: ΚΕΦΑΛΑΡΙ ΚΑΤΩΘΙ ΞΕΝ. ΠΑΛΛΑΣ